GUILLAUME MUSSO

CE-AȘ FI EU FĂRĂ TINE?

Strada Ficțiunii

CE-AȘ FI EU FĂRĂ TINE ?

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Străniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. *Ai* căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

Colecție coordonată de ALEXANDRA RUSU

GUILLAUME MUSSO

© Marianne Rosenstiehl

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier." Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon". La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), ***Vei fi acolo?*** (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), ***Ce-aș fi eu fără tine?*** (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), ***Fata de hârtie*** (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2010) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului

„Întotdeauna mi-am dorit să scriu romane populare – în sensul bun al termenului –, adică romane sinonime cu plăcerea de a citi."

Guillaume Musso

GUILLAUME MUSSO

CE-AŞ FI EU FĂRĂ TINE?

Traducere din limba franceză şi note de
Diana Morărașu

EDITURA ALLFA

QUE SERAIS-JE SANS TOI
Guillaume Musso
Copyright © XO Éditions 2009. All rights reserved.

CE-AȘ FI EU FĂRĂ TINE?
Guillaume Musso
Copyright © 2011 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUSSO, GUILLAUME
Ce-aș fi eu fără tine? / Guillaume Musso; trad.: Diana Morărașu. - București: ALLFA, 2011
ISBN 978-973-724-349-2

I. Morărașu, Diana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA,**
is strictly prohibited.
Copyright © 2011 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Alina Sârbu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Maria Medeleanu

Design copertă: Alexandru Novac

Lui Ingrid,

această poveste scrisă în magia
dureroasă a acelei ierni de demult...

Am crezut întotdeauna că nebunia pasiunilor
e de preferat înțelepciunii indiferenței.

Anatole FRANCE

O cunoaștem cu toții prea bine...
Singurătatea asta care ne roade când și când.
Care ne sabotează somnul, care ne face zorile să putrezească.

E tristețea primei zile de școală.
E atunci când el sărută o fată mai frumoasă în curtea liceului.
E Orly sau Gara de Est când o iubire ia sfârșit.
E pruncul pe care nu-l vom mai zămisli niciodată împreună.

Uneori sunt eu.
Uneori ești tu.

Dar când și când e de ajuns
doar o întâlnire...

1

În vara aceea de demult...

Prima iubire e întotdeauna și ultima.
Tahar BEN JELLOUN

San Francisco, California
Vara lui 1995

Gabrielle are douăzeci de ani.
E americancă, studentă în anul trei la Universitatea Berkeley. În vara aceea de demult, se îmbrăca de obicei cu o pereche de blugi decolorați, o cămașă albă și o geacă din piele strânsă în talie. Pletele lungi, drepte și ochii ei verzi cu sclipiri aurii o fac să semene cu fotografiile lui Françoise Hardy[1] făcute de Jean-Marie Périer[2] în anii 1960. În vara aceea, își împărțea zilele între biblioteca din campus și activitatea de pompier voluntar la cazarma din California Street.
În vara aceea de demult, va trăi prima ei mare iubire.

Martin are douăzeci și unu de ani.
E francez și tocmai și-a luat licența în Drept la Sorbona. În vara aceea de demult, a plecat de unul singur în Statele Unite, pentru a-și perfecționa engleza și pentru a descoperi țara din interior. Cum nu avea o para în buzunar, și-a luat slujbe mărunte, muncind mai bine de șaizeci de ore pe săptămână: chelner, vânzător de înghețată, bucătar...

---

[1] Actriță, cântăreață și astrolog din Hexagon care a devenit un adevărat simbol al modei, muzicii și inefabilului stil franțuzesc.

[2] Fotograf și regizor francez care a imortalizat-o pe cântăreața Françoise Hardy, alături de alte vedete, într-un ciclu de imagini devenite emblematice pentru stilul și cultura anilor 1960.

În vara aceea de demult, pletele lui negre, nici lungi, nici scurte, îl făceau să semene cu Al Pacino, cel de la începutul carierei.

În vara aceea de demult, va trăi ultima lui mare iubire.

Cafeneaua Universității Berkeley

— Hei, Gabrielle, o scrisoare pentru tine!

Tânăra, așezată la o masă, își ridică ochii din carte:

— Cum?

— O scrisoare pentru tine, frumoasa mea! repetă Carlito, administratorul localului, punând un plic de culoare crem alături de cana ei cu ceai.

Gabrielle se-ncruntă:

— De la cine?

— De la Martin, francezu'. Și-a încheiat treaba pe-aici, dar a trecut de dimineață și-a lăsat asta.

Gabrielle se uită nedumerită la plic, și-l strecoară în buzunar și iese din cafenea.

Imensul campus verde, dominat de clopotniță, este scăldat într-o atmosferă estivală. Gabrielle bate în lung și-n lat aleile și potecile parcului până găsește o bancă liberă, la umbra copacilor seculari.

Acolo, în singurătate, deschide scrisoarea cu un amestec de teamă și curiozitate.

*

26 august 1995

Dragă Gabrielle,

Voiam doar să-ți spun că mâine plec înapoi în Franța.

Să-ți spun doar că pentru mine, din toată această vacanță californiană, nimic nu a însemnat mai mult decât cele câteva momente pe care le-am petrecut împreună în cafeneaua campusului, vorbind despre cărți, despre filme, despre muzică, și punând lumea la cale.

Să-ți spun doar că, nu o dată, tare mi-ar fi plăcut să fiu un personaj de ficțiune. Pentru că într-un roman sau într-un film eroul ar fi fost mai puțin neîndemânatic în a o face pe eroină să înțeleagă că o place cu adevărat, că îi face mare plăcere să stea de vorbă cu ea și că simte ceva aparte ori de câte ori o privește. Un amestec de blândețe, de durere și de intensitate. O complicitate tulburătoare, o intimitate aleasă. Ceva rar, ce nu a mai simțit înainte. Ceva ce nici măcar nu avea habar că există.

Să-ți spun doar că într-o după-amiază, când ne-a surprins ploaia în parc și ne-am adăpostit sub portalul bibliotecii, am simțit, ca și tine, cred, acel moment de tulburare și de atracție care, preț de-o clipă, ne-a destabilizat. În ziua aceea, știu că a fost cât pe ce să ne sărutăm. Nu am făcut pasul pentru că tu mi-ai povestit despre iubitul tău, care se află în vacanță în Europa și căruia nu-i puteai fi necredincioasă, dar și pentru că nu voiam să fiu, în ochii tăi, un tip „ca toți ceilalți", care te agață fără rușine și adeseori fără respect.

Cu toate astea, știu că, dacă ne-am fi sărutat, aș fi plecat cu inima plină de fericire, fără să-mi pese de ploaie sau de vreme bună, câtă vreme aș fi însemnat ceva, cât de puțin, pentru tine. Știu că sărutul acela m-ar fi însoțit peste tot, vreme îndelungată, ca o amintire prețioasă de care m-aș fi putut agăța în momentele de singurătate. Dar, la urma urmelor, mulți spun că, de fapt, cele mai frumoase povești de iubire sunt cele pe care nu am apucat să le trăim. Așadar, cine știe, poate că și sărutările pe care nu le primim sunt cele mai intense...

Voiam doar să-ți spun că, atunci când te privesc, mă gândesc la cele douăzeci și patru de cadre pe secundă ale unei imagini cinematografice. La tine, primele douăzeci și trei de cadre sunt luminoase și radioase, dar al douăzeci și patrulea emană o tristețe profundă, ce contrastează cu lumina pe care o porți în tine. E ca o imagine subliminală, o breșă întunecată în această strălucire, o falie care te definește cu mai multă sinceritate decât înșiruirea calităților sau succeselor tale. De multe ori m-am întrebat ce te face să fii atât de tristă, de multe ori am sperat că o să-mi vorbești despre asta, dar nu ai făcut-o niciodată.

Voiam doar să-ți spun să ai mare grijă de tine, să nu te lași contaminată de melancolie. Să-ți spun doar să nu permiți celei

de-a douăzeci și patra imagini să triumfe. Să nu îi dai prea des voie demonului să i-o ia înainte îngerului.

Să-ți spun doar că și mie mi-ai părut magnifică și solară. Dar asta ți se tot spune, desigur, de cincizeci de ori pe zi, ceea ce, în cele din urmă, mă transformă și pe mine într-un tip ca toți ceilalți...

În sfârșit, să-ți spun doar că nu te voi uita niciodată.

Martin

*

Gabrielle își înalță capul. Inima i-a luat-o razna, căci nu se aștepta la așa ceva.

Încă de la primele rânduri și-a dat seama că scrisoarea era cu totul specială. Știa și ea prea bine despre ce era vorba, firește, dar nu tocmai din această perspectivă. Privește în jur, de teamă ca nu cumva chipul să îi trădeze emoțiile. Când a simțit că ochii i se umplu de lacrimi, a părăsit campusul și a luat metroul spre centrul orașului San Francisco.

Și, cum stătea ea așa pe un loc din vagonul metroului, mintea îi pendula între uimirea stârnită de scrisoarea lui Martin și plăcerea dureroasă pe care o resimțise citind-o. Căci doar nu-i acorda cineva acest gen de atenție toată ziua, bună ziua. Și nu zăbovește prea des cineva mai curând asupra personalității tale, decât asupra tuturor celorlalte calități.

Toată lumea o credea puternică, sociabilă, în timp ce ea era fragilă și puțin dezorientată de contradicțiile ei de femeie tânără. Oameni care o cunosc de ani buni habar n-au de toate aceste furtuni din sufletul ei, în timp ce el a știut s-o citească și să-nțeleagă totul în doar câteva săptămâni.

În vara aceea nepereche, căldura a pârjolit coasta californiană, neocolind San Francisco, în ciuda microclimatului său. În vagon, călătorii sunt fără vlagă, de parc-ar fi fost buimăciți de toropeala estivală. Dar Gabrielle nu este acolo, printre ei, căci s-a transformat brusc într-o eroină medievală, cufundată într-o epocă a cavalerismului. Epoca în care își făcea apariția amorul

curtenesc. Chrétien de Troyes[1] tocmai i-a trimis un răvaș și e hotărât să transforme în ceva mai profund prietenia pe care ea i o poartă...

Citește și recitește scrisoarea care îi face bine, care îi face rău.

„Nu, Martin Beaumont, nu ești un tip ca toți ceilalți..."

Citește și recitește scrisoarea care o lasă fericită, disperată, nehotărâtă.

Atât de nehotărâtă, încât uită să coboare la stația ei. O stație în plus de străbătut prin căldură pentru a ajunge acasă.

Bravo! Halal eroină, n-am ce zice! *Well done*![2]

*

A doua zi
Ora 9 dimineața
Aeroportul San Francisco SFO

Plouă.

Încă pe jumătate adormit, Martin își înăbușă un căscat și strânge bine bara autobuzului cu suspensii obosite, care se clatină la un viraj. E îmbrăcat cu o haină din moleschin aruncată pe umeri, o pereche de blugi găuriți, bascheți uzați și un tricou cu emblema unui grup rock.

În vara aceea nepereche, toți tinerii par să aibă ceva din Kurt Cobain.

În mintea lui se bulucesc toate amintirile celor două luni petrecute în Statele Unite. Are gândurile și sufletul pline. California l-a purtat atât de departe de Évry și de periferia pariziană! La începutul verii, se gândea să dea concurs pentru postul de ofițer în poliție, dar vacanța asta care a semănat cu un rit de trecere a schimbat totul. Puștanul din suburbii a căpătat încredere în el însuși în această țară în care viața e la fel de dură ca oriunde altundeva, dar în care oamenii și-au păstrat speranța și ambiția de a-și realiza visele.

---

[1] Chrétien de Troyes (cca. 1135 – 1185), poet francez, considerat unul dintre primii autori de romane cavalerești.

[2] „Bună treabă!" (engl. în original).

Iar visul lui este să scrie. Povești care să-i înduioșeze pe oameni, povești ale unor persoane obișnuite cărora li se întâmplă lucruri extraordinare. Pentru că realitatea nu îi este de ajuns și pentru că ficțiunea a fost mereu prezentă în viața lui. De când era mic, eroii săi preferați l-au ajutat adesea să scape de suferințe, i-au alinat necazurile și dezamăgirile. I-au alimentat imaginația, i-au rafinat emoțiile, ajutându-l să privească viața dintr-o perspectivă care s-o facă acceptabilă.

Cursa venită dinspre Powell Street își lasă călătorii în fața terminalului internațional. În aglomerație, Martin își înșfacă chitara de pe raftul pentru bagaje. Încărcat ca un catâr, coboară ultimul din autobuz, se scotocește prin buzunare după bilet și, cu nasu-n vânt, încearcă să se orienteze în acest labirint urban.

Nu o vede imediat.

Ea și-a parcat mașina aiurea, pe două locuri, lăsând-o cu motorul pornit.

Gabrielle.

E udă de ploaie. Îi e frig. Tremură puțin.

El, Ea se recunosc. El, Ea aleargă unul spre celălalt.

Se strâng în brațe, cu inimile bubuind, așa cum o facem doar prima oară, când încă mai credem.

Apoi ea zâmbește și-l provoacă:

— Așa, vasăzică, Martin Beaumont, chiar crezi că sărutările pe care nu le primim sunt cele mai intense?

Și se sărută.

Gurile lor se caută, răsuflările se amestecă, pletele ude li se încâlcesc. El își ține mâna pe ceafa ei, ea – pe obrazul lui. În pripă, schimbă stângace vorbe de iubire.

Ea îi cere:

— Mai rămâi!

Mai rămâi!

El nu știe încă, dar nu va avea parte de ceva mai bun toată viața lui. Ceva mai pur, mai luminos sau mai intens decât ochii verzi ai Gabriellei care scânteiază în ploaie în dimineața acelei veri nepereche.

Și decât vocea ei care îl imploră:

— Mai rămâi!

*

San Francisco
28 august – 7 septembrie 1995

După ce a plătit un supliment de 100 de dolari, Martin și-a putut amâna data plecării. O sumă care îi va permite să trăiască cele mai importante zece zile din viața lui.

Se iubesc.

Prin librăriile de pe strada Berkeley, unde încă mai plutește parfumul boemei.

Într-un cinematograf de pe strada Reid, unde nu au apucat să vadă mare lucru din *Leaving Las Vegas*, într-atât s-au pierdut în mângâieri și săruturi.

Într-un restaurant micuț, în fața unui enorm hamburger hawaiian cu ananas și a unei sticle de Sonoma.

Se iubesc.

Se prostesc, se joacă precum puștanii, se țin strâns de mână și aleargă de-a lungul plajei.

Se iubesc.

Într-o cameră de cămin, în care el improvizează pentru ea la chitară o versiune inedită a melodiei *La Valse à mille temps*, a lui Jacques Brel. Ea dansează pentru el, la început languros, apoi din ce în ce mai repede, învârtindu-se, ridicând brațele, cu palmele îndreptate spre cer ca un derviș rotitor.

El își lasă instrumentul și se alătură transei. Formează un titirez care sfârșește prin a se prăvăli pe podea, unde...

...se iubesc.

Plutesc, zboară.

Sunt Dumnezeu, sunt îngeri, sunt singuri.

Lumea din jurul lor dispare și se reduce la un simplu decor de teatru, ai cărui unici actori sunt ei.

Se iubesc.

Cu o iubire care le-a intrat în sânge.

Într-o beție permanentă.

În clipă și întru eternitate.

Și, în același timp, teama e pretutindeni
Teama de lipsa celuilalt.
Teama de a se trezi fără oxigen.
E certitudine și confuzie.
E, deopotrivă, tunet și nimicire.
E cea mai frumoasă dintre primăveri, cea mai violentă dintre furtuni.
Și totuși, se iubesc.

*

Îl iubește.
În miez de noapte.
În mașina ei, pe care a oprit-o într-o parcare din Tenderloin, cartierul fierbinte al orașului. Radioul mașinii vibrează în sunete de *gangsta rap* și „Smells Like Teen Spirit"[1].
E drogul primejdiei, trupul celuilalt care se unduiește în plin balet al farurilor, sub amenințarea de a fi atacați de vreo gașcă sau surprinși de gabori.
De data asta, nu e amor gen „buchet de trandafiri", un amor de „vorbe dulci". E o iubire „încinsă ca fierul înroșit în foc", în care mai mult smulgi decât dai. În noaptea asta, între ei, e injecția cu heroină, e liniuța de cocaină, e iureșul de energie al drogatului. Vrea să îi arate cealaltă față a ei, zona aceea mai aspră, din spatele imaginii romantice: breșa de întuneric, cel de-al douăzeci și patrulea cadru pe secundă al imaginii cinematografice. Vrea să vadă dacă o va urma pe acest teren sau dacă o va abandona în drum.
În noaptea asta, nu mai este iubita, ci amanta lui.

Because the night belongs to lovers
Because the night belongs to us.[2]

---

[1] Celebră melodie a trupei Nirvana.

[2] „Pentru că noaptea e a îndrăgostiților/ Pentru că noaptea e a noastră" (engl. în original) – versuri dintr-un cântec scris de Patti Smith și Bruce Springsteen, apărut în 1978.

*

O iubește.

Cu blândețe.

Pe plajă, în zori.

Ea a adormit pe haina lui. El și-a pus capul pe pântecul ei.

Doi iubiți tineri, învăluiți de vântul călduț, sub lumina roșiatică a cerului californian.

Cu trupurile relaxate, cu inimile cusute, lipite una de cealaltă, în timp ce micul aparat radio pus pe nisip difuzează o baladă de demult.

*

8 septembrie 1995
Ora 9 dimineața
Aeroportul San Francisco

Sfârșitul visului.

Se țin de mână în holul aeroportului, în mijlocul mulțimii și zgomotului.

Realitatea a sfârșit prin a câștiga meciul cu iluzia unei iubiri în afara timpului.

Și e brutal. Și doare.

Martin caută privirea Gabriellei. În dimineața asta, din ochii ei au dispărut sclipirile aurii. Nu știu ce să-și mai spună. Și atunci se strâng în brațe, se agață unul de altul, fiecare încercând să găsească în celălalt forța care îi lipsește. Gabrielle e mai tare decât el la jocul ăsta. Ea știuse că fura de la viață acele zile de fericire, pe când el crezuse că vor dura veșnic.

Cu toate astea, ei îi este frig. Atunci el își scoate haina din moleschin și i-o pune pe umeri. Ea refuză la început, ca și cum ar vrea să spună „Sunt o dură", „N-am pățit nimic", dar el insistă, pentru că vede prea bine că tremură. La rându-i, ea își desface de la gât lănțișorul din argint, de care atârnă o micuță Cruce a Sudului. Îi strecoară bijuteria în palmă.

Ultimul apel. Sunt obligați să se despartă.

El o întreabă pentru ultima oară:

— Chiar îl iubești pe prietenul ăla al tău care călătorește prin Europa?

Dar, ca de fiecare dată, ea îi pune un deget pe buze și își coboară privirea-n pământ.

Atunci cele două trupuri se desfac și el se îndreaptă spre zona de îmbarcare, fără să-și dezlipească privirea de ea.

*

9 septembrie
Paris
Aeroportul Charles de Gaulle

După două escale și multe întârzieri, zborul Aer Lingus aterizează pe Aeroportul Roissy la sfârșitul după-amiezii. La San Francisco era încă vară. La Paris, e deja toamnă. Cerul e negru, cerul e sumbru.

Puțin debusolat, cu ochii roșii de nesomn, Martin își așteaptă bagajele. Pe un ecran de televizor, o blondă siliconată urlă: „Domnul mi-a dat credința." A părăsit America lui Clinton dimineața, a ajuns în Franța lui Chirac seara. Își detestă țara, căci țara lui nu e a Gabriellei.

Își recuperează valiza și chitara, apoi pune la punct planul pentru drumul spre casă: RER B[1] până la stația Châtelet-Les Halles, RER D în direcția Corbeil-Essonnes până la Évry, apoi autobuzul spre cartierul Pyramides. Ar fi vrut să se rupă de lume cu ajutorul muzicii, dar bateriile *walkman*-ului îșI dăduseră de mult sufletul. E descumpănit, dezorientat, ca și cum i s-ar fi injectat venin în inimă. Apoi devine conștient că lacrimile îi șiroiesc pe obraji și că o mână de golănași din cartier se holbează, bătându-și joc de el. Încearcă să-și vină în fire: nu se cade să dai semne de slăbiciune în Évry, într-un autobuz care merge spre

[1] Réseau Express Régional d'Île de France (RER), sistem feroviar de transport în comun care deservește Parisul și împrejurimile.

Pyramides. Așa că întoarce capul, dar își dă seama, pentru prima oară, că nu va dormi cu ea în noaptea asta.

Și lacrimile încep să-i curgă iar.

*

Miezul nopții.

Martin părăsește cămăruța pe care o ocupă în apartamentul social[1] al bunicilor săi.

Liftul e stricat. Nouă etaje de coborât la pas! Cutii poștale smulse, certuri pe casa scărilor. Aici chiar nu s-a schimbat nimic.

Caută mai bine de o jumătate de oră o cabină telefonică nevandalizată, introduce cartela de cincizeci de unități și formează numărul transatlantic.

*

La 12 000 de kilometri distanță, în San Francisco, e douăsprezece și jumătate. În cafeneaua campusului Berkeley sună telefonul.

*

49, 48, 47...

Cu un gol în stomac, închide ochii și pur și simplu spune:

— Eu sunt, Gabrielle. Credincios întâlnirii noastre de la prânz.

Ea râde la început, pentru că e surprinsă și pentru că e bucuroasă, apoi izbucnește în suspine, pentru că e mult prea greu de îndurat că nu mai sunt împreună.

...38, 37, 36...

El îi spune cât de mult îi lipsește, că o adoră, că nu poate trăi fără...

---

[1] *Habitation à loyer modéré* (*HLM*), „locuință cu chirie modică", parte dintr-un sistem de locuințe sociale parțial subvenționate, care pot fi închiriate la un preț mai mic decât cel al pieței.

...Ea îi spune cât și-ar dori să fie acolo, de-adevăratelea, alături de el, să doarmă cu el, să-l sărute, să-l mângâie, să-l muște, să-l ucidă cu atâta dragoste.

...25, 24, 23...

El îi ascultă vocea și toate amintirile par să răbufnească la suprafață: alunița ei, mireasma nisipului, vântul în pletele ei, șoaptele ei: „te sărut"...

...Șoaptele ei „te sărut", mâna care se agață de gâtul lui, pletele lui care par să le caute pe ale ei, violența și blândețea îmbrățișărilor.

...20, 19, 18...

El se uită îngrozit la ecranul telefonului public: e o adevărată tortură să vadă cum unitățile cartelei telefonice zboară atât de repede.

...11, 10, 9...

Apoi nu mai spun nimic, căci vocile li se frâng.

Doar își ascultă bătăile inimilor care bubuie la unison și blândețea răsuflărilor care izbutesc să se amestece, în ciuda blestematului ăstuia de telefon.

...3, 2, 1, 0...

*

Pe-atunci, nici vorbă nu era încă de internet, e-mail, Skype sau Messenger.

Pe-atunci, scrisorile de dragoste care plecau din Franța făceau zece zile până în California.

Pe-atunci, când scriai „te iubesc", trebuia să aștepți trei săptămâni ca să capeți răspunsul.

Și nu-i ușor lucru să aștepți trei săptămâni un „te iubesc" când ai douăzeci de ani!

*

Apoi, puțin câte puțin, scrisorile Gabriellei au devenit tot mai rare, până ce au dispărut cu totul.

După aceea, nu a mai răspuns aproape deloc la telefon, nici la cafenea, nici în camera ei de cămin, lăsând-o pe colega ei să îi preia mesajele.

Într-o noapte, exasperat, Martin a smuls telefonul și l-a izbit de peretele de sticlă al cabinei telefonice. Din cauza mâniei, a ajuns să facă exact ceea ce condamnase întotdeauna la alții. Devenise asemenea celor pe care îi detesta — cei care deteriorează bunurile publice, cei care simt nevoia să dea gata un pachet de țigări beri înainte de a adormi, cei care fumează hașiș toată ziua, bătându-și joc de toate: de viață, de fericire, de nefericire, de ziua de ieri și de ziua de mâine.

Cuprins de disperare, ajunsese să regrete că își întâlnise marea iubire, pentru că nu mai știa cum să trăiască în continuare fără ea. În fiecare zi încerca să se convingă că mâine îi va fi mai bine, că timpul le vindecă pe toate, dar în ziua următoare se afunda încă și mai adânc.

*

Dar iată că, într-o bună zi, Martin își spune că nu o va putea recuceri pe Gabrielle decât dacă-și va pune pe tavă inima. Dacă îi va dezvălui tot ce are pe suflet. Așa că găsește în acțiune puterea de a reface aparențele. Se întoarce la facultate, se angajează la Carrefour Évry ca magazioner. Noaptea muncește ca paznic într-o parcare și începe să pună deoparte fiecare bănuț.

În acea perioadă ar fi avut nevoie de un frate mai mare, de un tată, de o mamă, de un prieten bun, de cineva care să îl sfătuiască să nu își ofere niciodată în totalitate inima cuiva. Căci, dacă faci una ca asta, riști să nu mai poți iubi niciodată după aceea.

Numai Martin nu are de cine să asculte, nu are decât „inima lui mare, de mare fraier".

*

10 decembrie 1995

Gabrielle, dragostea mea,

Dă-mi voie să îți mai spun așa, chiar de-ar fi să fie pentru ultima oară.

Nu îmi fac multe iluzii, simt că îmi scapi printre degete.

În ceea ce mă privește, absența nu a făcut decât să îmi întărească sentimentele, sper că și ție îți e puțin dor de mine.

Sunt acolo, Gabrielle, cu tine.

Mai aproape decât am fost vreodată.

Deocamdată, suntem ca doi oameni care își fac semne de pe cele două maluri ale unui râu. Uneori se întâlnesc câteva clipe la mijlocul unui pod, petrec câteva minute împreună, la adăpost de vânturile vrăjmașe, apoi fiecare se întoarce pe malul lui, așteptând să se reîntâlnească mai târziu, pentru mai multă vreme. Căci ori de câte ori închid ochii și îmi imaginez cum vom fi peste zece ani, am în minte imagini fericite, care nu îmi par deloc nerealiste: soare, râsete de copii, privirile complice ale unui cuplu în continuare îndrăgostit.

Și nu vreau să pierd șansa asta.

Sunt acolo, Gabrielle, de cealaltă parte a fluviului.

Te aștept.

Podul care ne desparte poate să pară gata să se prăbușească, dar să știi că e unul solid, construit din trunchiurile unor arbori care au înfruntat multe furtuni.

Înțeleg că ți-e teamă să îl traversezi.

Și mai știu că, poate, nu îl vei traversa niciodată.

Dar lasă-mi măcar o speranță!

Nu îți cer promisiuni, răspunsuri, angajamente...

Vreau doar un semn de la tine.

Și ai un mijloc foarte simplu pentru a-mi da acest semn. În scrisoarea mea vei găsi un cadou special de Crăciun: un bilet de avion spre New York pentru 24 decembrie. În ziua aceea voi fi în Manhattan și te voi aștepta toată ziua în cafeneaua DeLalo, de lângă Empire State Building. Vino să ne întâlnim dacă crezi că avem un viitor împreună...

Te sărut,
Martin.

*

24 decembrie 1995
New York
Ora 9.00 dimineața

Zăpada proaspătă scrâșnea sub pașii lui Martin. Era un ger de a dreptul polar, dar cerul era de un albastru senin, tulburat doar de câte o adiere ușoară, ce ridica în aer câțiva fulgi de nea.

New yorkezii curățau trotuarele de zăpadă cu o bună dispoziție alimentată de decorațiunile de Crăciun omniprezente și de colindele care răzbăteau până și din cel mai amărât magazinaș.

Martin împinge ușa cafenelei DeLalo. Își scoate mănușile, căciula și fularul și își freacă mâinile pentru a se mai încălzi. Nu a mai dormit de două zile și se simte febril, surescitat, ca și cum i s-ar fi făcut o perfuzie cu cofeină.

Locul e călduros și respiră spiritul Crăciunului, plin de ghirlande, îngerași din zahăr și figurine din turtă dulce care atârnă din tavan. În aer plutesc miresme amestecate de scorțișoară, mieșoară și clătite americane cu banane. Ca fundal sonor, la radio alternează colindele cu melodii pop contemporane. În iarna aceea e la apogeu nebunia stârnită de trupa Oasis, iar la radio se difuzează din oră-n oră *Wonderwall.*

Martin comandă o ciocolată caldă și bezele, se instalează la o masă de lângă fereastră.

Gabrielle va veni, e sigur.

La ora 10 verifică pentru a mia oară orarul înscris pe biletul pe care i l-a trimis:

Plecare – 23 decembrie : **22.55** – San Francisco SFO
Sosire – 24 decembrie : **07.15** – New York JFK

Nu-și face griji: cu zăpada asta, multe zboruri vor avea ceasuri bune de întârziere. De cealaltă parte a ferestrei, o mare de oameni se revarsă pe trotuar, ca o armată pașnică ce și-a schimbat flintele pe căni acoperite cu capace din plastic.

La 11.00 Martin răsfoiește un *USA Today* lăsat de un client pe o masă. În ziar se dezbate la nesfârșit despre achitarea lui O.J. Simpson, despre creșterile acțiunilor la Bursă și despre *ER/Spitalul de urgență*, cel mai recent serial care a stârnit pasiuni în Statele Unite. În iarna aceea, Bill Clinton nu o întâlnise încă pe Monica și înfrunta vajnic Congresul pentru a-și apăra măsurile sociale.

Gabrielle va veni.

La prânz, Martin își pune căștile walkmanului pe urechi. Privind în gol, pășește alături de Bruce Springsteen pe „Străzile din Philadelphia".

Va veni.

La 13.00 își cumpără un hot-dog de la un vânzător ambulant, neslăbind din ochi intrarea în cafenea, în caz că...

Va veni.

La 14.00 începe *De veghe în lanul de secară,* romanul pe care și l-a cumpărat din aeroport.

O oră mai târziu, abia dacă reușise să citească patru pagini...

Sigur va veni!

La 16.00 își scoate Game Boy-ul și pierde cinci partide de Tetris în mai puțin de cinci minute.

Poate că va veni...

La 17.00 angajații cafenelei încep să se uite ciudat la el.

O șansă din două să vină.

La 18.00 localul își închide ușile. E ultimul client care părăsește cafeneaua.

Chiar ajuns afară, încă mai crede.

Și totuși...

*

San Francisco
Ora 15.00

Cu inima strânsă, Gabrielle pășește pe plaja oceanului. Vremea e după chipul și asemănarea stării ei: Golden Gate e înecat în ceață, nori grei se îngrămădesc peste insula Alcatraz și vântul se dezlănțuie. Ca să se apere de frig, s-a înfofolit în haina lui Martin.

Se așază turcește pe plajă și scoate din geantă pachetul de scrisori pe care i le-a trimis. Recitește câteva pasaje: „Când mă gândesc la tine, inima îmi bate mai repede. Aș vrea să fii aici, în mijlocul nopții mele. Aș vrea să închid ochii și să îi deschid asupra ta..." Scoate dintr-un plic micile daruri pe care i le-a trimis: un trifoi cu patru foi, o floare de colț, o fotografie veche, alb negru, a lui Jean Seberg și Belmondo în *Cu sufletul la gură*.

Știe prea bine că tot ce-a fost între ei e ceva aparte, rar. O legătură foarte puternică, pe care nu are habar dacă o va mai întâlni vreodată. Și-l imaginează așteptând-o la New-York, în cafeneaua în care i-a dat întâlnire. Și-l imaginează și plânge.

*

La New York, cafeneaua s-a închis de o jumătate de oră, dar Martin încă o așteaptă, încremenit și înghețat. În clipa aceea nu știe nimic despre adevăratele sentimente ale Gabriellei. Nu știe cât de bine i-a făcut relația lor, câtă nevoie avusese tânăra de el, cât de pierdută și împrăștiată se simțise înainte de a-l întâlni. Nu știe că, într-un moment delicat al vieții ei, o împiedicase să se prăbușească...

*

Începe să plouă peste nisipul din San Francisco. În depărtare se aude urletul lugubru al orgii mării care vibrează la sunetul valurilor ce se năpustesc în țevile ei de stâncă. Gabrielle se ridică pentru a prinde funicularul care urcă de-a lungul pantei abrupte din Fillmore Street. Ca un robot, străbate traseul care o duce cu două blocuri în spatele Catedralei Grace, la Centrul Medical Lenox.

Înfofolită în haina lui Martin, lasă în urmă, una după alta, ușile glisante. În ciuda decorațiilor festive, holul spitalului e trist și mohorât.

Doctorul Elliot Cooper, aflat lângă un automat de băuturi, îi recunoaște chipul și își dă seama că a plâns:

— Bună ziua, Gabrielle! spune bărbatul, încercând să îi ofere un zâmbet liniștitor.

— Bună ziua, doctore!

*

Martin a așteptat-o până la 23.00, singur în frigul mușcător al nopții. Acum are inima pustiită și îi este rușine. Rușine că a ieșit în prima linie fără a-și acoperi spatele, cu inima la bandulieră, cu tot entuziasmul juvenil și cu candoarea lui.

Mizase totul și pierduse totul.

Așa că rătăcește pe străzi: 42nd Street, barurile, bodegile, alcoolul, întâlnirile despre care știi că îți fac rău. În iarna aceea, New Yorkul era tot New York. Nu chiar cel al lui Warhol sau al trupei Velvet Underground, dar nici orașul sterilizat, aseptic pe care-l va cunoaște el mai târziu. E un New York mereu periculos și mereu mahalagesc pentru cei care acceptă să-și deschidă tainițele inimii în fața demonilor cetății.

În noaptea aceea, în ochii lui Martin au apărut pentru întâia oară bezna și duritatea.

Nu va fi niciodată scriitor. Va fi polițist, va fi vânător.

În noaptea aceea, nu și-a pierdut doar iubirea.

Și-a pierdut și speranța.

*

Iată!

Povestea asta nu vorbește decât despre lucruri obișnuite, ale vieții.

E povestea unui bărbat și a unei femei care aleargă unul spre altul.

Totul a început cu un prim sărut, într-o dimineață de vară, sub cerul orașului San Francisco.

Totul a fost cât pe ce să se termine într-o noapte de Crăciun, într-un bar newyorkez și un spital californian.

Și anii au trecut...

Prima parte

Sub cerul Parisului

2

Cel mai mare dintre hoți...

Urâm sau iubim o persoană pentru exact aceleași motive.
Russel BANKS

Paris, malul stâng al Senei
29 iulie
Ora 3.00 dimineața

Hoțul

Parisul era scăldat în noaptea senină a miezului de vară. Pe acoperișurile Muzeului Orsay, o umbră se furișează, alunecând parcă în spatele unei coloane, pentru a se contura apoi pe haloul unei Luni în primul pătrar.

Învești mântat cu straie întunecate, Archibald McLean înnoadă cele două corzi de escaladă de cureaua care-i strânge talia. Își potrivește fesul de lână neagră care îi cobora până deasupra ochilor deschiși la culoare, ieșind în evidență pe obrazul mânjit cu unsoare neagră. Hoțul își leagă rucsacul și privește spre orașul care se întinde dinaintea lui. Acoperișul celebrului muzeu oferă o vedere impresionantă a monumentelor de pe malul drept: imensul palat Luvru, plin de sculpturi, bazilica Sacré Coeur cea care pare făcută din bezele, cupola lui Grand Palais, roata cea mare de călușei de lângă Jardins du Tuileries și domul în verde și auriu al Operei Garnier. Cufundată în noapte, capitala avea un aspect atemporal. Era Parisul lui Arsène Lupin[1], cel al *Fantomei de la Operă*[2].

---

[1] Celebru personaj de ficțiune creat de scriitorul francez Maurice Leblanc în 1905, odată cu apariția romanului *Arestarea lui Arsène Lupin*.

[2] *Le Fantôme de l'Opéra*, roman al scriitorului francez Gaston Leroux, apărut în 1910.

Archibald își trage mănușile de protecție, își destinde mușchii și desfășoară coarda de-a lungul zidului din piatră. În seara asta, partida va fi riscantă și dificilă. Dar tocmai în asta consta marea ei frumusețe.

Copoiul

— Da' asta-i curată nebunie!

La pândă în mașina lui, căpitanul de poliție Martin Beaumont se uita prin binoclu la cel pe care-l urmărea de mai bine de trei ani: Archibald McLean, cel mai vestit hoț de tablouri al epocii moderne.

Tânărul copoi era în culmea exaltării. În noaptea asta, va opera arestarea unui hoț ieșit din comun, o arestare cu care nu te întâlnești decât o dată într-o viață de polițist. Era un moment pe care-l aștepta de multă vreme. O scenă pe care o jucase în mintea lui de nenumărate ori. Un act pentru care îl va invidia și Interpolul, precum și toți detectivii privați angajați de miliardarii pe care Archibald îi jefuise.

Martin își reglă binoclul pentru a obține o imagine mai clară. Umbra greu de zărit a lui Archibald țâșni, în sfârșit, din întuneric. Cu inima bubuindu-i, Martin îl privi cum își desfășoară coarda de pe acoperiș și cum alunecă de-a lungul peretelui muzeului, până în dreptul unuia dintre cele două orologii monumentale care dădeau spre Sena.

Preț de o clipă, copoiul speră să întrezărească trăsăturile vânatului său, dar Archibald era prea departe și, în plus, stătea cu spatele spre Martin. Oricât de incredibil ar părea, în douăzeci și cinci de ani de carieră nimeni nu zărise vreodată adevăratul chip al lui Archibald McLean...

*

Archibald s-a oprit în fața orologiului de sticlă care licărea în lumina palidă. Lipit de cadranul cu un diametru de șapte metri, îi era cam greu să nu simtă apăsarea timpului. Știa că riscă să fie reperat în orice moment, cu toate astea, nu aruncă nicio privire în stradă. Cheiul era liniștit, fără a fi pustiu: când și când mai

treceau taxiuri, câțiva plimbăreți nocturni umblau agale, iar alții se duceau la culcare după vreo petrecere prelungită.

Fără a se grăbi, hoțul se sprijini pe marginea din piatră și scoase de la curea o ruletă cu vârfuri împodobite cu diamante. Cu o mișcare rapidă, amplă și regulată, zgârie suprafața vitrată în locul în care armăturile din alamă se încrucișau pentru a delimita cea de-a șasea oră. Așa cum se aștepta, ruleta abia dacă zgârie sticla, pe o suprafață de mărimea unui inel. Archibald fixă acolo un set de trei ventuze, apoi scoase un cilindru din aluminiu de lungimea unei lanterne. Cu dexteritate și siguranță, plimbă de mai multe ori fasciculul de-a lungul liniei desenate de diamant. Adevărat fir de tăiat sticla, raza laser îi permitea să facă o incizie fină și profundă. Spărtura se propaga rapid, urmând linia inciziei. Când sticla fu pe punctul de a ceda, Archibald împinse setul de ventuze. Ca o ușă grea din sticlă, bucata se desprinse întreagă, fără cioburi, fără linii de spargere care să se propage, și se lipi ușurel de sol, eliberând un pasaj circular, ascuțit ca o ghilotină. Cu agilitatea unui acrobat, Archibald se strecură prin deschizătura care îi asigura accesul într-unul dintre cele mai frumoase muzee din lume. Începând din acel moment, avea treizeci de secunde până la declanșarea alarmei.

*

Cu nasul lipit de geamul mașinii sale, lui Martin mai că nu-i venea să-și creadă ochilor. Archibald reușise o lovitură de geniu, pătrunzând în muzeu în mod spectaculos, dar alarma urma să se declanșeze dintr-o clipă în alta. Securitatea de la Orsay fusese zdravăn întărită după ce în anul anterior o gașcă de bețivi intrase prin efracție în muzeu, spărgând o ieșire de incendiu. Bețivanii rătăciseră prin galerii minute bune înainte de a fi prinși. Răstimp pe care l-au folosit cum s-au priceput ei mai bine, vandalizând *Podul din Argenteuil,* celebrul tablou al lui Monet.

Cazul făcuse vâlvă. Ministrul Culturii declarase că era inadmisibil să se intre și să se iasă din Orsay ca dintr-o crâșmă. În consecință, deficiențele muzeului fuseseră trecute prin ciur și prin dârmon. Ca membru al OCBC, Biroul Central de luptă îm-

potriva traficului de bunuri culturale –, Martin Beaumont fusese consultat pentru a inventaria și a spori securitatea tuturor căilor de acces posibile. Teoretic, celebrele galerii impresioniste deveniseră, de atunci înainte, inviolabile.

Dar, în cazul ăsta, de ce nu se declanșa odată blestemata aia de alarmă?

*

Archibald ateriză pe una dintre mesele din cafenea. Marele orologiu din sticlă dădea direct în Café des Hauteurs, aflată la ultimul etaj al muzeului, aproape de sălile consacrate impresioniștilor. Hoțul își privi ceasul: încă douăzeci și cinci de secunde. Sări pe podea și urcă cele câteva trepte care duceau către galerii. Ochelarii cu infraroșu alcătuiră în fața ochilor săi o armată invizibilă de fascicule cu bătaie lungă, ce acopereau un plan de detecție care se întindea pe cei cincizeci de metri de holuri. Reperă cutia alarmei, scoase panoul de protecție și conectă la ea un mic calculator portabil, doar cu puțin mai mare decât un iPod. Pe ecran, cifrele se succedau cu o viteză ametitoare. Cele două camere cu senzori termici instalate în tavan se vor declanșa în scurt timp. Mai puțin de zece secunde...

*

Cum nu mai avea răbdare, Martin coborî din mașină și se întinse, trosnindu-și articulațiile. Stătea la pândă de mai bine de patru ore și începuse să simtă furnicături în picioare. Își pierduse deprinderea. Pe vremuri, când își făcuse debutul în meserie, i se întâmplase adesea să facă lungi nopți albe stând la pândă în condiții greu de crezut: în portbagajul vreunei mașini, în vreo ghenă de gunoi, după un tavan fals. Vântul se stârni pe neașteptate. Se înfioră și își încheie fermoarul gecii. I se făcuse pielea ca de găină, ceea ce nu era tocmai neplăcut în acea noapte caldă de vară. De când lucra la OCBC, nu mai cunoscuse niciodată așa o surescitare. Cele mai recente puseuri de adrenalină le avusese cu vreo cinci ani în urmă, pe vremea când era mare și tare la

Antidrog. O meserie de câine, care se lega de o perioadă grea din viața lui, pe care nu regreta că o lăsase definitiv în urmă. Prefera postul ăsta atât de aparte, de „copoi de artă", care îmbina pasiunea pentru cultură și angajarea în poliție.

În Franța, doar vreo treizeci de oameni urmaseră cursuri de perfecționare de înalt nivel, sub patronajul Muzeului Luvru, care le permiseseră să intre în acest serviciu de elită. Chiar dacă de atunci înainte anchetele lui se desfășuraseră în mediul călduț al muzeelor și sălilor de licitație, iar el frecventase mai degrabă anticari și colecționari decât traficanți și violatori, Martin rămânea, înainte de toate, polițist. Ba chiar un polițist cât se poate de ocupat. Cu mai bine de trei mii de furturi pe an, Franța era o țintă privilegiată a „jefuitorilor de patrimoniu", al căror trafic genera fluxuri financiare comparabile cu cele ale traficului de arme sau stupefiante.

Martin disprețuia vagabonzii care jefuiau capelele de prin sate, șterpelind potire sau statuete ale îngerilor sau Fecioarei. Nu suporta prostia vandalilor care se distrau ciobind sculpturi prin parcuri. Ura jefuitorii care lucrau la comandă pentru cine știe ce colecționar sau anticar veros. Căci, contrar prejudecăților, hoții de obiecte de artă nu erau gentlemeni singuratici. Cei mai mulți erau mână-n mână cu membrii clanurilor de crimă organizată și cu cei mai duri bandiți care deveniseră stăpânii filierelor de „albire" a pânzelor furate, organizându-le ieșirea din țară.

Sprijinit pe capota bătrânului său Audi, Martin își aprinse o țigară, fără a slăbi din priviri fațada muzeului. Prin binoclu distingea gura imensă deschisă în orologiul de sticlă. Încă nu se declanșase nicio alarmă, dar știa că era o problemă de secunde până ce un strigăt strident avea să sfâșie tăcerea nopții.

*

Trei secunde.

Două secunde.

O se...

Când cele șase cifre încremeniră pe ecranul computerului minuscul, o expresie de ușurare lumină chipul lui Archibald.

Combinația câștigătoare pâlpâi, dezactivând astfel senzorii de mișcare. Exact cum prevăzuse! Într-o bună zi, poate va face o greșeală. Într-o bună zi, fără doar și poate, va comite un furt care-l va înfunda. Dar nu în seara asta! Calea era liberă. Spectacolul putea să-nceapă.

3

Fratele meu întru singurătate

Oamenii sunt de două feluri. Cei care trăiesc, joacă și mor. Și cei care nu fac niciodată altceva decât să se mențină în echilibru pe creasta vieții. Există actorii. Și există dansatorii pe sârmă.
Maxence FERMINE

Martin își aprinse încă o țigară, fără a izbuti să se calmeze. De data asta era sigur că ceva se întâmpla în muzeu. Alarma ar fi trebuit să se declanșeze de mai bine de un minut!

În sinea lui, tânărul nu era deloc supărat. Oare nu asta spera-se în taină, să-l înhațe singur pe Archibald, fără ajutorul paznicilor sau al copoilor de la Poliția Judiciară, oferindu-și astfel un duel de la bărbat la bărbat, fără martori?

Martin știa că mulți dintre colegii lui erau fascinați de „isprăvile" lui Archibald, și că urmărirea unui astfel de criminal li se părea aducătoare de satisfacții. E drept că McLean nu era un hoț ordinar. De douăzeci și cinci de ani le tot dăduse sudori reci tuturor directorilor de muzee și reușise să acopere de ridicol toate polițiile din lume. Adeptul gesturilor frumoase, ridicase cambriolajul la rang de artă, în fiecare dintre spargerile sale dând dovadă de virtuozitate și originalitate. Nu recursese niciodată la violență, nu trăsese nici cel mai mic foc de armă, nu vărsase niciun strop de sânge. Având drept singure arme vicleșia și îndrăzneala, nu ezitase să jefuiască oameni periculoși – pe oligarhul mafiot Oleg Mordhorov sau pe baronul drogurilor, Carlos Ortega –, cu riscul de a se trezi cu mafia rusă pe urme și cu un preț pe capul lui pus de cartelurile sud-americane. Martin era în permanență exasperat de felul în care instituțiile media relatau fărădelegile hoțului. Jurnaliștii îl pictau pe Archibald în culori îngăduitoare, considerându-l mai degrabă un artist decât un răufăcător.

Paradoxal, copoii nu ştiau mare lucru despre Archibald McLean: nici naţionalitatea, nici vârsta, nici ADN-ul. Omul nu lăsa niciodată amprente în urmă. Pe casetele camerelor de supraveghere rareori i se distingea faţa şi, atunci când i se întrezărea, nu era niciodată aceeaşi, căci omul era maestru şi în arta deghizării. Oricât promisese FBI-ul recompense frumoase oricui i-ar fi furnizat indicii în măsură să ducă la arestarea lui, nu reuşise să adune decât informaţii contradictorii. Archibald era un adevărat cameleon, capabil să îşi schimbe înfăţişarea şi să intre în pielea personajelor ca un veritabil actor. Niciun tăinuitor, niciun complice nu încălcase vreodată legea tăcerii. Tot atâtea semne care te făceau să crezi că Archibald lucra singur, pe cont propriu.

Spre deosebire de colegii lui şi de presă, Martin nu căzuse pradă fascinaţiei faţă de personaj. În ciuda aureolei sale, McLean nu era decât un infractor.

Pentru Martin, furtul unui bun cultural nu se compara cu nimic altceva. Dincolo de valoarea ei de piaţă, orice creaţie artistică avea ceva sacru şi participa la transmiterea unui patrimoniu cultural acumulat în decursul veacurilor. Aşadar, furtul unei opere culturale constituia un atentat grav împotriva valorilor şi fundamentelor înseşi ale civilizaţiei noastre.

Iar cei care se dedau la aşa ceva nu meritau nicio indulgenţă.

*

Tăcere religioasă, niciun zgomot, nicio prezenţă: muzeul era ciudat de calm. Archibald pătrunse în sălile de expoziţie ca într-o biserică, în aceeaşi stare de reculegere. Sistemul nocturn de iluminare al muzeului, în tonuri verde-smarald şi albastru-cobalt, cufunda sălile într-o atmosferă de castel bântuit. Archibald se lăsă furat de priveliştе. Dintotdeauna crezuse că noaptea muzeele îşi recăpătau suflul, în tăcere şi penumbră, departe de exclamaţiile mulţimilor şi de bliţurile turiştilor. Din dorinţa de a supraexpune frumuseţea operelor, oare nu sfârşim prin a le denatura integritatea şi, în cele din urmă, prin a le distruge? Astăzi, în numai un an de zile, o pânză poate fi expusă la tot atâta lumină

cât odinioară în cincizeci de ani! Astfel exhibate, tablourile își pierd puțin câte puțin strălucirea, golindu-se de sevă și de viață.

Ajunse în prima sală, consacrată lui Paul Cézanne. De peste douăzeci de ani, Archibald „vizitase" zeci de muzee și-i trecuseră prin mâini câteva dintre cele mai mari capodopere; cu toate astea, de fiecare dată simțea aceeași emoție, aceeași cutremurare dinaintea evidenței geniului. În sala aceea se aflau câteva dintre cele mai frumoase pânze ale lui Cézanne: *Scăldătoarele*, *Jucătorii de cărți*, *Muntele Sainte Victoire*...

Hoțul fu nevoit să facă un efort de-a dreptul violent ca să se smulgă din contemplație. Scoase de la curea o tijă fină, din titan, pe care o înfipse zdravăn în pragul care separa galeria aceasta de următoarea.

Căci nu pentru Paul Cézanne venise Archibald...

*

Martin zdrobi chiștocul sub tocul cizmei și se întoarse în mașină. Nu era momentul să se lase văzut. Un lucru reținuse din cei zece ani de serviciu: până și cel mai strălucit dintre infractori sfârșește prin a comite o greșeală. Așa e natura umană: mai devreme sau mai târziu, încrederea atrage după sine relaxarea, iar relaxarea te conduce la săvârșirea unei greșeli – fie ea cât de nesemnată – care va fi suficientă pentru a te trimite după gratii. Și de un lucru putea fi sigur: în cursul ultimelor luni, Archibald își înmulțise loviturile de geniu, comițând o serie de furturi cum nu se mai văzuseră vreodată în lumea artei – printre multele comori însușite se numărau *Dansul* lui Matisse din Ermitajul din Sankt Petersburg, o inestimabilă partitură în manuscris a simfoniilor lui Mozart de la Biblioteca Morgan din New York, un sublim nud de Modigliani de la Londra... În sfârșit, cu trei luni în urmă, pe când se afla în weekend pe iahtul său, miliardarul rus Ivan Volynski avusese neplăcuta surpriză de a se trezi prădat de celebrul său N° 666 de Jackson Pollock, achiziționat într-o licitație Sotheby's pentru aproape nouăzeci de milioane de dolari. Un furt care-l enervase foarte rău pe oligarhul rus, despre care se zvonea că ar fi achiziționat acest tablou pentru a-i face pe plac noii sale tinere partenere.

Martin aprinse plafoniera și scoase din buzunar un carnețel cu coperte din moleschin, unde recapitulase furturile recente.

DATA FURTULUI	NUMELE OPEREI DE ARTĂ	NUMELE ARTISTULUI	DATA MORȚII ARTISTULUI
3 noiembrie	*Dansul*	Matisse	3 noiembrie 1954
5 decembrie	*Manuscrise*	Mozart	5 decembrie 1791
24 ianuarie	*Nud de femeie*	Modigliani	24 ianuarie 1920
6 februarie	*Adèle, portret*	Klimt	6 februarie 1918
8 aprilie	*Cerșetorul*	Picasso	8 aprilie 1973
16 aprilie	*Maja desnuda*	Goya	16 aprilie 1828
28 aprilie	*Triptic funebru*	Bacon	28 aprilie 1992

Prea multe erau corespondențele, pentru a le mai putea crede doar simple coincidențe: ca un ucigaș în serie, Archibald nu lovea la întâmplare, ci urma un *modus operandi* precis. Ca pentru a le aduce un ultim omagiu, părea să-și fi organizat furturile în funcție de aniversarea morții artiștilor pe care-i venera! Semn de vanitate supremă sau, poate, un mod de a lua peste picior poliția și de a-și construi o legendă, hoțul își semnase fiecare dintre aceste furturi, lăsând la locul faptei o carte de vizită împodobită cu Crucea Sudului. Hotărât lucru, tipul era incalificabil!

Când i-a înțeles modul de operare, primul reflex al lui Martin a fost să scotocească prin notele Interpolului, dar nu a găsit acolo nicio urmă a deducțiilor sale. Se părea că fusese singurul anchetator din lume care făcuse legătura între data furtului operelor și cea a morții artiștilor! Tânărul polițist a ezitat să își anunțe superiorul, pe locotenent-colonelul Loiseaux, șeful OCBC. În cele din urmă, a preferat să păstreze informația doar pentru el și să acționeze ca un pistolar singuratic. Suferea de păcatul orgoliului? Fără doar și poate, dar și de o problemă de caracter: Martin era un solitar, nu foarte în largul lui și deloc performant în munca de echipă. Își dădea adevărata măsură doar când putea lucra de capul lui, în felul lui. Exact asta avea să facă și în seara aceea, când îi va servi Biroului pe tavă capul lui Archibald.

Ca de fiecare dată, colonelul Loiseaux și colegii lui nu vor ezita să își atribuie meritele, dar pentru Martin asta nu avea nicio importanță. Doar nu se făcuse polițist ca să caute onoruri sau recunoștință!

Coborî iute geamul vechiului său coupé. Era o noapte apăsătoare, plină de amenințări și promisiuni. Undeva, sus, prin ferestrele de pe fațada muzeului, se întrezăreau candelabrele monumentale, mărturii ale fastului de odinioară.

Își privi ceasul, un Omega Speedmaster de colecție, cadou de la o fostă iubită, demult dispărută din viața lui.

De câteva ore era 29 iulie.

Aniversarea morții lui Vincent Van Gogh.

*

Aniversare plăcută, Vincent! rosti Archibald în timp ce pătrundea în sala următoare, cea care aduna laolaltă câteva dintre cele mai cunoscute pânze ale lui Van Gogh: *Siesta*, *Portretul doctorului Gachet*, *Biserica Auvers-sur-Oise*...

Bărbatul a făcut câțiva pași prin încăpere și s-a oprit în fața celui mai cunoscut dintre autoportretele artistului. Aureolat de vibrații misterioase, tabloul, în culorile lui turcoaz și verde-absint care străluminau în penumbră, avea ceva fantomatic.

Din rama lui de lemn aurit, Van Gogh îi aruncă o privire pierzișă, fixă și îngrijorătoare. O privire care părea să-l urmărească și să-l ocolească, deopotrivă. Tușe hașurate dezvăluiau trăsăturile aspre și emaciate ale artistului. Coama roșcovană a pictorului și barba lui de culoarea focului îi devorau chipul ca niște flăcări, în timp ce în fundalul tabloului se încolăceau arabescuri halucinante.

Archibald privi pânza cu intensitate.

Ca și Rembrandt sau Picasso, Van Gogh s-a luat adesea pe sine însuși drept model. Prin intermediul autoportretelor succesive, realizate în stilul său inimitabil, își căutase adevărata identitate până la completa amețire a sinelui, până la vertij. Fuseseră inventariate și autentificate mai bine de patruzeci de autoportrete: oglinzi nemiloase care permiteau urmărirea evoluției bolii și a tumultului său lăuntric. Dar această pânză anume era recunos-

cută drept cea mai dragă lui Vincent. Poate pentru că fusese pictată în timp ce era internat în Azilul Saint-Rémy-de-Provence, cu mai puțin de un an înainte de a se sinucide, în timpul uneia dintre cele mai fecunde, dar și dintre cele mai dureroase perioade din viața lui.

Aproape compătimitor, Archibald se simțea cuprins de o reală tulburare în fața acestui chip torturat. În acea seară, pânza îi transmitea hoțului imaginea unui frate întru singurătate.

Ar fi putut fura tabloul acela cu zece sau chiar douăzeci de ani în urmă. Dar preferase să aștepte noaptea aceea, care avea să fie apogeul carierei lui de hoț.

La etajul inferior se auzi un zgomot de pași, dar Archibald nu izbutea să-și desprindă privirea de ochii pictorului olandez, hipnotizat de acest geniu care, într-un anumit sens, triumfase asupra propriei nebunii.

Întrebările ridicate de Van Gogh prin autoportretele lui trimiteau la întrebări legate de propria lui existență, pe care Archibald însuși și le punea. Cine era cu adevărat? Luase, oare, chiar cele mai bune hotărâri în momentele decisive ale vieții sale? Ce avea de gând să facă în zilele care îi mai rămâneseră de trăit? Și, mai ales, va avea oare curajul să facă într-o bună zi un pas spre Ea – singura femeie care conta pentru el – și să-i ceară iertare?

— Haide, Vincent, mergem? întrebă în șoaptă.

Printr-un joc al luminii, privirea lui Van Gogh păru a scânteia mai puternic. Archibald hotărî să ia acest semn drept o încuviințare.

— Bine, pune-ți centura de siguranță! S-ar putea să fii zgâlțâit un pic! îl avertiză, desprinzând tabloul din locașul lui.

Tot atunci se declanșă alarma și un urlet strident răsună în tot muzeul.

*

Alarma puternică răsună până-n stradă. Aflat deja în alertă, Martin nu așteptase decât acest semnal pentru a acționa. Deschise portiera și sări pe trotuar, nu înainte de a-și recupera arma de serviciu din torpedou: pistoletul semi-automat Sig-Sauer 9 mm

cu care erau echipați majoritatea polițiștilor și jandarmilor Franței. Verifică încărcătorul cu cincisprezece gloanțe și potrivi țeava cu foc.

„Numai de n-aș fi nevoit să-l folosesc!"

Îi cam lipsea antrenamentul. De când se mutase la OCBC, nu mai trăsese nici măcar un foc, în timp ce la Antidrog își folosea arma cu regularitate.

Martin traversă cele două alei pentru a se instala în curtea muzeului, perpendicular pe cheiul Senei. Rue de la Légion d'Honneur era pustie, cu excepția a doi oameni ai străzii, care zăceau în saci de dormit la intrarea în gara subterană a liniei centrale a sistemului de tranzit rapid RER C. Tânărul polițist se ascunse în spatele unui totem publicitar stradal și își reluă pânda de la noul post de observație. Cu capul ridicat către acoperișuri, cu binoclul la ochi, reperă o nouă coardă întinsă de-a lungul fațadei muzeului, care îi permitea lui Archibald să ajungă la unul dintre balcoanele de la primul etaj.

Inima începu să-i bată mai repede.

„Nu întârzia prea mult, Archie. Sunt deja aici. Te aștept."

*

Imediat ce Archibald a luat tabloul din cui, grilajele de securitate au coborât cu o viteză ametitoare pe cele două laturi ale încăperii, pentru a prinde intrusul în capcană, blocându-i fuga. Același sistem de protecție există astăzi în toate marile muzee ale lumii: nu e căutată atât împiedicarea intrării răufăcătorilor în clădiri, cât garanția că aceștia nu vor mai putea ieși din ele.

În câteva secunde, o adevărată armată de paznici scotocea deja ultimul etaj al muzeului.

— Acolo e, în camera 34! strigă șeful securității, pătrunzând pe coridorul care ducea spre galerii.

Fără a cădea pradă panicii, Archibald își trase o mască de respirat, își puse ochelarii albăstrui și fini de protecție și își scoase din rucsac efectele cele necesare „dispariției".

Patrula se apropia, venind în goana mare spre galeriile impresioniste. Când paznicii au ajuns în fața grilajului de oțel, au fost primiți cu trei grenade gata amorsate, aruncate pe parchet.

Încremeniți de spaimă, au rămas locului. Apoi proiectilele s-au declanșat, eliberând un gaz de culoare violacee. Instantaneu, un fum dens și înțepător a învăluit încăperea, cufundând-o într-o ceață care duhnea a plastic ars.

— Ticălosul naibii! Ne afumă! zise responsabilul cu securitatea, dându-se câțiva pași îndărăt.

Detectoarelor de fum nu le luă prea mult până să reacționeze, și alarma de incendiu se declanșă imediat, sporind și mai mult vacarmul din jur. Tot atunci, o perdea metalică cu lamele plate se desfășură de jur-împrejurul încăperii, pentru a proteja tablourile de potopul extinctoarelor automate care se puneau neîntârziat în funcțiune când temperatura din sală creștea prea mult.

*

În același moment, comisariatul Arondismentului al VII-lea a primit în direct imagini digitale de la camerele de luat vederi instalate în Muzeul Orsay. Sistemul de supraveghere de la distanță care lega alarma muzeului de serviciul Poliției Judiciare se declanșa câteodată din greșeală, dar de data asta s-a considerat că alerta e serioasă și, fără a mai pierde vremea, trei mașini de poliție au pornit în trombă, cu sirenele urlând, spre celebrul muzeu de pe malul stâng.

*

— Nu pricep de-a ce se joacă! bombăni șeful securității muzeului, cu o batistă lipită de față, pentru a se apăra de fum.

Înșfăcă stația de emisie-recepție și își lătră ordinele spre postul de securitate:

— Trimiteți niște oameni pe scările din spate. Nu vreau să-l pierdem din ochi!

În spatele zăbrelelor grilajului nu se distingea decât o umbră informă care se deplasa prin Sala Van Gogh. Înainte ca fumul să înece toată galeria, șeful securității scrută încăperea prin ochelarii cu infraroșu. În mod aprioric, nu exista niciun motiv pentru care hoțul să îi facă vreo figură: din câte putea vedea, barele metalice din celălalt capăt al încăperii erau și ele coborâte, cur-

mând orice posibilitate de fugă. „Copoilor nu le va rămâne decât să-l culeagă după ce vom debloca ieșirile", își spuse în sinea lui, ușurat.

*

Ceea ce nu văzuse însă șeful pazei era tija fină din titan care oprise coborârea grilajului la cincizeci de centimetri deasupra solului...

*

Un zâmbet abia schițat lumină chipul lui Archibald, în timp ce se strecura pe sub zăbrele, pentru ca mai apoi să iasă din muzeu exact pe unde intrase. Toată operațiunea nu-i luase mai mult de cinci minute.

Cinci minute care i-au fost suficiente pentru a smulge din perete un tablou de o valoare inestimabilă.

4

Doi bărbați prin oraș

Numai dușmanii își spun adevărul; prietenii și amanții se mint mereu, prinși în capcană de plasa datoriei.
Stephen KING

După o cursă pe acoperișuri, Archibald prinse coarda, înnodând-o de carabină, și se lăsă să alunece până în balcon. Fără a mai sta să-și tragă răsuflarea, sări peste balustradă și aterizâ pe sticla groasă, șlefuită, care atârna deasupra intrării muzeului. După aceea, cu o suplețe de felină și aproape fără să-și ia avânt, sări câțiva metri buni și ajunse în curte.

„Nu-i rău deloc numărul tău, acrobatule..." își spuse Martin, ascuns în continuare după totemul publicitar din stradă. Tânărul polițist își scoase arma, gata să intervină. În sfârșit, își atingea scopul! Fără să-și dea seama de ce anume, celebrul hoț sfârșise prin a-i bântui gândurile până la obsesie. Își jurase că îi va afla primul secretele. În ciuda lipsei de informații despre McLean, încercase să-i încropească un portret psihologic, străduindu-se să gândească asemenea lui, pentru a-i anticipa și înțelege logica. Nu era vorba despre fascinație. Era altceva: o nestăvilită curiozitate, dublată de legătura invizibilă care unește doi jucători de șah. Era legătura care-i unea pe Broussard[1] și Mesrine, pe Roger Borniche și Émile Buisson[2], pe Clarice Sterling și Hannibal Lecter[3]...

---

[1] Robert Broussard (n. 1936), comisar de poliție, apoi prefect al Parisului, care a participat în anii 1970 la rezolvarea unor cazuri celebre, printre care s-a numărat și cel al gangsterului francez Jacques Mesrine.

[2] Roger Borniche (n. 1919), inspector de poliție și scriitor francez, celebru pentru că l-a urmărit, după Al Doilea Război Mondial, pe gangsterul Emile Buisson.

[3] Personajele principale ale romanului „Tăcerea mieilor", scris de Thomas Harris în 1988.

„Gata, nu mai bate câmpii! Ieși din ascunzătoare și leagă-l!"

Cu toate astea, în ciuda îndemnurilor rațiunii, Martin rămase încremenit, spectator pasiv al unui film în care nu el avea rolul principal.

Tocmai acum, când urmărirea era pe punctul de a-și atinge scopul, simțea un gol ciudat în stomac. De unde ezitarea asta? De ce nevoia asta smintită de a se juca de-a șoarecele și pisica?

„Ca să-mi prelungesc plăcerea?"

Cât despre Archibald, acesta nu pierdea vremea. Ager ca fulgerul, dispăru preț de câteva clipe în spatele unui chioșc de ziare de pe Rue de la Légion d'Honneur, pentru a ieși de acolo complet metamorfozat.

„Așadar, priceperea lui într-ale deghizării nu e doar o legendă", își zise Martin. Mai mult decât îmbrăcămintea, până și ținuta hoțului părea schimbată: mai greoaie și mai încovoiată, ca și cum Archibald ar fi îmbătrânit cu zece ani în zece secunde.

Dar ce era mai uimitor abia acum avea să urmeze.

„Bine, dar asta-i nebunie curată!"

În lumina felinarelor, tânărul polițist se holba la hoțul care se cocoța pe... un Vélib': una dintre cele douăzeci de mii de biciclete gratuite pe care municipalitatea le punea la dispoziția parizienilor și turiștilor. În doar câteva luni, silueta masivă pe două roți, de culoare cenușie, se impusese ca unul dintre simbolurile distinctive ale străzilor capitalei. Pare-se că și McLean o aprecia, chiar dacă o folosea într-un mod cu totul aparte; nu de alta, dar, înainte să-și înceapă cățărarea pe acoperișul muzeului, avusese mare grijă să o lege cu un lanț încuiat cu lacăt de un stâlp de iluminat!

În timp ce un concert de sirene anunța sosirea polițiștilor de la comisariatul Arondismentului al VII-lea, Archibald ajungea pe Quai Anatole France. Martin ezită să își ia mașina și, în cele din urmă, renunță. Cu tânărul căpitan pe urme, Archibald urcă de-a lungul Senei, întorcând spatele clădirii Adunării Naționale și pedalând spre Île de la Cité. Cele trei mașini ale poliției s-au oprit în Piața Henry de Montherlant, chiar în fața intrării muzeu-

lui. Din ele au coborât o duzină de agenți în uniformă, care s-au năpustit ca un singur om spre intrarea principală.

Nicio clipă nu le-a dat prin gând că biciclistul cu care li se încrucișase drumul cu câteva clipe în urmă era tocmai bărbatul pe care veniseră să îl aresteze.

*

Luat pe neașteptate, Martin se întreba ce să facă în continuare. Archibald trecuse pe trotuarul care mărginea cheiul și pedala într-un ritm mai degrabă liniștit, pe contrasens. Nici măcar o dată nu a întors capul să vadă dacă era urmărit. De pe trotuarul opus, Martin nu-l slăbea din priviri. Din fericire, bicicleta era vizibilă – avea benzi reflectorizante pe roți, faruri puternice și în față, și în spate –, ceea ce îi permitea să nu își scape din ochi prada. În plus, Vélib-ul avea o ditamai caroseria, târând după el o armură care-i ascundea cablurile și frânele, dar care, probabil, cântărea mai bine de-o tonă, ceea ce-i tăia biciclistului orice imbold de-a o face pe Bernard Hinault[1].

Vântul începuse să sufle cu putere, agitând mănunchiul de steaguri din fața hotelului Caisse des Dépôts. Martin era tensionat, dar avea situația sub control: chiar dacă Archibald îl repera, nu avea cum să îi scape. Nu de la distanța asta. Martin făcea cu seriozitate jogging în fiecare dimineață, fugind până la epuizare și punându-și mereu la încercare limitele. Dacă celălalt va încerca să accelereze, nu îl va lăsa să-i scape. Oricum ar fi fost, era obligat să rămână în stare de alertă, nedorind să își asume riscul de a-l lăsa să se depărteze.

Cei doi bărbați au depășit Pont Royal, care, cu platforma lui proeminentă și arcadele boltite, lega Rue de Beaune de Pavilionul Flore.

S-ar fi zis că lui Archibald îi făcea plăcere plimbarea nocturnă, căci pedala cu nonșalanță, adulmecând aerul nopții cu delectarea unui turist. În partea din față a bicicletei, două mânere susțineau un coș metalic care slujea drept spațiu de depozitare.

---

[1] Ciclist francez care a câștigat de cinci ori Turul Franței.

Archibald înghesuise acolo un rucsac soldățesc de culoare kaki, care părea ieșit dintr-un depozit al armatei. Un rucsac care conținea un tablou de Van Gogh de vreo sută de milioane de euro...

Pe Quai Voltaire și-a permis luxul de a încetini și mai mult, pedalând agale prin fața galeriilor, a librăriilor de artă și a vitrinelor anticariatelor șic.

„Asta-i bună, acum o face pe turistul!" suspină Martin.

Totuși, aproape în ciuda voinței sale, tânărul polițist se lăsă și el în voia farmecului cartierului. În miez de noapte, Quai Voltaire părea în afara timpului, și nu îți trebuia prea mult ca să îți închipui că te afli cu un veac în urmă. În vremea în care Ingres și Delacroix își aveau atelierele în cartier, iar Baudelaire își scria *Florile răului* într-un hotel din imediata apropiere...

Reclama agresivă care acoperea pereții unui refugiu de autobuz a fost cea care l-a adus pe Martin la realitate. Acum Archibald pedala prin fața tonetelor metalice ale buchiniștilor. Câteva fuseseră recent mâzgălite, iar mesajele nu erau dintre cele mai istețe: „Djamila, te iubesc" – „Régis e un tâmpit" – „Sarko Facho"[1] – „În politică, Ségo[2] e un fel de Paris Hilton în cultură".

Chiar înainte de Pont du Carrousel, hoțul a aruncat o privire de cunoscător spre magazinul Sennelier, Les Couleurs du quai, de unde se aprovizionaseră, la vremea lor, cu pânze și vopseluri și Cézanne, și Modigliani, și Picasso. Alături, doi soldați care făceau de planton sporovăiau în fața reședinței fostului președinte Chirac. Archibald trecu prin fața lor zâmbind.

Apoi hoțul se plictisi s-o facă pe turistul și grăbi ritmul. Dar nu îndeajuns pentru ca Martin să se simtă în pericol. Stâlpii de iluminat erau destul de numeroși pe porțiunea asta de drum. În timp ce la orizont începea să se profileze scheletul metalic al Pont des Arts, circulația părea să dea semne de însuflețire, mai multe taxiuri dând năvală în trombă pe banda rezervată autobu-

---

[1] Joc de cuvinte în limba franceză, însemnând „Sarkozy fascistul".

[2] Poreclă sub care este cunoscută politiciana Ségolène Royal, contracandidata lui Nicolas Sarkozy în turul doi al alegerilor prezidențiale din 2007.

zelor. Pe partea Senei, doi măturători făceau curățenie pe puntea unui șlep lung, transformat în restaurant. Un vehicul în verde și alb, pe care era inscripționat „Proprietate a Parisului", parcase pe un colț de trotuar, cu farurile aprinse și motorul pornit, dar șoferul se evaporase.

Acum Archibald pedala de zor. Trecu iute ca săgeata prin fața cupolei Institutului, obligându-l pe Martin să fugă într-un ritm din ce în ce mai susținut. În mintea tânărului polițist se amestecau intenții contradictorii. Trebuia să îl oprească pe McLean imediat sau să riște și să îl urmărească în continuare, cât mai departe cu putință? Căci, până și cu Archibald pus la poprire, nu exista vreo garanție că îi va putea descoperi într-o bună zi prada fabuloasă și că va putea recupera zecile de tablouri pe care acesta le făcuse dispărute. Tânărul polițist își aminti preț de-o clipă de „Acul scobit", ascunzătoarea mitică a lui Arsène Lupin, amenajată în falezele din Étretat, și unde acesta își depozitase comoara: *Gioconda*, cele mai vestite Botticelliuri, cele mai sumbre pânze ale lui Rembrandt... mai mult ca sigur, peștera lui McLean nu era cu nimic mai prejos.

„Eu l-am găsit. Sunt mai puternic decât el. Îl pot aresta în orice clipă..."

Pe sub arborii stufoși de pe Quai de Conti, Archibald adoptă din nou un ritm mai lent, ceea ce nu putea să îi displacă lui Martin. Pe cheiul patrula o mașină de poliție, nu departe de vedeta pompierilor, dar copoii îi vânau mai degrabă pe oamenii străzii decât pe hoți. Archibald nici măcar nu clipi, continuându-și plimbarea spre Île de la Cité.

Când la orizont începu să se contureze Pont Neuf, Martin își puse pentru prima oară întrebarea: Cât de sigur putea fi că în vânătoarea asta de oameni nu el era prada?

*

Pe cheiul Grands Augustins hoțul își lăsă bicicleta lângă fântâna Wallace, ale cărei patru cariatide susțineau cu grație o amforă din fontă, împodobită cu statui de delfini și divinități fluviale.

Archibald își recuperă rucsacul militar, și-l puse pe umăr și o porni pe Pont Neuf. Luat prin surprindere, Martin își scoase din nou arma, ca din reflex, dar nu avu de ales – fu nevoit să se țină din nou după Archibald, urmărindu-l fără să se ferească, de pe același trotuar.

Cel mai vechi pod din Paris, cu balcoanele lui în semicerc și cu sutele de figuri fantastice care îi împodobeau cornișele, era și cel mai fascinant. Douăsprezece bolți traversau cele două brațe ale Senei, desenând o linie elegantă frântă, a cărei curbură culmina cu o platformă centrală, spre Île de la Cité.

Podul era, în mod straniu, pustiu și măturat de o rafală puternică de vânt. Ca un adevărat cameleon, Archibald își regăsise suplețea și rezistența. Ritmul lui de alergător de cursă lungă nu avea nimic de-a face cu viteza biciclistului bătrâior pe care-l urmărise Martin până atunci. În câteva secunde, hoțul trecuse de cele două terase în semicerc de deasupra cornișelor.

Gâfâind și transpirat tot, cu brațul înarmat ținut oblic, cu țeava îndreptată spre sol, tânărul polițist fu străbătut de un atac de panică. Cine știe, poate de undeva va răsări un complice, care îi va da o mână de ajutor hoțului. De data asta, riscul de a-l pierde pe Archibald era prea mare ca să-și mai continue filajul. Martin ridică piedica, trase arcul culasei și lansă o primă somație:

— Stai, poliția!

Hoțul își încetini brusc cursa.

— Stai sau trag! continuă Martin, profitând de efectul surprizei.

Fără a fi nevoie să i se spună de două ori, Archibald se supuse și, pentru prima oară, Martin putu să vadă trăsăturile hoțului.

Archibald era un bărbat la vreo șaizeci de ani, care se ținea cât se poate de bine. Părul grizonat și barba tăiată scurt străluceau în noapte. Ochii, de un verde deschis, aproape zâmbitori, luminau un obraz cu trăsături armonioase, pe care se mai observau câteva urme fumurii lăsate de unsoarea de camuflaj. Nimic din expresia lui nu oglindea teama sau uimirea. Din contră, totul în el respira amuzament și seninătate.

— Salut, Martin, frumoasă seară, nu-i așa?

Tânărul copoi simți că îi îngheață sângele în vene...

„La dracu', de unde știe cine sunt?"

...Dar încercă să nu-și trădeze uimirea.

— Apleacă-te și pune rucsacul jos!

Archibald lăsă din mână rucsacul, care îi căzu la picioare. Pe foaia de cort a genții, Martin observă că era cusut ecusonul Royal Air Force, aviația armatei britanice.

— Dacă ai fi vrut cu adevărat să mă arestezi, în fața muzeului ar fi trebuit să o faci, Martin.

„De unde știe că..."

— Ai avut parte de șansa ta și ai lăsat-o să-ți scape printre degete, conchise hoțul.

Bărbatul avea o voce de bas și un accent scoțian, rulând *r*-urile. Martin se gândi la vocea lui Sean Connery, care își păstra cu mândrie accentul pronunțat al țării de origine, indiferent de naționalitatea personajului pe care îl întruchipa.

— Întinde mâinile! strigă Martin, scoțând o pereche de cătușe din buzunarul hainei.

De data asta, scoțianul nu se supuse.

— O singură greșeală ai făcut, dar pe cea mai rea dintre toate: ți-ai oferit posibilitatea de a pierde, când puteai câștiga. O ezitare de fiecare dată fatală...

Martin era paralizat de brusca schimbare de roluri. Archibald continuă:

— Învinșii sunt de fiecare dată înfrânți de ei înșiși, nu de adversarii lor, dar asta cred că o știi prea bine.

Vântul sufla și mai puternic. O rafală ridică un nor de praf, iar Martin fu nevoit să își protejeze fața. Imperturbabil, McLean reluă:

— Uneori, e mai ușor să pierzi decât să plătești prețul pe care-l cere victoria, nu?

Cum Martin nu răspundea, Archibald insistă:

— Recunoaște măcar că ți-ai pus întrebarea!

— Ce întrebare? făcu Martin, aproape fără voia lui.

— „Dacă l-aș aresta acum pe McLean, ce sens ar mai avea viața mea de mâine-ncolo?"

— Condiționalul nu-și are rostul: te voi aresta astăzi. Acum.

— Hai, zău așa, fiule, recunoaște că numai pe mine mă ai.

— Nu-s fiul tău, OK?

— Soție n-ai, copii n-ai, nici măcar o iubită stabilă nu mai ai de-un veac. Părinții? Morți amândoi. Colegii? Pe cei mai mulți dintre ei îi disprețuiești. Superiorii? Ți se pare că nu-ți apreciază cum se cuvine munca.

Chiar dacă era sub amenințarea unei arme, McLean își păstra o extraordinară siguranță de sine. Martin avea o armă, Archibald avea doar forța cuvântului. Dar deocamdată vorbele erau mai eficiente decât un pistol automat.

Ca pentru a-și sublinia spusele, ochii lui Archibald scânteiară. Emana din el un amestec de asprime și rafinament.

— De data asta, ți-ai evaluat greșit forțele, băiețică!

— Nu prea cred, minți Martin.

Încerca să se încurajeze strângând patul armei, dar pistolul era greu, de parcă ar fi cântărit o tonă. Avea mâinile umede și, în ciuda curelei de siguranță din jurul patului, Sig-Sauer-ul îi aluneca din mână.

— Ar fi trebuit să-ți chemi colegii în seara asta, i-o trânti scoțianul.

Își înșfăcă rucsacul din foaie de cort de la picioare ca și cum ar fi venit timpul să se retragă; scoase autoportretul lui Van Gogh și, apucându-l cu o mână, îl ținu suspendat deasupra hăului.

— Eu sau tabloul! amenință, prefăcându-se a-l arunca în fluviu.

Martin simți că înnebunește. Nu-și putea dezlipi ochii de pe tabloul al cărui albastru intens forma un halou hipnotic.

Dar ceva nu se potrivea deloc. Din câte știa el, Archibald era un estet, un adevărat cunoscător. Nu era genul de om care să riște să distrugă un asemenea tablou, nici măcar pentru a-și asigura spatele. Sigur, anul trecut izbutise să iasă în evidență sabotând expoziția polemică a lui Jeff Koons de la Versailles. Bomba artizanală pe care o plasase pe homarul gigantic agățat într-unul din saloane pulverizase sculptura artistului contemporan. Dar Jeff Koons nu era Vincent van Gogh...

— N-o face pe prostul, McLean!

— Nu-i o alegere ușoară, nu?

— Nu vei îndrăzni ! îl sfidă Martin. Te cunosc mai bine decât crezi.

— Atunci... *hasta la vista*, fiule ! strigă Archibald, aruncând din toate puterile pânza în apele întunecate ale fluviului.

Cuprins de panică, Martin se cățără pe marginea terasei care se ridica deasupra cornișei. Din cauza vântului, Sena vuia la fel de tare ca o mare agitată. Lui Martin nu-i plăcuse niciodată să înoate și nu mai pusese piciorul într-o piscină de la concursul pentru obținerea postului de locotenent de poliție, când fusese cât pe ce să ia o notă eliminatorie. Dar ce altceva putea face în noaptea asta ?

Își luă avânt și sări în apa neagră.

Viața lui Van Gogh era în mâinile lui.

*

Archibald traversă al doilea braț al Senei și coborî către Port du Louvre, unde era parcată o mașină englezească de colecție. Se instală la volan, o apucă pe Quai François Mitterrand și se pierdu în noapte.

5

Amanții de pe Pont Neuf

Două inimi ar fi trebuit să am, prima, insensibilă, a doua, mereu îndrăgostită; pe aceasta din urmă aș fi încredințat-o celor pentru care bate, iar cu cealaltă aș fi trăit fericit.
Amin MAALOUF

Quai Saint Bernard, 3.20

— Mișcați-vă, băieți, avem o intervenție la Pont Neuf!

Căpitanul Karine Agneli intră în camera de odihnă a cartierului general al Brigăzii Fluviale a Parisului.

— Diaz și Capella, veniți cu mine. Un tip s-a aruncat în apă.

Cei doi locotenenți se repeziră pe urmele „patroanei" și, câteva secunde mai târziu, cei trei polițiști își ocupau pozițiile pe „Le Cormoran", una dintre vedetele de patrulă utilizate pentru supravegherea fluviului parizian.

Ambarcațiunea aluneca pe apele uleioase în care se reflecta aurul lichid revărsat din felinare.

— Te scot din sărite sinucigașii ăștia! bombăni Diaz. E al patrulea pe săptămâna asta!

— Mda, ar putea și ei să se arunce mai degrabă sub trenuri! încuviință Capella.

— Terminați cu prostiile astea, băieți! le-o reteză Karine.

Indiferent de anotimp, podurile Parisului atrăgeau toți disperații, mobilizând permanent brigada, care izbutea să evite mai bine de o sută de sinucideri pe an. Dar vara, când cheiurile erau pline de oameni, intervențiile se multiplicau. Din cauza pariurilor prostești făcute la sfârșitul petrecerilor sau partidelor de consumat droguri pe „Plaja Parisului", din ce în ce mai mulți oameni se aruncau cu capul înainte în apele fluviului. În ciuda promisiunilor făcute de un fost primar al Parisului, în Sena

scăldatul era în continuare interzis. Cu tot traficul fluvial intens, riscul de a fi zdrobit de vreo șalupă era cât se poate de real pentru orice temerar. Fără a mai vorbi de riscul de a contracta leptospiroză, o bacterie răspândită prin urina șobolanilor. Care te-mbolnăvea de-o chestie tare urâtă, ce te putea lăsa paralizat sau, mai rău, te putea omorî.

Șalupa își continuă cursa – Quai d'Orléans, Pont Saint Michel, Quai des Orfèvres... –, apoi încetini în apropiere de Pont Neuf.

— Vezi ceva? întrebă Capella.

— La dracu', unde-o fi imbecilu' ăla? adăugă Diaz.

Cu binoclul lipit de ochi, Karine Agneli încerca să își păstreze calmul. Băieții erau cam nervoși zilele astea. Săptămâna trecută, în dreptul cheiului Tournelle, una dintre navele de croazieră ale companiei turistice Bateaux Mouches intrase în coliziune cu o șalupă închiriată de turiști. Zdrobit de piciorul podului, vasul de croazieră a intrat la apă. Brigada a intervenit rapid, dar nu îndeajuns de iute pentru a putea salva un băiețel, un țânc de trei ani care a murit înecat. Cei de la Fluvială au făcut totul ca la carte. Degeaba: dispariția copilașului a fost trăită ca un traumatism personal de către toți angajații Brigăzii.

— E aici! strigă dintr-odată Karine, arătând cu degetul înspre scuarul Vert Galant.

Ambarcațiunea se apropie încetișor de țărm.

— Mă duc eu, hotărî tânăra femeie, trăgându-și costumul și punându-și masca.

A plonjat înainte ca vreunul din cei doi bărbați să apuce să emită și cea mai măruntă obiecție. Trup întins ca un arc, picioare suple și mișcări ample ale brațelor: nu i-au trebuit decât câteva secunde pentru a veni în ajutorul bărbatului care încerca să înoate spre țărm.

Când ajunse în dreptul lui, își dădu seama că individul încerca să se agațe de un tablou ca de o planșă.

*

— Sunteți niște amatori! Nu niște profesioniști!

Degetul arătător al ministrului de Interne se mișca amenințător dinspre directorul muzeului spre șeful securității instituției,

...de la directorul Poliției Judiciare la șeful OCBC. În mai puțin de o jumătate de oră, în incinta Muzeului Orsay se și organizase o reuniune de criză.

– N-o să scăpați așa de ieftin! tună ministrul.

Dat fiind că era prima persoană născută la periferie și se trăgea din imigranți care ajunsese să ocupe o poziție atât de înaltă, supraexpunerea mediatică o transformase pe doamna ministru într-un simbol republican. Inteligentă și ambițioasă, întruchipa atât deschiderea spre stânga, cât și diversitatea. Era recunoscută pentru stilul ei direct, dar și pentru loialitatea neștirbită față de șeful Republicii, care o numea uneori „Condoleeza Rice a Franței".

— Sunteți niște incapabili!

Într-un taior gri Paul Smith și o cămașă albă agnès b., de cinci minute bune bătea în lung și-n lat Sala Van Gogh și își vărsa nervii pe cei pe care-i considera responsabili de acest furt. Pletele de abanos îi cădeau în șuvițe drepte și încadrau o privire înnegrită cu dermatograf, rece și tăioasă precum cristalul. Alături de ea, omologul de la Cultură nici nu îndrăznea să intervină.

— S-ar spune că vă distrează să fiți bătaia de joc a hoțului ăstuia! țipă ea, arătând cartea de vizită pe care Archibald McLean o țintuise în perete, în locul autoportretului lui Van Gogh.

Holul lung consacrat impresioniștilor era înțesat de polițiști și se transformase într-o anexă a comisariatului. Toate grilajele din oțel fuseseră ridicate, iar proiectoarele agresive înlocuiseră lumina blândă și albăstruie, menținută de obicei pe timp de noapte. În Sala Renoir, anchetatorii de la Direcția a III-a de Poliție Judiciară interogau personalul de securitate. În Sala Monet, alți ofițeri vizionau pe un ecran de control imaginile furnizate de camerele de supraveghere, în timp ce o echipă a poliției științifice se juca de-a *Experții* în Sala van Gogh.

— Trebuie să găsim tabloul ăsta cât mai repede, concluzionă ministrul. Carierele voastre sunt în joc.

*

O superbă DB5 argintie urca pe strada Georges Pompidou. Mașina venea din alte vremuri, din anii 1960, epoca de aur a

companiei Aston Martin. La volan, Archibald se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-o lume aparte, rămășiță a unor timpuri dispărute: cele ale adevăratului lux britanic, elegant fără a fi ostentativ, sportiv fără a fi grosolan, rafinat, și totuși masculin. O mașină care îi semăna.

Acceleră ușor și depăși Quai de la Rapée, Pont de Bercy, apoi o luă pe șoseaua de centură. Pentru o mașină de epocă, bătrâna DB5 ținea bine la drum lung. Pentru că el considerase întotdeauna că mașinile sunt adevărate opere de artă, Archibald nu conducea decât exemplare unicat. Iar DB5 avea o poveste specială, căci „jucase" în primele filme cu James Bond, *Thunderball* și *Goldfinger*. Construit într-o vreme în care filmele nu ajunseseră încă să fie poluate de efectele digitale, bolidul își păstrase arsenalul de dispozitive ieșite din comun, menținute în stare de funcționare de proprietarii succesivi: mitraliere ascunse în faruri, plăcuțe de înmatriculare rotative, sistem de perdea de fum, parbriz blindat, mecanism pentru deversat ulei și cuie pe șosea, lame retractabile pentru a distruge cauciucurile urmăritorilor prea grăbiți...

În urmă cu doi ani, după o memorabilă licitație de infarct, intens mediatizată, mașina fusese vândută pentru mai bine de două milioane de dolari unui om de afaceri scoțian.

*

— Martin Beaumont! exclamă Karine Agneli, încă aflată în apă.

Diaz și Capella, cei doi ofițeri de la Brigada Fluvială rămași pe barcă, îl traseră pe Martin pe vedetă și-i aruncară o pătură.

— Ce naiba cauți în Sena, în miez de noapte, cu un tablou pe post de placă de natație? întrebă tânăra, apucând mâna unuia dintre locotenenți și alăturându-li-se pe barcă.

Tânărul polițist, clănțănind din dinți, se înfășură în pătură. Miji ochii și privi în direcția vocii familiare care îl interpelase.

Păr deschis la culoare, tuns scurt, câțiva pistrui, alură sportivă și agilă: Karine Agneli nu se schimbase. Era aceeași fată frumușică, entuziastă și bine dispusă. Exact opusul lui. Lucraseră împreună la Antidrog vreme de doi ani. Fusese partenera

lui în mai multe misiuni de infiltrare. Pe vremea aceea, munca de teren era toată viața lor. Pentru ei, nu existase nicio diferență între slujbă și viața inimii. Fusese o perioadă deopotrivă pasionantă și teribilă. Joaca de-a agenții infiltrați îți dezvăluia aspecte ale personalității pe care ai fi preferat să nu le cunoști niciodată, obligându-te să te aventurezi pe teritorii de unde nu te întorceai niciodată nesifonat. Pentru a evita prăbușirea, se iubiseră. Sau, mai bine spus, se agățaseră unul de altul. O relație punctată de momente de grație, dar care nu și-a aflat niciodată echilibrul.

Preț de câteva clipe, amintiri otrăvitoare au urcat la suprafață ca prin efracție. Povestea lor fusese tot ce cunoscuseră ei mai bun, dar și mai rău, deopotrivă. Fusese ca un drog.

La lumina felinarelor, Karine îl privea pe Martin. Apa îi șiroia în plete, căzând în stropi repezi pe barba nerasă de trei zile. Îi păru slăbit și obosit, chiar dacă chipul lui păstrase ceva copilăresc.

Simțindu-se cercetat, Martin i-o trânti:

— Știi că ești al naibii de sexy în costumația asta a ta?

În loc de răspuns, femeia îi aruncă un prosop în față, pe care el îl folosi pentru a tampona cu delicatețe tabloul lui Van Gogh.

Karine era frumoasă ca o sirenă și părea a fi înflorit. Ca și el, părăsise Brigada Antidrog pentru un serviciu mai puțin distructiv. În ochii oamenilor, polițiștii de la Fluvială erau mai degrabă un soi de sanitari specializați în acordarea primului-ajutor decât niște polițiști adevărați, ceea ce nu făcea decât să le aducă un plus de considerație.

— Tabloul ăsta e originalul? îl întrebă Karine, așezându-se alături.

În ritmul unui vas de croazieră, șalupa depășea Île Saint Louis și se pregătea să acosteze în portul Saint Bernard. Martin zâmbi:

— Numele Archibald McLean îți spune ceva?

— Hoțul? Ba bine că nu!

— L-am avut în cătarea armei, bombăni Martin.

— El te-a împins în apă?

— Se poate spune și așa.

— E ciudat, pentru că...

Karin se opri, tulburată, așa că bărbatul insistă:

— Pentru că...?

— Tipul care a sunat la sediul Brigăzii Fluviale pentru a semnala plonjonul tău a spus că îl cheamă Archibald.

*

Liniile simple și pure ale bolidului Aston Martin despicau noaptea în mare viteză. În habitaclu, Archibald inspira cu nesaț mireasma de lemn prețios și de mochetă din lână pură. Alături de el, pe scaunul din piele patinată, își pusese rucsacul în culorile Royal Air Force, pe care îl păstra din vremea serviciului militar.

Cu câteva minute în urmă, pe Pont Neuf, în fața tânărului copoi, simțise un val de adrenalină. O emoție neașteptată, pe care nu și-o putea explica. Dincolo de fațada pe care-o afișa, de tip îndrăzneț, băiatul ăla avea ceva înduioșător. Își amintea mai ales de privirea lui: o privire de copil trist și singuratic, care mai avea încă multe de învățat.

Când intră pe autostrada A6 – faimoasa Autostradă a Soarelui – Archibald ambală motorul de șase cilindri, eliberând cei 280 de cai putere. Îi plăcea viteza, îi plăcea să se simtă viu.

*

Karine și Martin au sărit în același timp pe pontonul portului Saint Bernard.

— Trebuie să mă duci la Muzeul Orsay, spuse el.

— Schimbă-ți mai întâi hainele, ești ud leoarcă. Capella o să-ți dea niște țoale și între timp eu scot mașina.

Martin îl urmă pe locotenent în sala lungă de pe malul fluviului. Când ieși de acolo, se simțea cam ciudat, împopoțonat cum era în uniforma stil „anii 1980" pe care i-o împrumutase polițistul și care semăna mai curând a deghizare decât a ținută de intervenție: bluză albastră, pantalon marinăresc din poliester, fâș mărimea XXL.

O camionetă Land Rover echipată cu apărătoare laterale și platformă de remorcare se opri în dreptul lui.

- Urcă, îl invită Karine, deschizându-i portiera pasagerului. Ești frumușel ca un...

– Scutește-mă de răutăți, rogu-te!

Camioneta 4x4 demară cu scrâșnet de pneuri.

Chiar dacă circulația era lejeră, împrejurimile muzeului deveniseră inaccesibile. În piața Henry de Montherlant, autovehiculele Scenic și 307 ale poliției se amestecau de-acum cu vehiculele oficiale și cu cele ale reporterilor.

— Hai, du-te și fă-o pe eroul! glumi Karine, oprind imediat dincolo de curtea muzeului.

Martin îi mulțumi. Se pregătea să coboare din mașină, când femeia îl opri:

— Încă mai porți ceasul, spuse tânăra, arătând spre Omega Speedmaster-ul argintiu pe care i-l dăruise cu cinci ani în urmă.

— Iar tu, inelul, răspunse el.

Mâna dreaptă a fetei bătea ușor ritmul pe volan iar cele trei cercuri înlănțuite ale inelului ei Trinity de Cartier[1] scânteiau în primele licăriri ale zorilor: aur roz, aur alb, aur galben.

Un schimb de daruri de neprețuit pentru neînsemnatele lor salarii de polițiști. Pe vremea aceea, dăduseră pe ele toată prima lor de merit, plus ceva pe deasupra. Un gest pe care niciunul nu îl regreta.

Pentru câteva clipe, gândul că, cine știe, poate povestea lor nu se terminase, își făcu loc la suprafață. Viața îi adusese din nou împreună în circumstanțe stranii. Poate era un semn. Sau poate că nu...

Apoi momentul de îndoială se risipi. Martin deschise portiera și luă autoportretul. Înainte de a traversa strada, privi pentru ultima oară spre Land Rover. Karine lăsă jos geamul și strigă după el, zâmbind:

— Fă-i o favoare fundului tău drăgălaș, Martin, și învață să înoți. Nu voi fi mereu prin preajmă să te pescuiesc!

---

[1] Inel devenit emblematic, prezentat de Maison Cartier în 1925, în cadrul Exhibition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Moderne de la Paris. Cele trei inele îngemănate, din aur de diferite culori, semnifică cele trei stadii ale iubirii.

— O haită de neisprăviți, asta sunteți!

În timp ce Martin se apropia de Sala Van Gogh, recunoscu supărătoarea voce hârâită a ministrului de Interne. Se opri în pragul încăperii în care, între două valuri de înjurături, puteai s-auzi și musca:

— O adunătură de neputincioși, de nulități...

Martin zări silueta familiară a șefului său, locotenent-colonelul Loiseaux, precum și fața crispată a directorului Poliției Judiciare, cu care avusese de-a face pe când lucra pe Quai des Orfèvres. În dreapta lor stătea Charles Rivière, președintele și, totodată, directorul executiv al Muzeului Orsay.

— ...O adunătură de fricoși inutili!

Cei trei bărbați aveau mutre pleoștite și nu îndrăzneau să-i țină piept ministrului. Până ajunseseră să ocupe pozițiile înalte din acel moment, trecuseră cu bine prin școala lingușirii superiorilor și învățaseră și să încaseze înjurăturile fără să clipească.

— Haideți! Mișcați-vă și găsiți-mi blestematul ăsta de...

— Blestematul ăsta de tablou e aici, doamnă, glăsui Martin, înaintând spre ea.

Instantaneu, toate privirile se întoarseră spre el. Din mijlocul sălii, flutura autoportretul la nivelul capului, așa cum făcuse Archibald pe pod.

Rămasă cu gura căscată, ministrul de Interne îl cântări bine, arcuindu-și, mirată, sprâncenele:

— Cine sunteți? întrebă ea, în cele din urmă.

— Căpitanul Martin Beaumont, de la OCBC.

Charles Rivière se și năpusti la el, smulgându-i tabloul din mâini.

Hotărât să joace cu cărțile pe masă, Martin se lansă într-o poveste completă, vorbindu-le despre cum reușise să identifice modul de operare al lui McLean, ceea ce îl făcuse să pândească în fața muzeului, sperând că-l va prinde în flagrant delict. Tânărul nu era naiv și nu se aștepta la felicitări: nu reușise să pună mâna pe Archibald dar, pentru prima oară, hoțul dăduse greș.

Când își termină expunerea, urmă un moment de buimăceală. Ministrul se uita la Loiseaux, care, în încercarea de a-și regăsi autoritatea, nu găsi ceva mai bun de făcut decât să își verse nervii pe Martin:

— L-am fi putut prinde pe McLean dacă ne-ai fi anunțat din timp, Beaumont! Dar nu, ai preferat să lucrezi de capul tău! Tu și infatuarea asta a ta față de propriii colegi!

— Dar fără mine tabloul ar fi dispărut! se apără Martin.

— Să nu crezi că o să scapi așa de ieftin, căpitane!

Ministrul ridică mâna și îl fulgeră pe Loiseaux din priviri, punând astfel capăt reproșurilor acestuia. Bucătăria asta internă nu o interesa câtuși de puțin. Dimpotrivă, femeia vedea în toată povestea o șansă de a întoarce situația în favoarea sa. În fața presei, va trebui să-l prezinte pe polițistul ăsta tinerel drept erou. Poliția franceză recuperase tabloul în timp record. Pe asta trebuia să se insiste, nu pe disfuncționalitățile serviciului. Nu era cazul să mintă. Pur și simplu, nu va fi spus tot Adevărul. Va face, pur și simplu, politică. În plus, Martin Beaumont ăsta era frumușel, presa se va da în vânt după el. În cele din urmă, eșecul arestării lui McLean se va transforma într-o frumoasă lovitură de imagine pentru poliție, așadar pentru ea. Dacă toate vor merge bine, va putea poza pentru *Paris Match* în jeanși și geacă de motociclist Schott Perfecto, înconjurată de Van Gogh-uri și de polițiști mai bine făcuți decât zeii stadioanelor.

Ideea asta seducătoare s-a spulberat când directorul muzeului a rostit pe un ton consternat:

— Îmi pare rău, Martin Beaumont, dar ai fost dus de nas cu mare artă.

— Cum adică? se îngrijoră Martin.

— Tabloul e bine imitat, dar e un fals.

— Imposibil! L-am văzut cum l-a scos din rucsac și nu l-am slăbit din ochi.

— Uită-te singur: semnătura.

— Semnătura? Ce sem...

„Van Gogh nu și-a semnat niciun autoportret!"

Martin se aplecă spre pânza pusă pe un trepied. Vincent van Gogh și-a semnat foarte puține lucrări – se pare că una din șapte –,

iar, când a făcut-o s-a semnat de fiecare dată cu prenumele, ca în cazul celebrei *Floarea-soarelui*. Or, pe tabloul pe care-l avea în fața ochilor nu prenumele Vincent se detașa cu litere răsfirate, ci o altă mâzgălitură, redactată cu un alfabet șugubăț:

ARCHIBALD

*

Autoturismul Aston Martin ieși de pe autostradă și o luă spre Fontainebleau, apoi intră pe șoseaua departamentală care ducea la Barbizon. Archibald își privi ceasul și nu se putu împiedica să zâmbească la gândul mutrei pe care o va face flăcăul când își va da seama de păcăleală. Cu precauție, desfăcu rucsacul mare din foaie de cort și trase afară un colț al autoportretului – de astă dată, cel adevărat –, apoi își continuă dialogul imaginar cu pictorul.

— Ce zici, Vincent, bună gluma noastră, nu?

La lumina felinarelor, privirea tulbure a pictorului păru să strălucească. Archibald întreținea o relație complicată cu capodoperele pe care le fura. Niciodată nu se simțise cu adevărat proprietarul vreunei opere. La drept vorbind, nu tablourile îi aparțineau lui, ci el le aparținea tablourilor. Chiar dacă îi venea greu să recunoască, era conștient că furtul era pentru el ca un fel de drog. La intervale regulate, ajungea să îi simtă lipsa. Trupul și creierul lui cereau o altă operă, o altă aventură, un alt pericol.

La radio, un post de muzică clasică difuza o înregistrare cu Glenn Gould interpretând *Variațiunile Goldberg*. Hoțul se străduia să încetinească, pentru a nu ajunge prea repede la destinație, dar, mai ales, pentru a nu strica acel moment magic pe care tocmai îl trăia. O plimbare sub clar de lună cu Van Gogh și Bach; putea exista o companie mai bună?

Pentru ca plăcerea să fie completă, scoase din buzunarul interior al impermeabilului o sticluță plată, argintată, plină cu whisky scoțian vechi de patruzeci de ani.

— În cinstea ta, Vincent! rosti, trăgând o dușcă de nectar arămiu.

Alcoolul îi arse plăcut esofagul. Gâtul i se umplu de o multitudine de arome: migdală prăjită, ciocolată neagră, nucșoară...

Apoi se concentră asupra șofatului și ieși de pe șoseaua interdepartamentală în dreptul Bois Dormant, intrând pe un drumeag de țară. După câțiva kilometri, ajunse la o proprietate înconjurată de un zid, aflată la marginea pădurilor Fontainebleau și Malesherbes. Cu un clic al telecomenzii, Archibald deschise grilajul electric și mașina înaintă pe aleea care traversa parcul și ducea la o frumoasă reședință de la începutul secolului al XIX-lea, năpădită de iederă și străjuită de castani seculari. Toate obloanele erau trase, dar locul nu părea a fi lăsat în paragină: gardurile vii erau tăiate, iar peluza fusese tunsă recent.

Bărbatul parcă Aston Martin-ul în fostele grajduri transformate într-un depozit imens, în interiorul căruia se mai aflau o mașină de teren, un fost Jeep al armatei, un ataș de motocicletă de dinainte de război, precum și un Bugatti vechi, în întregime dezmembrat. Dar cea mai importantă parte a spațiului era ocupată de un elicopter Colibri ultimul răcnet, în culori bordo și negru. Archibald inspectă aparatul, verifică nivelul carburantului și îl scoase din hangar cu ajutorul carului de ghidaj. Odată suit în carlingă, își puse o cască, porni turbina și mări progresiv presiunea gazelor. Așezase elicopterul cu fața spre direcția din care bătea vântul, așa că nu trebui decât să tragă de manșă pentru a-l face să decoleze.

— Deschide bine ochii, Vincent! Sunt sigur că îți va plăcea lumea văzută de sus.

6

Parisul se trezește

Turnului Eiffel îi e frig la picioare
Arcul de Triumf s-a însuflețit [...]
Oamenii se trezesc, aleargă de ici, colo
E ceasul la care mă duc la culcare
E ora cinci,
Parisul se deșteaptă
E ora cinci,
Iar eu n-am somn.
Il est cinq heures, muzică de Jacques Dutronc,
pe versuri de Jacques Lanzmann și Anne Ségalen

Quai Anatole France
Ora 5.02

— Hei! Aia-i mașina mea!

Abia ieșit din muzeu, Martin avu neplăcuta surpriză de a-și vedea bătrânul Audi luat pe sus de firma de remorcare.

— Ce naiba faceți acolo? îi strigă el agentului constatator.

— Îmi pare rău, domnule, dar ați parcat pe banda autobuzelor, iar remorcarea a început deja.

— Sunt polițist! Stăteam la pândă în mașină!

— Vehiculul acesta nu aparține parcului poliției naționale, obiectă agentul. Ne-am fi dat seama, când am introdus numărul de înmatriculare pentru verificarea de rutină.

— Acum sunt aici. Așa că faceți bine și dați-mi rabla înapoi, bine?

— Dacă sunteți polițist, cunoașteți procedura: pentru a opri remorcarea, trebuie să achitați o amendă, precum și cheltuielile aferente ridicării.

Martin își privi bătrâna lui TT, model 1998. Înhățată în gheara remorcherului, își arăta cu vârf și-ndesat vârsta, ba chiar

și ceva pe deasupra: ușile înfundate, caroseria plină de zeci de zgârieturi... Tot atâtea cicatrice de pe vremea când lucra la Antidrog. Disprețuind litera legii, întotdeauna preferase să-și folosească la slujbă vehiculul personal, nu Citroënul oribil din dotarea poliției. Pe spatele Audi-ului se vedea chiar și urma unui glonț rătăcit, amintirea unei arestări cu scântei a unui *dealer*. Cine știe, poate venise, totuși, timpul s-o schimbe. Numai că nu dorința îi lipsea, ci o sumă ceva mai consistentă în contul din bancă.

— Bine, o să plătesc, suspină Martin.

Se scotoci prin buzunarul scurtei, dar nici urmă de portofel: îl lăsase, cu haină cu tot, în biroul celor de la Fluvială.

Resemnat, luă fișa descriptivă a stării vehiculului pe care i-o întindea agentul și se uită lung după remorcherul care se îndepărta.

Își întoarse buzunarele pe dos: nu avea niciun euro pentru un taxi sau măcar pentru un bilet de metrou. Asta e, ce mai, era numai bun pentru o plimbare matinală de la un capăt la altul al Parisului.

„Mai ai parte și de zile de-astea..."

*

Elicopterul Colibri survola ținutul normand.

Aparatul era dotat cu o cabină spațioasă de zbor, oferind un confort apreciabil și o vizibilitate excelentă. În plus, rotorul coziii sale aerodinamice îl făcea foarte silențios.

Archibald comută pe pilot automat și trase încă o dușcă de whisky. Închise ochii, pentru a se pierde mai bine în miresmele alcoolului. Nu era deloc rezonabil, dar puține lucruri din viața lui erau, așa că...

După o oră de zbor, trecuse razant peste muntele Saint Michel, apoi peste Saint Malo. Odată traversat și Golful Saint Brieuc, se lăsă în voia frumuseții peisajelor de la nord de Finistère, unde plajele de nisip alternau cu golfulețe și porturi de pescuit. Apoi reperă insula Batz, din largul Roscoff-ului. GPS-ul emise un semnal care îl avertiză că se afla la trei minute de locul de aterizare. Decuplă pilotul automat, făcu o manevră în direcția vântului, care sufla dinspre vest, și se așeză în parcul

împădurit al uneia dintre cele mai frumoase case de pe insulă. Dăltuită în stâncă, reședința avea picioarele în apă, un ponton lung, cu binte pentru amarare și un garaj cu cală.

Archibald nu rămase decât câteva minute pe pământ breton, exact cât să-și refacă rezerva de carburant. Inspiră aerul iodat și înviorător și fixă busola spre Scoția.

*

Mort de oboseală, Martin urca pe bulevardul Raspail. Fusese o noapte lungă, marcată de frenezie și decepție. Se crezuse mare polițist, dar era clar că nu avea stofă de așa ceva. McLean îl jucase pe degete, iar el se lăsase manipulat ca un prostănac, căzând cu mâinile legate în capcanele acestuia. Se crezuse mai viclean decât colegii lui și, mai rău decât atât, își subestimase adversarul: bătrânul nu avea doar creier, ci și boașe. Era în stare să își asume riscuri enorme și să blufeze ca un jucător de pocher. De data asta, Martin nu avusese altceva de făcut decât să capituleze: într-adevăr, insolența și inteligența hoțului îi stârneau, vrând-nevrând, admirația.

Tânărul polițist traversă Place Le Corbusier și ajunse în dreptul Hotelului Lutetia. Fațada Art déco a palatului Saint Germain des Près scânteia în mii de focuri în albastrul diluat al zorilor. Pe covorul roșu de la intrare, portarul și șoferul așteptau ieșirea a doi clienți bogați, stând de vorbă în fața unui Lamborghini ultimul răcnet și a unei berline germane cu geamuri fumurii. Luxul locurilor îi aminti lui Martin de viața lui măruntă de funcționar, care nu era în stare să își cumpere o mașină nouă și care nu era capabil să-și valorifice șansa vieții când aceasta îi ieșea în cale.

Carrefour Vavin, Boulevard du Montparnasse. Balzac, dăltuit în piatră de Rodin, drapat în maiestuoasa lui robă de călugăr, avea o alură fantomatică. Martin se gândea la viitorul lui profesional, serios compromis de eșecul din seara aceea. Poate că nu-și va pierde postul, dar următoarele șase luni vor fi cât se poate de grele. Loiseaux îl va trage pe linie moartă și îl va trimite în misiune de consiliere pe lângă ministerul Culturii, lăsându-l fără munca de teren și fără acțiune.

Arondismentul al XIV-lea, clădirea avangardistă a Fundației Cartier. Toată transparentă, cu o fațadă din sticlă care lăsa ve-

derii o imensă grădină interioară, în care sute de specii vegetale evoluau de-a lungul anotimpurilor, sub privirile trecătorilor. Dar în dimineața asta Martin nu avea niciun chef să admire plantele. Nu izbutea să se desprindă de amintirea lui Archibald. Îi observase până și cele mai mărunte gesturi, îi pândise orice inflexiune a vocii, încercând să descopere în bătrân vreun adevăr ascuns, un început de explicație. Își amintea de siguranța pe care o degaja, de privirea și de capacitatea hoțului de a-l citi ca pe o carte deschisă. Archibald nu era deloc așa cum și-l închipuise. În trei minute de confruntare aflase mai multe despre el decât în patru ani de anchetă. Acum îi cunoștea chipul și vârsta. Nutrea convingerea că toate aceste furturi aveau un sens ascuns. Era sigur că nu banii erau principala motivație a lui Archibald. Altceva era la mijloc, ceva mai tainic și mai intim.

Place Denfert Rochereau: circulația începea să se intensifice. Lângă pavilionul din stânga, câțiva turiști japonezi stăteau deja la coadă pentru a vizita catacombele și pentru a se cutremura străbătând galeriile subterane în care erau conservate milioane de oseminte ale parizienilor, foști „locatari" ai Cimitirului Inocenților.

Martin își înăbuși un căscat. Avea chef de-o cafea, de-o țigară și de-un duș bun. Mica lui baie în Sena îl procopsise cu un guturai și, pe deasupra, târa după el un miros îndoielnic.

Pe Avenue Reille, dădu peste contururile liniștitoare ale rezervorului din fața Parcului Montsouris, cel mai mare rezervor de apă potabilă al orașului, camuflat sub un delușor cu povârnișuri verzi. Locul era tot o grădină, de parcă ai fi ajuns la țară, dar, în același timp, era protejat de o mulțime de camere de luat vederi: apa colectată aici provenea din râurile din sud-estul Parisului și aproviziona o bună parte din cartierele capitalei.

Ajungând în Scuarul Montsouris, se strădui să își alunge din gând imaginea obsedantă a lui Archibald. Chipul fostei lui partenere Karine, i se impuse progresiv în minte. O făcuse pe răutăciosul în fața ei, dar revederea îl înduioșase. Amintirea zâmbetului și a ochilor ei veseli era, deopotrivă, dureroasă și liniștitoare. Răspundea ca un ecou singurătății ăsteia care îi tot dădea târcoale încă din copilărie. O singurătate pe care o cultiva, ca pe o platoșă, dar care va sfârși prin a-l distruge.

*

Elicopterul survola nordul mării Irlandei și se apropia de coasta Highlands a Scoției. Purtat de un vânt dinspre sud-vest, Colibriul străbătuse șapte sute de kilometri, iar rezervoarele erau aproape golite. Archibald zări imensul iaht cu trei punți, lung de cincizeci de metri, care arbora pavilionul Insulelor Caiman.

Capabil să încarce 70 000 de litri de carburant, *Couach 5000* putea traversa Atlanticul în zece zile, cu o viteză de treizeci de noduri pe oră. Pentru Archibald, nava aceasta funcțională era un adevărat sanctuar. O fortăreață cu aspect avangardist, concepută să navigheze pe orice vreme, în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Un adevărat 4x4 al mărilor, gata să înfrunte vijeliile și situațiile de urgență.

Aterizează încetișor pe *upper deck*[1], pe o platformă vastă transformată în heliport, își luă rucsacul și sări din elicopter. Vântul bătea, dar în zare nu se vedea niciun nor. Un soare fierbinte mătura puntea de pe care patru bărbați din echipaj – foști membri ai Marinei care nu îi cunoșteau adevărata identitate – își salutară patronul. Archibald schimbă câteva vorbe cu ei și urcă scara care ducea spre puntea principală.

— Bună ziua, Effie!

— Bună ziua, Archie!

Cu părul strâns într-un coc, cu ținuta ei riguroasă și alura distinsă, miss Euphenia Wallace semăna cu o guvernantă englezoaică de cea mai pură speță. De zece ani, acest medic „scos la pensie" de Secret Intelligence Service era omul de încredere fidel al lui McLean. Guvernantă, gardă de corp și confidentă, Effie apăra identitatea patronului ei, fiind și singura care o cunoștea. Cu aerul ei *old school*[2], această campioană la tir și posesoare de centură roșie la taekwondo avea ceva și de bodyguard, și de Mary Poppins.

— A mers bine totul?

— Fără nicio problemă.

---

[1] *Upper deck* (engl. în original), „punte superioară".

[2] *Old school* (engl. în original), „de modă veche".

Ușile din sticlă s-au deschis și cei doi au intrat într-un salon cu decorații luxoase și minimaliste, cu aplice din cristal și mobile cu linii simple. Un uimitor perete vitrat oferea o panoramă de 360 de grade și inunda salonul cu lumină, creând senzația că te afli încă afară.

Archibald scoase tabloul din rucsac și i-l arătă. Ea rămase fără grai preț de câteva clipe, contemplând autoportretul cu o reală emoție.

— Și tânărul polițist? întrebă ea.

— A mușcat momeala, așa cum am prevăzut.

— Cu atât mai bine.

— Erai îngrijorată?

— I-am recitit dosarul. Copoiul ăsta mi se pare imprevizibil. Cred că ți-ai asumat prea multe riscuri.

— Dar miza a meritat toate eforturile, nu? iscodi el, arătând spre Van Gogh. Și apoi, am identificat toți polițiștii care mă urmăresc. Îi supraveghez. Știu mai multe despre ei decât știu ei despre mine.

— Ăsta e altfel.

— Nu, e ca toți ceilalți.

— A ghicit treaba cu aniversările pictorilor, obiectă Effie.

— Ei, na! pufni Archibald, ridicând din umeri. Orice dobitoc ar fi putut ghici.

— Te urmărește de trei ani.

— FBI-ul mă urmărește de douăzeci și cinci!

Cu brațele încrucișate, hoțul fixa cu un aer gânditor marele ecran plat care, grație unei camere submarine, transmitea în direct viața subacvatică din jurul navei.

— Tinerelul ăsta mai are multe de învățat, conchise el după câteva clipe. E nerăbdător, nu se simte bine în pielea lui și are accese de îngâmfare pe un fond de lipsă totală de încredere în sine. E prea pretențios în privința calităților de polițist, dar când vine vorba de toate celelalte, suferă de o evidentă lipsă de respect de sine.

— Ar putea deveni periculos.

— Pentru a fi periculos ar trebui să se instruiască; iar ca să se instruiască, ar trebui să fie mai puțin orgolios.

McLean se instală la măsuța din sticlă pe care un bucătar adu-se repede una dintre mâncărurile lui preferate: fileuri Rossini și cartofi noi soté cu cimbru.

Apreciind că discuția luase sfârșit, Effie tocmai se pregă-tea să părăsească salonul cu o evidentă proastă dispoziție, când Archibald o strigă.

— Tipul ăsta, Martin Beaumont...

— Da?

— Mi-ar plăcea să-i recitesc dosarul.

— Ți-l aduc.

*

Martin o luă prin Scuarul Montsouris și intră pe o străduță pavată, în pantă, care amintea de cele mai frumoase colțuri ale cartierului Beacon Hill, din vechiul Boston. De-a lungul cărării lungi, străjuite de arbori, se înșiruiau atelierele pictorilor și pavi-lioanele burgheze, construite în Anii Nebuni[1], în epoca de glorie a curentului Art Nouveau. Cu cât intra mai mult pe străduță, cu atât vegetația devenea mai luxuriantă. Iedera năpădea fațadele, glicinele înmiresmau aerul, iar arhitectura era tot mai barocă: unde întorceai privirea, dădeai de porumbare multicolore, bal-coane sculptate, mansarde cu vitralii și decorațiuni din mozai-curi. Acest paradis verde respira calm și trecea drept una dintre cele mai șic străzi ale capitalei. Un loc în care un polițai care câștigă două mii de euro pe lună nu ar fi putut locui niciodată...

Totuși, Martin împinse portița unei grădinițe care ducea spre un atelier de pictură cu un perete vitrat.

Casa aparținea unei englezoaice bătrâne, Violet Hudson, muza și ultima soție a pictorului american Henry Hudson, unul dintre cei mai importanți artiști ai grupării Les Nabis[2], persoane pasionate de ezoterism și spiritualitate, care participaseră la toa-

---

[1] *Années folles* (fr.) sau *Roaring Twenties* (engl.) este denumirea sub care a rămas în istorie perioada 1920-1929, care a precedat Marea Criză, o epocă de maximă dezvoltare economică, efervescență culturală, reînnoire artistică și culturală.

[2] Mișcare artistică postimpresionistă, apărută în Parisul sfârșitului de secol al XIX-lea ca o reacție împotriva picturii academice.

le luptele avangardei de la începutul secolului XX. Hudson murise în 1955, lăsându-i soției o bună parte din lucrările sale. De-a lungul anilor, prețul picturilor urcase exponențial, dar Violet a refuzat întotdeauna să se despartă de tablourile ei, niște nuduri excepționale și senzuale, care o reprezentau în toată splendoarea frumuseții ei, cu pletele unduindu-se și cu trupul mângâiat de pânze vaporoase, care aminteau atât de Klimt, cât și de Mucha.

Cu doi ani în urmă, în miez de noapte, bătrâna doamnă fusese agresată și legată, în timp ce atelierul fusese jefuit de o bună parte dintre pânze. OCBC preluase cazul, iar Martin, care se dădea în vânt după pictură, condusese ancheta. Furtul cu violență nu era o treabă de profesionist, nici nu vădea vreo înțelegere prealabilă cu cine știe ce colecționar. Mai degrabă, dădea în vileag improvizația de amator și graba hoților. Martin pariase pe faptul că fusese mâna unui toxicoman, grăbit să jefuiască o bătrânică pentru a face rost cât mai ușor de ceva bani. Mulțumită câtorva informatori pe care și-i păstrase de pe vremea când lucra la Antidrog, dăduse ușor de urma hoțului, izbutind să găsească și cea mai mare parte a tablourilor în consignațiile de la Gare du Nord.

Martin se împrietenise apoi cu Violet, apreciind cultura și excentricitatea ei. În timpul anchetei, bătrâna doamnă îl rugase să supravegheze instalarea unui sistem de alarmă și să o sfătuiască în privința asigurării patrimoniului. Violet se afla în căutarea unui chiriaș pentru a-și mai rotunji veniturile la sfârșit de lună, iar tânărul polițist știuse să-i câștige încrederea.

Fără a face zgomot, pentru a nu-și trezi gazda, o luă pe scărița în spirală care ducea direct la primul etaj al casei – fostul atelier de pictură –, acolo unde se instalase. După ce rămase vreme îndelungată sub duș, se aruncă pe pat și căzu într-un somn agitat.

7
Dueliștii

Acum știu ce face dintr-un bărbat,
un idiot: incapacitatea de a urma
bunele sfaturi pe care și le dă sieși.
William FAULKNER

— Salut, *Mister Bad Guy*[1] !

Cu un aer gânditor, Archibald scărpină pe căpșor pisica ce i se freca de picioare. Animalul începu să toarcă de plăcere și se întinse cât era de lung, etalându-și blana neagră înspicată cu roșu, care strălucea în soare precum o carapace de broască țestoasă.

McLean se ridică de la masă, luă pisica în brațe și se duse să se așeze într-un colț al canapelei. Pescui o Cohiba lungă și fină din cutia de țigări deschisă în fața lui și puse mâna pe raportul consacrat lui Martin Beaumont.

Redactat de un birou privat, acesta era bine garnisit: fotografii furate, dări de seamă de la filaje, extrase ale facturilor telefonice, date bancare... Și, mai ales, era acolo și copia integrală a dosarului profesional al polițistului, cu antetul Prefecturii de poliție. Tot atâtea date colectate în cea mai mare ilegalitate, dar într-o perioadă de război economic și de înflorire a sistemului de informații private, mulți polițiști corupți își vindeau lesne accesul la așa-zisele fișiere securizate ale administrației.

„Orice om are un preț; ia să vedem care-i al tău", își spuse Archibald, punându-și ochelarii de vedere cu rame fine.

Martin Beaumont, născut din tată necunoscut în **5 iunie 1974**, în Antibes, sudul Franței. Mama, Mylène, lucrează la o firmă de întreținere. Ani de-a rândul, face seara menajul la Biblioteca

[1] „Domnule Băiat Rău" (engl. în original).

Municipală. Adesea, își ia cu ea fiul care profită de ocazie pentru a-și face temele și a se iniția în lectură.

Mai 1988: Mylène moare într-un accident de mașină la Nisa, lângă Promenade des Anglais. Fiul ei de paisprezece ani e grav rănit. Stă două zile în comă, dar trei luni mai târziu iese din spital fără alte sechele, decât câteva cicatrice pe piept.

Până la bacalaureat, Martin locuiește la bunici, lucrători modești domiciliați în cartierul Pyramides al orașului Évry. Fotocopiile fișelor școlare arată că a fost un elev serios și conștiincios, mai ales la materiile umaniste.

În **1992**, alege totuși să-și dea bacalaureatul în științe, pe care îl ia mai curând datorită punctajului bun de la istorie (19), filosofie (17) și franceză (18), decât al celui de la matematică (7) și fizică (6). Obține și un al doilea atestat, de la conservator: vioară.

În același an, părăsește apartamentul bunicilor după ce obține o bursă și o cameră în campusul universitar.

1995: licența în Drept la Sorbona. Pleacă apoi două luni la San Francisco, pentru a-și perfecționa engleza. Își găsește o slujbă măruntă la cafeneaua Universității Berkeley.

1996: dublă licență: în Drept și Istoria Artei, pe care o ia cu calificativul „foarte bine", grație unei dizertații finale consacrate colaborării dintre Alfred Hitchcock și graficianul Saul Bass.

1997-1999: își ia din prima încercare examenul de ofițer de poliție și își face specializarea la Școala Națională Superioară de Ofițeri de Poliție de la Cannes Écluse, unde termină al treilea din promoție.

2000: cere să fie trimis la Brigada Antidrog de la Nanterre, sub pretextul că i-a murit cel mai bun prieten din copilărie din cauza unei supradoze înainte de a-și sărbători cea de-a optsprezecea aniversare. În scurt timp, calitățile lui îi sunt remarcate și devine unul dintre stâlpii brigăzii, participând la numeroase descinderi în bombele pariziene. Mulțumită înfățișării lui de student, ia parte activă la destructurarea rețelelor de trafic de droguri din universitate. O afacere mediatizată, care se încheie cu

confiscarea câtorva mii de comprimate de Ecstasy, a patru sute de grame de cocaină și a primelor mostre de GHB[1].

2002: urmându-și șeful, ajunge la Brigada Antidrog din Paris. Acolo, lucrează la cazuri mai delicate. Cu trei ani înainte ca Legea Perben să legalizeze dispozitivul, face parte, alături de o duzină de alți polițiști, dintre agenții selecționați să supravegheze din interior rețelele de traficanți. O lume închisă, aflată la marginea legii și ierarhiilor clasice. O lume de „zombi", după porecla pe care și-a atribuit-o grupul, și care făcea trimitere la înfățișarea lor fizică, ce le permitea să se piardă printre toxicomani. „Să se piardă" însemna și să le furnizeze arme, vehicule și acte false, să cumpere și să transporte droguri, dar și să accepte, când se ivea ocazia, să tragă pe nas o linie de cocaină sau să-și injecteze un strop de heroină, ca să capete mai multă credibilitate. Asta fără ca numele lor să apară vreodată în vreun dosar.

În acea perioadă, Martin a început o relație amoroasă cu Karine Agneli, „acoperirea" lui, polițistul însărcinat să îl urmărească de la distanță și să redacteze rapoartele.

Meseria e grea, dar permite multe lovituri de răsunet: desființarea mai multor laboratoare clandestine de metadonă, interpelarea, pe Autostrada Sudului, a unui convoi de trei bolizi plecați în trombă de la Barcelona, urmată de capturarea a două sute de kilograme de canabis și a patru kilograme de cocaină. Tot atâtea cazuri care i-au permis să obțină în timp record gradul de căpitan.

Apoi, pe la sfârșitul lui **2003**, lucrurile se complică. Dintr-odată, Martin pare a nu mai suporta rolul de agent sub acoperire. După o afacere confuză și încâlcită, cere să fie eliberat, iar solicitarea îi e refuzată. Șefii preferă să-l trimită la psihologii poliției care, în câteva rapoarte vagi, îl califică drept *asocial*, cu o personalitate de tip *borderline*, sau îl anunță că suferă de *tulburări bipolare*.

---

[1] Gama-hidroxi-butirat (GHB), un psihotrop folosit în scopuri medicale sau ilegal, ca drog; în această ultimă utilizare, este cunoscut sub numele „drogul violului".

După o luptă de mai bine de un an, în **ianuarie 2005**, obține, în cele din urmă, transferul la OCBC, Biroul Central de luptă împotriva traficului de bunuri culturale. Sub ordinele colonelului Loiseaux, redevine polițistul performant de odinioară, având cea mai bună rată de elucidare a cazurilor din Birou. În același timp, urmează cursuri de perfecționare la Institutul de Studii Superioare în Artă, unde obține rezultate bune. Noua muncă pare a-l pasiona. Cu toate acestea, comportamentul lui Beaumont se radicalizează: devine refractar la munca în echipă, se închide în singurătate și întoarce spatele celor mai mulți dintre colegi. Loiseaux îl lasă-n pace, căci lui Martin îi place să lucreze de capul lui și, pe deasupra, are bunul-simț de a nu ieși în evidență, permițându-i lui să își asume meritele muncii subalternului. OCBC are nevoie de rezultate, mai ales când vine vorba de furturile mediatizate, cum a fost cazul „înstrăinării" celor două pânze de Picasso din reședința pariziană a nepoatei pictorului. Din nou, Martin e cel care obține firul principal al anchetei ce conduce la arestarea celor trei infractori de către BRB[1]. Estimate la cincizeci de milioane de euro, *Maya cu păpușă* și *Portretul lui Jacqueline* sunt găsite în stare bună și Loiseaux are parte de cele cincisprezece minute de glorie ale sale la telejurnal.

Archibald întoarce paginile raportului cu tot mai mult interes.

Ultimele file sunt consacrate unor aspecte mai personale din viața polițistului. Numele tânărului a apărut de două ori în Stic, baza de date gigantică a infracțiunilor, în care sunt înregistrate numele tuturor victimelor și persoanele menținute sub supraveghere. Două afaceri legate de prostituție care implică aceeași femeie: o ucraineană cunoscută sub numele de Nico, care își făcea veacul lângă Poarta Asnières. Fotografiile în care apăreau împreună nu erau clișee sordide, din contra, aveau un aer oarecum romantic: o după-amiază de duminică în Jardin du Luxembourg, o plimbare pe Champs de Mars, o seară de primă-

[1] *Brigade de Répression du Banditisme (BRB)*, „Brigada de reprimare a banditismului".

vară în caruselul de la Tuileries, o masă în doi la un restaurant din Place Dauphine.

O altă zonă întunecată: vizitele lui săptămânale la Solenn, instituția medicală din Arondismentul al XV-lea specializată în îngrijirea adolescenților abuzați. În ciuda eforturilor sale, detectivul care l-a urmărit nu a izbutit să afle identitatea tânărului pacient vizitat de Beaumont.

Archibald închise gânditor dosarul. Absorbit de biografia lui Martin, uitase să își aprindă țigara.

În orice caz, Effie avusese dreptate: polițistul ăsta era altfel decât ceilalți.

*

Martin simți o cum o limbă micuță și băloasă îi gâdilă fața.

— Mandoline! Lasă-mă în pace!

Dar cockerul englez nu părea dispus să îl asculte. Așa că Martin sfârși prin a se juca minute bune cu cățelușa. Mandoline era o adevărată pacoste: nu suporta singurătatea și rodea tot ce-i cădea sub lăbuțe. O adunase din stradă, după o percheziție la un tăinuitor din Montparnasse. Tipul se făcuse nevăzut de zile bune, abandonându-și câinele, care se dădea de ceasul morții, urlând în fața porții. Martin o îmbarcase în mașină, cu gând să o ducă la refugiul de la SPA Orgeval. În jumătate de oră de drum, Mandoline izbutise performanța să își umple lesa de bale și să lase păr peste tot. Cu toate astea, când au ajuns în parcare, i-a jucat ca la carte scena cu suspinele și privirile triste, iar el s-a lăsat păcălit...

Se uită la ceas: trecuse de amiază. Martin se ridică și traversă fostul atelier, îndreptându-se spre colțul afectat bucătăriei. Etajul era conceput, pe toată lungimea lui, ca un pod luminos. Fără a fi chiar un talmeș-balmeș, spațiul era „decorat" într-un mod eclectic și amestecat, care traducea perfect personalitatea locatarului. Pe o bibliotecă din lemn ceruit, o colecție de benzi desenate japoneze zăcea lângă clasicii din biblioteca Pléiade, romanele marilor scriitori ruși se amestecau cu albumele lui

Sempé[1], în vreme ce o figurină războinică Darth Vader amenința cu sabia laser un Tintin[2] din rășină, ieșit parcă direct din *Lotus bleu*[3].

Într-un colț al încăperii, la picioarele ultimei sculpturi a lui Henry Hudson – chipul unei tinere fantomatice care răsărea dintr-un bloc de marmură –, o consolă Playstation se năruia sub greutatea unei grămezi de jocuri video. Pe pereți, afișe ale unor expoziții recente: Modigliani la Palais du Luxembourg, Nicolas de Staël la Centre Georges Pompidou, Picasso la Grand Palais. Lângă bibliotecă, pe etajerele metalice era înghesuită o colecție de DVD-uri: operele integrale ale lui Hitchcock, Truffaut, Lubitsch, Kubrick, Tarantino, zeci de seriale americane descărcate la negru de pe rețele P2P, câteva filme din Hong Kong, câteva porno...

Martin deschise ușa frigiderului și își luă o cutie de Cola Zero și o tăviță de unt. Găsi în dulap câteva felii moi de pâine și își pregăti patru tartine specialitatea lui: jumătate Nutella, jumătate lapte concentrat. Între două îmbucături dulci, înghiți un comprimat de Effexor și unul de Veratran: un coctail ușor de antidepresive și anxiolitice pentru a reduce la tăcere zgomotele din copilărie, frisoanele, fantomele trecutului și teama zilei de mâine. Da, firește, mult mai bine ar fi fost să își tragă baschetii și să se ducă la alerge o oră, dar nu era într-un din zilele lui virtuoase. Mâncând, își porni iPod-ul conectat la boxe și programă o listă eteroclită de melodii.

Era frumos. Lumina orbitoare care poleia grădina îl îmbia să se așeze pe terasă. Înainte de a ieși, își trase un tricou care acoperi cu totul „steaua care răsărea deasupra dunei", desenul tatuat sub clavicula lui, cel de pe ultima pagină a *Micului Prinț*, „cel mai frumos și cel mai trist din lume", căci pe acolo apăruse copilul în lume și tot pe acolo dispăruse.

---

[1] Jean-Jacques Sempé (n. 1932), celebru ilustrator francez.

[2] Tintin, personaj de bandă desenată creat de desenatorul belgian Hergé în 1929.

[3] Unul dintre albumele de bandă desenată ce îl are pe tânărul reporter Tintin drept personaj principal.

Își puse laptopul și cutia începută de coca-cola pe o măsuță din fier. Cufundat în gânduri, porni computerul, amintindu-și de întâmplările din ajun. Monitorul său avea mare nevoie de curățenie. Ecranul era plin de documente și articole descărcate. Dar, cu toată dezordinea asta, un icon mai strălucitor decât altele îi sări imediat în ochi. Dosarul, ilustrat cu o Cruce a Sudului, se numea sobru: ARCHIBALD. Făcu clic pe icon și avu acces la zecile de gigabiți de date care compilau toate informațiile adunate despre McLean: articole de presă scanate, comunicate ale Interpolului, rapoartele detaliate ale furturilor comise pe teritoriul francez, descrieri și imagini ale lucrărilor furate, filme de actualitate. Undeva, în măruntaiele calculatorului ăstuia, se afla secretul lui Archibald McLean. Toate aceste furturi aveau un sens ascuns. Martin era sigur de asta. Punctul slab al „regelui hoților" nu ținea de tehnica lui, ci de motivația furturilor. Ce-l punea în mișcare pe McLean? Martin nu îl va putea aresta niciodată dacă nu va afla mai întâi răspunsul la această întrebare.

Descurajat de amploarea sarcinii, se întoarse în casă. Se trânti pe pat și, dintr-un plic de carton, trase două foițe de țigară pe care le umezi și le lipi. Apoi își luă pachetul de Dunhill și scoase o țigară pe care o desfăcu, pentru a recupera tutunul. În sfârșit, din rezerva personală, luă un mic betigaș de canabis împachetat în hârtie din aluminiu. Îi dădu foc la un capăt cu bricheta și împrăștie scrumul deasupra tutunului. Tocmai când era pe punctul de a-și aprinde țigara cu drog, o forță invizibilă îl împinse să se întoarcă pe terasă și să se așeze din nou în fața calculatorului. Archibald era mai puternic decât drogul.

Martin își făcu mai întâi o cafea, apoi începu să parcurgă metodic documentele pe care le citise deja de zeci de ori. Spera ca, în lumina recentei întâlniri cu McLean, să găsească un indiciu, o pistă pe care înainte se putea să o fi neglijat. Cariera hoțului se întindea pe aproape douăzeci și opt de ani și era punctată de un impresionant număr de lovituri de mare maestru:

1982 – Primul furt cunoscut al lui Archibald: jaful de la Lloyd's Bank, din plin centrul Londrei, una dintre cele mai mari lovituri date vreodată în Marea Britanie. A fost pentru prima

oară când și-a lăsat la locul faptei celebra carte de vizită împodobită cu Crucea Sudului.

1983 – Paris: o serie de furturi la cei mai celebri bijutieri din Place Vendôme: Cartier, Van Cleef & Arpels, Boucheron. Numere de deghizare demne de Fregoli[1] și o pradă fabuloasă.

1986 – Muzeul Național al Suediei. Cinci minute i-au fost suficiente pentru a pune mâna pe două tablouri de Renoir și un Watteau.

1987 – Muzeul Guggenheim, New York: furtul unui Kandinsky și al unui Modigliani.

1990 – Anvers: înarmat cu un pașaport fals, Archibald reușește să câștige încrederea unei angajate a băncii negustorilor de diamante. Tânăra i-a dat un permis de acces VIP la sala seifurilor, permițându-i astfel să facă nevăzute treizeci de diamante albastre care valorau un fleac de douăzeci de milioane de dolari.

1993 – Paris: a pătruns în reședința din oraș a lui Pierre Berès, cel mai mare librar din lume, și a ieșit cu bijuteria bibliotecii lui, cartea perfectă: un exemplar original din *Un anotimp în infern*, cu dedicația poetului: „Lui Paul Verlaine, A. Rimbaud".

1998 – Boston: cel mai mare furt de opere de artă, din toate timpurile, de pe teritoriul american. McLean a făcut o razie la Fundația Rebecca Stewart: două Rembrandt-uri, un Velazquez, un Manet, un vas chinezesc din timpul dinastiei Ming, precum și un bronz de Rodin. O pradă estimată la trei sute de milioane de dolari. Nici până în prezent FBI-ul nu a clasat cazul, iar procurorul general al Bostonului repetă la toate conferințele de presă că nu se va pensiona până ce nu va pune mâna pe McLean.

2001 – Din seiful unei bănci din Philadelphia, pune mâna pe *One Cent Magenta* din 1856: unul dintre cele mai scumpe timbre din lume, un dreptunghi de hârtie care cântărește mai puțin de un gram și abia dacă are un centimetru. Graalul filateliștilor.

2005 – Furtul pe care Anglia nu i-l va ierta niciodată. McLean umilește familia regală pătrunzând în castelul de la Balmoral,

---

[1] Leopolde (Luigi) Fregoli (1867-1936), actor, ventriloc și muzician italian renumit pentru rapiditatea cu care își schimba costumele, ajungând să joace peste o sută de roluri diferite în același spectacol.

reședința de vară a reginei, și ieșind cu Vermeer-ul preferat al suveranei, precum și cu o duzină de schițe de Leonardo da Vinci. Dând cu tifla Scotland Yard-ului, Archibald își permite luxul de a le lăsa un mesaj pe perete: „Acum n-aveți decât să vă jucați de-a Sherlock Holmes!"

2007 – Anul miliardarilor francezi: mai întâi este „călcat" François Pinault, pe care îl desparte de un Andy Warhol de la Palazzo Grassi din Veneția. Urmează apoi Bernard Arnault, jefuit de un frumos Basquiat.

Absorbit de munca lui, Martin avu nevoie de câteva secunde bune până să își dea seama că bătea cineva la ușă.

— Intrați! strigă el, strecurându-și țigara cu canabis în buzunar.

*

Archibald coborî din micul ascensor de sticlă care ducea direct în camera lui. Cabina principală ocupa cea mai mare parte a punții superioare. Mobilată în stil Art déco, era mai călduroasă decât salonul, avea șemineu și un mobilier geometric, încrustat cu abanos și sidef.

Archibald se instală la masa de lucru. Pe neașteptate, îl copleși o tristețe grea. Cu pleoapele închise, își frecă tâmplele, încercând să alunge un început de migrenă. După toate furturile de anvergură îl cuprindea un fel de moleșeală, ceva în genul *baby-blues*[1]. Dar de data asta era altceva, niciodată nu fusese așa de epuizat; fu nevoit să facă un efort serios ca să-și țină ochii deschiși. În mijlocul biroului, un plic mare era pus la îndemâna lui. Pipăi conținutul, fără a se hotărî să îl deschidă. De douăzeci de ani, în fiecare săptămână, primea același plic: raportul unui detectiv privat californian, însărcinat cu un filaj foarte strâns.

Desfăcu plicul cu o strângere de inimă și se cufundă în lectura dării de seamă cu un amestec de curiozitate și repulsie. În interior, fotografiile unei tinere, precum și un raport minuțios al

[1] Sindrom depresiv caracteristic mamelor, după naștere, cunoscut și sub denumirea „depresie post-partum".

programului ei și date despre persoanele pe care le frecventa. O transcriere a conversațiilor telefonice și a conținutului mesajelor, diagnosticul unui doctor pe care-l consultase și lista medicamentelor prescrise. Fotografiile fuseseră făcute la San Francisco și la Sausalito, un orășel din golf. În ele, o femeie în jur de treizeci de ani, de o frumusețe sălbatică și melancolică, dar cu o privire dură și piezișă.

Ea.

Ca de fiecare dată, Archibald încerca să se convingă pe sine că era pentru ultima oară când încălca intimitatea fiicei sale. Trebuia să găsească puterea de a-i vorbi. Trebuia să treacă de la frică la iubire.

Căci mare era iubirea lui!

Dar de fiecare dată frica avea câștig de cauză.

*

— Dacă o să te mai hrănești așa de prost, vei sfârși prin a te îmbolnăvi.

Doamna Hudson intră în camera chiriașului și, cu un gest hotărât, depuse un platou cu gustări pe măsuța de pe terasă. Bătrâna englezoaică încropise un *English breakfast*[1], specialitatea ei: pâine prăjită cu marmeladă de ceapă, un bol cu *porridge*, tartă sărată cu rinichi, un jeleu tremurător de culoarea grenadinei...

— Hm, miroase frumos, făcu Martin, fără prea mare entuziasm.

Gazda lui nu era tocmai cea mai rafinată femeie din lume, dar îi era recunoscător pentru micile ei atenții. Avea grijă de el cam la fel cum avea grijă și de ea însăși.

— Ți-am ridicat poșta și un pachet care ți-a fost livrat dimineață. Ca să nu te trezesc, mi-am permis să semnez fișa de livrare în locul tău.

Martin îi mulțumi. Poșta lui se rezuma la factura France Telecom și la publicația trasă în tiplă pe care o edita instituția lui o dată la două luni. Aruncă plicurile fără ca măcar să le fi

---

[1] *English breakfast* (engl. în original), „mic-dejun englezesc", masă în mod tradițional foarte copioasă.

desfăcut și se opri asupra pachetului: un Chronopost[1] ce conținea o cutie din lemn de santal marcată.

Martin deschise cutia și descoperi o sticlă de șampanie culcată în locașul ei.

Dom Pérignon
Rosé Vintage 1959

Se încruntă și cercetă cutia în căutarea unei cărți de vizită.

Nimic!

Se întoarse spre ambalajul Chrono: pachetul fusese expediat în ajun, puțin înainte de prânz, de la un birou din Arondismentul al VI-lea. În orice caz, admiratorul secret nu își bătuse joc de el. Dom Pérignon era cea mai faimoasă marcă de șampanie din lume. O asemenea sticlă, cu an de producție specificat[2], trebuie să fi costat o avere.

Intuiția îl duse în fața calculatorului, unde intră în programul TREIMA. Fototeca OCBC era unică în lume și conținea descrierea detaliată și imaginile a peste optzeci de mii de bunuri culturale furate în Franța și în străinătate. Grație acestui instrument, un obiect găsit în timpul unei percheziții putea fi imediat identificat și restituit proprietarului. Martin își instalase baza de date a programului pe laptop, în așa fel încât să îl poată avea cu el pe teren. Introduse câteva date și, aproape instantaneu, programul îi dădu răspunsul: sticlele fuseseră furate cu un an în urmă, în circumstanțe neelucidate încă, imediat după o licitație. Martin dădu clic pe link-ul care trimitea la un comunicat de presă în care se evoca vânzarea:

Licitație record la o vânzare istorică la New York!

În 25 aprilie a avut loc la sediul Sotheby's o excepțională vânzare a unor sticle de șampanie, printre

---

[1] Filială a grupului francez La Poste, specializată în livrarea de colete.

[2] Un vin *vintage* (engl.) sau *millésimée* (fr.) este obținut din strugurii unei singure podgorii, într-un anumit an.

care şi două recipiente istorice de Dom Pérignon Rosé Vintage 1959, adjudecate pentru suma de 84 700 dolari.
Considerat giuvaerul şampaniilor Dom Pérignon, din acest vin mitic au fost îmbuteliate numai trei sute de sticle şi nu a fost niciodată comercializat. Majoritatea sticlelor au fost consumate în 1971, la faimoasele reuniuni mondene prilejuite de sărbătorile somptuoase organizate cu ocazia aniversării întemeierii Imperiului persan.
De atunci, sticlele vintage au dispărut de pe piaţă, pentru a reveni în forţă cu ocazia acestei vânzări istorice.

Tânărul poliţist nu-şi putea crede ochilor: sticla pe care o avea în faţa ochilor valora mai bine de 40 000 de dolari! Continuă lectura cu febrilitate. Despre furtul în sine nu se ştia aproape nimic. Doar un lucru era sigur: când cumpărătorul s-a prezentat să intre în posesia bunurilor, sticlele dispăruseră, fiind înlocuite cu cea mai temută carte de vizită din lumea artei.

Martin rămase o clipă încremenit, paralizat de „cadoul" pe care tocmai îl primise.

În mintea lui se luptau două impulsuri contradictorii. Sigur că sticla aceasta nu îi aparţinea! Era un obiect cu vechime şi greutate, care trebuia restituit proprietarului, dar...

— Pot să vă ofer o cupă, doamnă Hudson?

— Nu te refuz, răspunse bătrâna englezoaică, luând loc pe terasă. Aşa mai uit şi eu de gustul de *sherry*.

Martin desfăcu sticla cu infinite precauţii, curios să afle dacă, după cincizeci de ani, şampania îşi mai păstra bulele. Ciocni cu doamna Hudson şi duse cupa la buze. Nu fu dezamăgit: vinul era sublim, aveai impresia că bei aur curat sau un elixir de viaţă lungă.

Şi atunci, ca regenerat, Martin înălţă cupa spre cer. Ca un adevărat filosof, îşi spuse că valoarea unui om se judecă şi după calitatea duşmanilor lui.

Pierduse prima partidă, dar lupta era abia la început.

Îmbrăcat cu un pulover pe gât, Archibald se duse după Effie, în partea din față a celei mai înalte zone a iahtului, amenajată ca sală de sport în aer liber. Cu un prosop în jurul gâtului, englezoaica își începuse exercițiile de mai bine de o oră: haltere, Power Plate, sac de box, bandă de alergare... Archibald îi propuse un aperitiv, dar ea scutură din cap, arătând spre sticla de apă minerală. Hoțul ridică din umeri, dar nu fu uimit. Effie trăia ca o ascetă, interzicându-și multe dintre plăcerile vieții: mâncăruri rafinate, vinuri fine, sex facil...

Archibald se instală în fotoliul din răchită, cu fața spre mare. Aerul era proaspăt, iar soarele la asfințit împărțea cerul cu norii. Din încleștarea lor țâșneau dâre de sânge purpuriu și stacojiu, care îmbrățișau cerul. Luă sticla de șampanie pusă într-o frapieră alături de el și zâmbi, verificându-i eticheta:

Dom Pérignon
Rosé Vintage 1959

Deschise sticla cu grijă, își turnă o cupă și ridică paharul în direcția sud-est.

Acolo unde era Franța.

Acolo unde era Parisul.

Ciocni cu dușmanul invizibil căruia îi dăduse prima lovitură de spadă.

8

Cheia Paradisului

Viața noastră e o carte care se scrie singură. Noi suntem niște personaje de roman care nu înțeleg întotdeauna prea bine ce vrea autorul.
Julien GREEN

Cinci luni mai târziu
Luni, 20 decembrie, ora 7.00 dimineața
Nanterre, sediul OCBC

— Șefule, de data asta ar cam trebui să mă ascultați!

Cu părul vâlvoi, palid și cu obrazul invadat de o barbă nerasă de câteva săptămâni, Martin încerca să intre în biroul șefului OCBC.

Inflexibil, șeful OCBC stătea ferm în prag, hotărât să nu cedeze în fața subordonatului.

— Nu ai ce căuta aici, Beaumont!

— Trebuie să vorbim.

— Nu avem ce să vorbim. Ești detașat la Ministerul Culturii până în februarie.

— Mi-am luat porția de misiuni imbecile. Știți unde m-au trimis azi? La Rouen, pentru a face instructajul angajaților de la Muzeul Ceramicii.

— Ei, și? Sunt sigur că e un muzeu foarte frumos.

— Terminați odată cu bătaia asta de joc și trimiteți-mă iar pe teren! Acolo mă pot face util.

Polițistul se înfurie:

— Căpitane, singur ai intrat în rahat, și deocamdată nu am niciun chef să te scot. Și apoi...

Ezită puțin, după care dădu frâu liber indignării:

— Și apoi, pune mâna și te înțolește și tu altfel, ce dracu'! Ești ofițer de poliție, nu puștan de liceu!

Martin suspină. E drept că nu arăta tocmai răpitor: blugi jerpeliți, niște basche pe trei sferturi rupți, o haină de piele pe care o purta deja de ani de zile, ca pe o a doua piele. Fără a mai vorbi de cearcănele din jurul ochilor, care vorbeau despre o lipsă cronică de somn.

Aceste ultime luni fuseseră tare grele. În ciuda faptului că era tras pe linie moartă, își continuase ancheta de unul singur, făcând aproape zilnic turul informatorilor, procedând în această lume a artei precum în cea a drogurilor: le permitea micilor traficanți să prospere, pentru ca, la momentul potrivit, să poată prinde un fir care să-l ajute să distrugă o rețea serioasă. A protestat când i-au fost suspendate codurile de acces informatic, dar, fără a fi un hacker redutabil, s-a descurcat cum s-a priceput și a piratat o parolă, pentru a avea în continuare acces la baza de date confidențiale, așa încât să poată urmări în continuare anchetele care îl interesau.

Nopțile și le petrecea în fața laptopului sau cufundat în cărți. Își pusese în ordine toată ancheta despre Archibald, recitise toate documentele disponibile, ba chiar se deplasase pe cheltuiala lui pentru a interoga ipotetici martori din cazuri mai vechi. Dar mai ales devorase lucrări de psihologie și se întorsese să discute cu psihiatrii care îl scoseseră atât de tare din sărite pe vremea când era la Antidrog. Oficial, o făcea pentru consultații personale; în realitate, pentru a afla mai multe despre psihologia hoțului. Avea o singură obsesie: să se pună în pielea lui McLean, să intre prin efracție în mintea lui. Să devină Archibald.

Hoțul nu mai dăduse niciun semn de viață de mai bine de cinci luni. Gata cu furturile și cu provocările! Martin s-a simțit destabilizat, văduvit de obiectul muncii sale. Apoi a înțeles: după autoportretul lui Van Gogh, pur și simplu Archibald nu știa ce ar putea să mai fure! În logica lui, furturile urmaseră un drum ascendent, fiecare operă furată având menirea să provoace o emoție sau o dificultate suplimentară, procurându-i astfel doza necesară de adrenalină. Hoțul prefera să aștepte, pândind ocazia potrivită, iar Martin era obligat să facă același lucru. Tocmai când perioada de așteptare începuse să i se pară prea lungă, situația s-a deblocat brusc, grație unui anunț al casei de

licitații Christie's intrat în contul lui de e-mail la miezul nopții anterioare. Celebra companie anunța o vânzare excepțională și misterioasă la San Francisco, în ajunul Crăciunului. După patru telefoane și alte câteva cercetări, Martin a căpătat convingerea că Archibald va lovi din nou. Dar investigațiile lui nu foloseau la nimic dacă Loiseaux nu îl lăsa să plece în Statele Unite!

— Beaumont! O să pierzi trenul spre Rouen!

Martin ridică din umeri. Șeful OCBC introduse câteva monede în distribuitorul de zoaie considerate cafea și îi întinse un pahar cartonat.

— Reintegrați-mă astăzi și vă aduc pe tavă cazul vieții dumneavoastră!

Privirea lui Loiseaux licări. Era un polițist bun, un specialist al poliției științifice, fusese unul dintre principalii artizani ai bazei de date franceze cu amprente genetice, pusă la punct imediat după afacerea Guy Georges[1]. Avusese rezultate onorabile în fruntea OCBC, dar niciodată nu se apropiase prea mult de Martin; poate și pentru că Loiseaux nu era pasionat de artă. Șeful OCBC era mânat de ambiție și își considera postul o simplă treaptă în obținerea unor funcții mai prestigioase.

— Despre ce caz vorbești?

— Arestarea lui Archibald McLean.

— Hotărât lucru, ai un fix!

— Fiecare cu damblaua lui.

— Ultima oară ar fi trebuit să mă cauți, Beaumont. Când McLean era în Franța.

— Spuneți odată, vreți să-l arestați sau nu?

În loc de răspuns, Loiseaux deschise ușa biroului. Martin îl urmă, cu laptopul sub braț. Încăperea era rece și impersonală, un „birou de șef" spațios și funcțional, amenajat ca sală de ședințe. Dincolo de ferestre, Nanterre zăcea sub un cer mohorât. Înecate în ceață, turnurile din cartierul Prefecturii te făceau să îți dorești să te afli oriunde altundeva. Martin își conectă MacBook-ul la

[1] Criminal în serie francez, supranumit „Bestia Bastiliei", condamnat pentru uciderea a șapte femei între 1991 și 1997.

retroproiector și începu să ruleze pe ecranul de proiecție de perete slide-show-ul pe care-l programase.

Prima imagine reprezenta o vedere din avion a orașului San Francisco.

Loiseaux se instală în fotoliu.

— Ce-o să mai fure de data asta Archibald al tău? Podul Golden Gate?

— Mai mult de-atât.

Șeful OCBC își încrucișă brațele și își ridică, nedumerit, sprâncenele.

— Adică?

— *Cheia Paradisului.*

*

New York
Spitalul Staten Island
Ora 16.00

Cafeneaua spitalului era situată la primul etaj și domina un părculeț acoperit de zăpadă.

Archibald McLean, așezat pe banca unei mese solitare, nu se atinsese de cafea. Cu spatele încovoiat, cu chipul marcat de oboseală, se simțea singur, părăsit, pierdut. De câteva săptămâni, dureri ascuțite îi torturau abdomenul și spatele. Slăbise, avea un ten îmbâcsit și cenușiu și își pierduse cu totul pofta de mâncare.

După ce respinsese în mod repetat ideea, se hotărâse să își facă o programare la această clinică, unde în ajun fusese supus mai multor investigații. I s-au făcut analize de sânge, i-a fost palpată vezica, i s-a făcut ecografie abdominală, ba chiar i s-a introdus un tub în duoden. I s-au promis rezultatele și o primă opinie medicală înainte de sfârșitul zilei. Acum, era lipsit de vlagă, avea amețeli, dureri de cap și îi venea să vomite.

Și, mai presus de toate, îi era frică.

În acest sfârșit de după-amiază, sala mare a cafenelei era aproape goală. Fulgii de nea se agățau de ferestre, venind, parcă, în completarea decorațiunilor de Crăciun ceva cam desuete care împodobeau pereții. Lângă tejghea, vocea gravă a lui Leonard

Cohen se înălța dintr-un aparat de radio, lovindu-l pe Archibald în plin. Cuprins de emoție, se strădui să bea o gură de cafea, își frecă pleoapele și închise ochii. Cântecul deștepta în el amintiri pe care își făcuse obiceiul să le alunge. Imagini însorite, încărcate de nostalgie: California, la începutul anilor 1970. O epocă învolburată, liberă și tolerantă, care încă vibra de o energie contestatară și pacifistă.

O paranteză fermecată. Un cuplu de tineri îndrăgostiți zburând într-o decapotabilă.

Valentine...

Fusese vremea hohotelor de râs, a iubirii complice și a lipsei de griji.

Fusese vremea trupei Pink Floyd, a lui Grateful Dead, a rockului psihedelic și a San Francisco Sound[1].

Valentine, luminoasă și radioasă, avea accent franțuzesc și un fel aparte de a-i pronunța prenumele.

Fusese vremea mic dejunurilor la pat, a plimbărilor cu barca, a înflăcărării trupurilor, a înflăcărării inimilor.

Valentine, respirația ei, căldura ei, urma sărutărilor ei care îi pecetluia încă buzele...

Valentine, pletele ei despletite, mireasma ei de lavandă, muzica bătăilor inimii ei, harta comorilor desenată de alunițele ei...

O vreme în care fuseseră fericiți.

Apoi viața s-a ofilit, s-a estompat, s-a întunecat și fericirea s-a infectat cu venin.

Archibald a deschis ochii ca și cum s-ar fi trezit din somn, tresărind. Se simțea abătut, măcinat de o tristețe abisală care amenința să îl înghită și împotriva căreia lupta de treizeci de ani. De aceea devenise „Archibald McLean", hoțul căutat de toate polițiile lumii. Când trăiești pe muchie de cuțit, ești obligat să fii mereu la pândă, cu mintea trează. Era singurul expedient pe care a fost în stare să-l găsească pentru a scăpa de fantoma Valentinei.

---

[1] Curent al muzicii rock care a luat naștere la mijlocul anilor 1960, în San Francisco; a fost asociat cu contracultura hippy.

O arsură intensă iradie dintr-odată în spate și sub coaste. Se aplecă înainte pentru a-și ostoi durerea și fu cât pe ce să scape un țipăt. Cu mâna dreaptă, căută sticluța cu whisky în buzunarul interior al hainei. O destupă și o duse la buze.

— În locul dumneavoastră nu aș face asta.

Prins cu mâța-n sac, Archibald ridică privirea. În fața mesei stătea un bărbat cu o statură impozantă, cu un dosar cartonat sub braț.

*

— Ce-i această Cheie a Paradisului? întrebă Loiseaux.

— E un diamant, răspunse Martin. Un diamant blestemat și mitic, înconjurat de mistere și legende.

Biroul șefului OCBC era scăldat în lumina mohorâtă a zorilor.

Martin apăsă o tastă, iar pe perete apăru imaginea unei pietre prețioase de formă ovală, care arunca luciri de un albastru intens, pigmentat cu umbre cenușii.

— Are 65 de carate și o lungime de trei centimetri, precizează tânărul polițist. Dar în special culoarea lui e cea care-i fascinează pe oameni de mai bine de trei veacuri.

Loiseaux fixa ecranul, intrigat de diamantul albastru.

— Piatra are reputația de a aduce ghinion posesorului, îi explică Martin.

— De unde vine?

Slide-show-ul defila în continuare, afișând imagini pe care Martin le comenta:

— Conform legendei, diamantul provine din fabuloasele mine Golconda, din India. Încastrat în statuia unei zeițe, a fost furat dintr-un templu de un contrabandist, Jean-Baptiste Charpentier. Un sacrilegiu pentru care jefuitorul avea să plătească scump.

Colonelul îl invită pe Martin să continue.

— Charpentier aduce diamantul în Europa și reușește să i-l vândă lui Henric al IV-lea, dar moare sfâșiat de o haită de câini turbați. Cât despre rege, acesta a pus ca piatra să fie șlefuită

în formă de inimă și i-a oferit-o Gabriellei d'Estrées, marea lui dragoste.

Pe ecran apăru portretul unei tinere frumoase, cu bucle aurii și talie de viespe.

— Câteva zile mai târziu favorita, însărcinată în șase luni, moare în chinuri groaznice. Unii au văzut în asta mâna unui otrăvitor, ba chiar s-a zvonit că a fost sugrumată de Diavolul însuși, atât de teribile i-au fost chinurile.

— Și diamantul?

— A fost îngropat cu defuncta, dar a reapărut în mod misterios la gâtul Mariei Antoaneta. Se spune că îl purta în timp ce a fost arestată la Varennes...

— Și ce s-a întâmplat cu bijuteria în perioada Revoluției?

— Fără doar și poate, a fost furată împreună cu alte bijuterii ale Coroanei, pentru a reapărea la Londra, în 1860, în posesia unei bogate familii de industriași, ai cărei membri vor avea parte, în numai câțiva ani, de cele mai sinistre răsturnări ale norocului: depravare, ruină, sinucideri.

Imaginii unui vechi conac englezesc îi urmă cea a unei arme de foc de odinioară, un pușcoci care i-ar fi putut aparține și lui Sherlock Holmes.

Acum Loiseaux era captivat cu totul de poveste. Ca într-un roman polițist bun, voia să cunoască urmarea și îi făcu semn lui Martin să nu se oprească.

— Cheia Paradisului și-a schimbat cu regularitate posesorul la începutul secolului XX. Un prinț din Europa orientală a oferit-o unei femeiuști de la Folies Bergère, pe care a omorât-o în cele din urmă cu un foc de revolver. Iar când sultanul Abdulhamid a pus mâna pe ea, câteva luni mai târziu a pierdut tronul Imperiului Otoman...

— Ești sigur că toate datele astea sunt atestate istoric? întrebă neîncrezător Loiseaux.

— Cele mai multe, da, afirmă Martin. În anii 1920, piatra a aterizat la bijutierul Pierre Cartier, care a tăiat-o în forma actuală, pentru a o vinde ulterior unui bancher bogat, îndrăgostit nebunește de Isadora Duncan.

— Dansatoarea?

— Da, iar ea a primit bijuteria cu numai câteva zile înainte de a-și afla moartea la Nisa, sugrumată de eșarfa care i s-a prins în spițele roții mașinii ei decapotabile. Cât despre bancher, el și-a pierdut averea și s-a sinucis în timpul Marii Crize.

Pe ecran defilau acum articole de ziar care povesteau despre moartea tragică a starului interbelic, urmate de imagini ale Marii Crize din anii 1930: oameni fără adăpost îngrămădindu-se la mesele gratuite, oameni de afaceri ruinați în doar câteva ceasuri aruncându-se de pe acoperișurile clădirilor.

— Și după aceea?

— Diamantul a ajuns în mâinile omului de afaceri Joe Kennedy, care l-a oferit ca dar de nuntă fiului său cel mare, Joseph, menit încă de la naștere să ajungă într-o bună zi președintele Statelor Unite.

— Numai că bombardierul lui Joseph a explodat în 1944 deasupra Canalului Mânecii.

— Întocmai, încuviință Martin. O moarte prematură, care va determina destinul politic al mai tânărului său frate, John Fitzgerald, până atunci un tânăr diletant, cu o sănătate fragilă, preocupat mai curând de femei și de jurnalism decât de politică...

— Și JFK chiar a recuperat diamantul blestemat?

— Nimeni nu poate spune cu certitudine, recunoscu Martin. După unii, diamantul albastru ar fi fost găsit la gâtul lui Marilyn Monroe în noaptea morții sale; după alții, JFK l-ar fi avut în buzunar în timpul asasinatului de la Dallas. În sfârșit, alții se jură că se afla la gâtul lui Carolyn Bessette în 1999, când avionul privat al soțului ei, John-John Kennedy, s-a prăbușit în Atlantic. Dar nimic nu e sigur.

— Și cui aparține astăzi diamantul?

— Lui Stephen Browning, miliardarul american, sau, mai bine zis, Grupului Kurtline, al cărui principal acționar este. E un mare fond american de investiții ale cărui acțiuni...

— ...Și-au pierdut o mare parte din valoare, ghici Loiseaux.

În loc de confirmare, Martin afișă pe ecran un grafic care arăta prăbușirea bursieră a grupului, precum și un e-mail care

anunța viitoarea vânzare la licitație a Cheii Paradisului. Era limpede că sărmanul Kurtline decisese să scape de bijuterie...

— E, totuși, ceva ce nu pricep: de ce încearcă toată lumea să pună mâna pe diamantul ăsta care e limpede că atrage după sine un întreg cortegiu de nenorociri?

— Cheia Paradisului simbolizează puritatea. Legenda spune că aduce ghinion dacă nimerește în mâna unui necredincios sau a unui zgârcit. În caz contrar, se spune că e izvor de viață lungă și noroc.

— Și ce caută Archibald McLean în toată povestea asta?

— Ascultați-mă, domnule colonel, cei mai mulți experți credeau că piatra a dispărut sau, în orice caz, că nu va mai apărea niciodată pe piață. Are o valoare inestimabilă, iar prețurile vor exploda. După informațiile mele, mulți colecționari sunt gata să dea o avere pe ea. Rușii, chinezii... cu toții sunt pe fir și pariez că tranzacția va depăși 50 de milioane de dolari.

Loiseaux clătină din cap cu un aer neîncrezător. Martin nu îi oferi răgaz să obiecteze:

— Nestemata asta nu e un diamant oarecare: e o legendă, un vis. Iar ăsta e singurul lucru care îl mai interesează acum pe McLean.

— Și ce dovezi concrete ai?

Martin hotărî să blufeze:

— Nu am nevoie de dovezi: îl cunosc pe McLean ca nimeni altul, simt ce simte și el, gândesc cum gândește și el. Știu că are de gând să fure diamantul ăsta, știu cum o va face și știu cum să-l opresc. Puneți-mă în contact cu FBI-ul și dați-mi voie să mă duc acolo să fac investigații.

— Fără date concrete, nici nu se pune problema, doar o știi foarte bine.

— Dar cei de la echipa Art Crime ne cunosc, nu i-am ajutat anul trecut cu afacerea furtului acelui Hopper, când am acceptat ca un agent FBI să colaboreze la ancheta noastră?! Știu că suntem profesioniști!

Loiseaux scutură din cap:

— Asta nu are nimic de-a face cu discuția noastră, atunci aveam dovezi: înregistrări telefonice, fotografii, filaje... De data asta nu avem decât basme!

O tăcere grea se lăsă peste cei doi bărbați. Cu aerul lui de adolescent întârziat, Martin se așeză cu fundul pe biroul de sticlă al șefului și, cu un gest provocator, își aprinse o țigară.

Locotenent-colonelul se uită la Martin cu indulgență. În dimineața asta, comportamentul secundului nu izbutea nici măcar să îl agaseze. Nu simțea decât o tristețe amestecată cu o umbră de mânie.

— După ce naiba alergi, pe toți sfinții! explodă el.

Întrebarea pluti în aer, amestecându-se cu fumul de țigară. Loiseaux insistă:

— Chiar dacă vei izbuti să îl arestezi pe McLean într-o bună zi, ce crezi că va schimba asta pentru tine? Să nu cumva să-ți închipui că arestarea lui va rezolva fie și cea mai neînsemnată dintre problemele vieții tale!

Martin contraatacă.

— Și dumneavoastră, domnule colonel? După ce alergați?

— Eu nu mai alerg, nu mai caut, eu am găsit! Și, de la o anumită vârstă, miza jocului e să păstrezi ceea ce ai deja.

— Și dumneavoastră ce-ați găsit?

— Ceea ce ar trebui să caute toată lumea: jumătatea care-mi lipsea.

Martin nu avea niciun chef să afle mai multe. Cunoștea zvonurile: Loiseaux își părăsise recent soția și copiii și se mutase cu o tânără care avea grad de locotenent, o fată abia ieșită de pe băncile școlii de poliție. Criza vârstei a doua? Iluzia pasiunii? Iubire adevărată?

Se gândi la Karine, la mesajele pe care fata i le lăsase pe robot și cărora nu le dăduse curs. Ea să fie *jumătatea lui*? Nu, era sigur că nu. Dar expresia se insinua în el asemenea veninului după o mușcătură de șarpe, împrăștiindu-i cristale de gheață în vene și fisurând zidul de piatră care îi proteja inima. Preț de o secundă, simți că se pierde cu firea, ca prins de-o amețeală puternică. Închise ochii și se trezi cu cincisprezece ani în urmă, într-o dimineață ploioasă de vară, în fața terminalului de pe aeroportul din

San Francisco. Plete ude care se amestecau cu ale lui, ochi verzi, scânteind în ploaie, și o voce care îl implora: „Mai rămâi!"

Mai rămâi!

*

New York
Cafeneaua spitalului Staten Island

Doctorul Garrett Goodrich se așeză în fața lui Archibald McLean.

Întinse pe masă mai multe dosare care conțineau rezultatele analizelor prin care trecuse.

În ciuda avertismentului doctorului, Archibald ridică sticla cu whisky și trase un gât zdravăn din prețiosul nectar, mai mult din sfidare decât de poftă. Nimeni nu-i dăduse vreodată un ordin, și nu era cazul ca treaba asta să înceapă azi. Înșurubă capacul sticlei argintii și îl privi drept în ochi pe Goodrich.

Cei doi bărbați semănau: aceeași vârstă, aceeași constituție, nu neapărat înalți, dar bine făcuți. Amândoi aveau carismă și o prezență care nu putea fi trecută cu vederea.

— Ei, cum stau, sunt pe moarte, nu?

Din obișnuință, Archibald căuta o confruntare deschisă și directă.

Goodrich îi susținu privirea. Simțea o stranie simpatie pentru acest pacient care i-ar fi putut fi frate, prieten, alter ego... Ce și-ar fi dorit dacă ar fi fost în locul lui: o abureală plină de chestii zaharisite sau adevărul cel mai crud? Optă pentru a doua soluție.

— Aveți o tumoare la pancreas care s-a extins deja la ganglionii limfatici și la ficat.

Archibald încasă lovitura fără să se clintească. Goodrich continuă:

— Extinderea o face inoperabilă și trebuie să recunosc că arareori mi-a fost dat să văd ceva mai păcătos. Pentru a vă atenua durerile abdominale, am putea încerca o chirurgie derivativă sau chimioterapie, dar mă îndoiesc că ar fi mai eficiente decât simpla administrare de analgezice. Dacă mă întrebați de date

sau de probabilități, vă răspund că șansele dumneavoastră de a supraviețui mai mult de trei luni sunt aproape nule.

Archibald închise ochii și simți că inima începe să i se încingă. Măcar acum lucrurile deveniseră clare: era cu spatele la perete, obligat să dea o ultimă luptă a cărei miză o cunoștea prea bine.

Câteva minute bune, cei doi bărbați s-au privit îndelung, fără a scoate o vorbă. Apoi Garrett Goodrich s-a ridicat, s-a dus la bar și a cerut un pahar gol. S-a întors, s-a așezat la masă și și-a turnat un strop de whisky, pentru a bea și el împreună cu pacientul.

Archibald își dădu seama că bătăile inimii i s-au mai domolit. În mod ciudat, acest diagnostic crepuscular îl eliberase de spaimă: teama de ce poate fi mai rău e mult mai teribilă decât certitudinea răului.

Dușmanul adevărat e teama.

Întotdeauna.

9

Domnișoara Ho

El plângea cu lacrimi de sticlă,
Care răspândeau o muzică
Îngerească și fantomatică
Ori de câte ori atingeau pământul.
Michel POLNAREFF

Gara Saint Lazare
Ora 20.10

Expresul de la Rouen a ajuns cu o întârziere de jumătate de oră. Grevă? O problemă tehnică? Incidente pe parcurs? Dezamăgit și ostenit, Martin nu și-a mai bătut capul să înțeleagă ce se întâmplase.

A coborât pe peron printre primii. Cu mâinile în buzunarele hanoracului, cu gluga trasă pe cap, cu iPod-ul protector dat la maximum urlându-i în urechi, s-a strecurat prin mulțime, grăbit să părăsească decorul urban și înghețat al gării.

Când a ajuns pe la mijlocul scării rulante, a simțit în chip nedeslușit că se ținea cineva prea aproape de el, așa că a întors capul și a văzut o asiatică uriașă, clădită ca un luptător de sumo. Strânsă ca-n chingi într-un costum italienesc și împodobită cu ochelari negri, părea coborâtă direct din filmele lui John Woo.

Apoi, din spatele trupeșei luptătoare răsări o siluetă felină. O femeie încă tânără, îmbrăcată cu un trenci strâns în talie, cu un aer de regină, coborî o treaptă pentru a ajunge lângă tânărul polițist. Cufundat în etanșa lui bulă muzicală, Martin nu putu decât să îi citească pe buze:

— *Good evening, mister Beaumont!*

Își scoase căștile și-și miji ochii. Chipul ei îi amintea vag de cineva.

— Moon Jin-Ho, se prezentă, întinzându-i mâna.

„Domnișoara Ho! «Pantera din Seul»!"

— Cred că avem multe să ne spunem, domnule Beaumont. Îmi permiteți să vă spun Martin?

„Multe să ne spunem?..."

Martin se încruntă. Se holbă îndelung la mâna întinsă a coreenei înainte de a se hotărî să o atingă.

— Spune-mi, te rog, pentru liniștea mea, rosti femeia, apropiindu-se și mai mult de el, ți-ai pierdut cumva graiul?

Martin nu schiță nici măcar un surâs. Știa că, dincolo de farmec și amabilitate, se ascundea o doamnă de fier cu o ambiție fără limite. Domnișoara Ho era o celebritate în lumea polițiștilor. Presa începuse să vorbească despre ea cu cinci ani în urmă, pe când lucra la Biroul procurorului general din cadrul poliției din Seul. În fruntea unei brigăzi formate din cincizeci de anchetatori, reușise să decapiteze triadele și să bage la răcoare principalii capi ai Jopok, mafia coreeană. O operațiune „cu mâinile curate" care curățase Seulul de o bună parte din rețelele criminale ce controlau prostituția și jocurile ilegale prin șantaj și intimidări. Acest succes făcuse din ea o eroină, dar o și condamnase să-și trăiască toată viața sub protecția unei gărzi de corp, căci triadele juraseră că-i vor lua capul. Martin știa că acum lucra pentru filiala americană a Lloyd's Brothers, unul dintre cele mai mari grupuri de asigurări din lume.

— Acordă-mi o cină, îi ceru coreeana. O cină pentru a te convinge.

— De ce anume să mă convingeți?

— Ai o voce foarte frumoasă.

— De ce anume să mă convingeți? repetă Martin.

— Să lucrezi pentru mine.

— Nu lucrez pentru nimeni, spuse el, scuturând din cap.

— Lucrezi pentru un stat care nu-ți recunoaște meritele.

Martin se întoarse spre femeie. Gara era plină de oameni, dar statura luptătoarei de sumo le servea drept paravan și îi proteja de mulțime.

— Vino să lucrezi *cu* mine, nuanță coreeana. Poate că amândoi am avea o șansă...

— Ce șansă?

— Să-l prindem pe Archibald McLean.

*

Bentley-ul cu geamuri fumurii tăie succesiv Rue Saint Lazare și Boulevard Haussmann, apoi o luă spre Place de la Concorde. Interiorul mașinii mirosea a nou. La volan, mastodontul cu ochelari negri conducea cu o uimitoare delicatețe, ascultând o versiune epurată a unei mese de Bach. Pe bancheta din spate, Martin, pierdut în gândurile lui, contempla fără a vedea prea bine miile de beculețe albăstrui care scânteiau ca niște cascade azurii în arborii ce străjuiau Champs Élysée. Așezată alături de el, domnișoara Ho îl privea pe furiș. Zăbovi asupra părului prea lung, asupra bărbii nerase de trei zile, asupra glugii cu bordură din blană a hanoracului kaki, pe care nu-și dăduse osteneala să și-o dea jos, asupra anchiorului puloverului care lăsa să se întrezărească un tatuaj melancolic, asupra pansamentului lipit lângă buză. I se păru că aduce cu un tânăr prinț al orașului, trist și rătăcit, care degaja o frumusețe incertă, deopotrivă romantică și *hardcore*. Preț de o secundă, izbuti să îi surprindă privirea. De un albastru deschis, ochii lui aveau o putere de atracție asemănătoare cu aceea a anumitor bărbați care au renunțat să mai încerce să placă și să seducă, dar aveau și o lucire care te lăsa să ghicești o inteligență scăpărătoare.

Mașina traversă Sena și viră la dreapta, pe Quai d'Orsay, apoi își continuă drumul pe Quay de Branly și pe Avenue de Suffren.

Domnișoara Ho își dădu seama că i se făcuse frig. Înfruntase cei mai duri criminali, obținuse condamnarea la moarte a celor mai sângeroși șefi de bandă, fusese urmărită ani de-a rândul de ucigași pe care mafia îi pusese pe urmele ei. Totuși, în mașina asta, alături de bărbatul ăsta, începuse să i se facă frică. Teamă de ea însăși, de tulburarea care o copleșise dintr-odată, neașteptată și copleșitoare. Era plătită cu o avere pentru capacitatea ei de a citi oamenii, de a le descoperi slăbiciunile, de a le ghici cicatricele. Teoretic, îl cunoștea pe Martin pe de rost. Compania de asigurări pentru care lucra îl pusese sub urmărire pe tânărul polițist de luni bune. Domnișoara Ho îi analizase dosarul din scoarță-n scoarță, îi citise e-mailurile, intrase în computerul lui,

îi ascultase convorbirile telefonice private și personale. Crezuse că va păși pe un teren sigur, cunoscut, dar nu prevăzuse efectul magnetic pe care tânărul polițist îl va exercita asupra ei.

Închise câteva clipe ochii, luptând pentru a înăbuși acea dorință pe cale de a se naște. Știa că, de cele mai multe ori, sentimentele erau mai distructive și mai periculoase decât un glonț de 9 mm sau decât lama tăioasă a unei săbii.

Bentley-ul se opri aproape de Champ de Mars. Luptătoarea de sumo deschise portiera și o trânti în spatele lor.

Era frig. Mercurul termometrului flirta cu gradația zero, iar vântul aducea cu el un amestec de stropi de ploaie și fulgi de zăpadă.

— Sper că nu suferi de vertij, spuse ea, arătând spre silueta metalică a Turnului Eiffel, luminată în albastrul Europei[1].

În căutarea unei iluzii de căldură, Martin își aprinse un Dunhill și slobozi un rotocol sidefiu de fum.

— Din contra, îmi place să stau agățat deasupra vidului, afirmă el sfidător.

*

Martin se lăsă condus de coreeană în piațeta Turnului Eiffel, apoi pe sub paravanul care ducea la intrarea privată a Restaurantului Jules Verne[2]. Ascensorul îi duse la al doilea etaj al frumoasei structuri pe care francezii o numesc, „Doamna de Fier", acolo unde era ascuns celebrul restaurant. Șeful de sală îi îndrumă prin încăperea care urma contururile celor patru stâlpi ai turnului, desenând un fel de cruce de Malta.

Mochetă cafenie, pian discret, fotolii cu design italian, o panoramă care îți tăia răsuflarea: locul era absolut magic. Masa lor dădea spre spectaculos iluminatul Trocadero.

---

[1] În perioada iulie-decembrie 2008, Franța a deținut Președinția Consiliului Uniunii Europene. Pentru a marca ocazia, Turnul Eiffel a fost decorat cu steagul Uniunii Europene și luminat în fiecare seară în albastrul caracteristic.

[2] Restaurantul Jules Verne, în prezent deținut de maestrul bucătar de renume mondial Alain Ducasse, este unul dintre cele mai exclusiviste din Paris.

Au comandat rapid, apoi domnișoara Ho a scos din geantă un plic dreptunghiular de culoarea nisipului, pe care i l-a întins interlocutorului.

Polițistul îl deschise. În interior, doar un cec pe numele lui, provenind de la compania de asigurări Lloyd's Brothers. Suma înscrisă pe filă era de 250 000 euro.

Salariul pe zece ani al unui polițist!

*

Martin (*împingând cecul*): Ce vreți, de fapt?

Domnișoara Ho: Consideră-l un avans. O primă de instalare pentru a te face să părăsești poliția.

(*Martin nu răspunse. Se uita buimac la somonul lui marinat, cu „lămâie, caviar și vodcă", în timp ce ea se desfăta cu fiecare înghițitură din scoicile Saint Jacques la grătar.*)

Martin: Ce așteptați de la mine?

Domnișoara Ho: Ți-am spus. Vreau să mă ajuți să-l prind pe Archibald.

Martin: De ce eu?

Domnișoara Ho: Pentru că ești singurul polițist din lume care i-a văzut chipul și care l-a avut în cătarea armei. Pentru că ai pierdut nopți întregi încercând să intri în mintea lui și pentru că ești aproape sigur că viața dumitale e inextricabil legată de a lui...

Martin: Ce vă face să spuneți asta?

Domnișoara Ho (*ducând la buze o cupă cu șampanie rosé*): S-o spunem pe șleau, Martin: știu totul despre dumneata – ce măsură avea bunică-ta la sutien, prenumele învățătoarei din școala generală, cel mai neînsemnat dintre rapoartele tale de serviciu, marca de hârtie a foițelor din care îți rulezi țigările cu iarbă, lista site-urilor tale porno preferate...

(*Bărbatul nu-și putu reprima un zâmbet. De câteva săptămâni își dăduse seama că e filat și că în calculatorul lui fusese instalat un soft de supraveghere. Crezând că e vorba despre o anchetă de la IGS, se străduise să protejeze esențialul: Nico, micuța Camille și dosarul lui secret despre Archibald. Coreea-*

na își închipuia că-l cunoaște, dar era departe de a avea habar de singurele lucruri care contau cu adevărat în viața lui.

Ea îi ghici disprețul, își dădu seama că nu se afla pe drumul cel bun și că nu va reuși să îi obțină colaborarea intimidându-l. Așa că puse pe masă și ultima carte.)

Domnișoara Ho: Îți imaginezi că știi totul despre Archibald, dar e fals.

Martin (*impasibil*): Vă ascult.

Domnișoara Ho: Pentru tine, McLean e un hoț de geniu. Pentru noi, e un răpitor.

(*Martin se încruntă.*)

Domnișoara Ho: Oficial, răpirea operelor de artă nu există, căci o recunoaștere oficială ar duce la explozia acestui gen de practici. În mediul nostru, e un subiect tabu și nimeni nu va încălca legea tăcerii: nicio companie de asigurări, niciun director de muzeu nu va admite vreodată că a plătit o răscumpărare pentru a recupera un tablou.

Martin (*dând din umeri*): În realitate, știu și eu că altfel stau lucrurile...

Domnișoara Ho: Da, iar McLean a devenit maestru în genul ăsta de exerciții: cu excepția câtorva tablouri de care nu a vrut niciodată să se despartă, negociază cu regularitate cu companiile de asigurări pentru a restitui operele, contra unor sume foarte consistente. Dar și mai uimitoare e întrebuințarea pe care o dă acestor bani...

(*Ea tăcu, creând intenționat un moment de suspans. Martin se strădui să rămână neclintit, prefăcându-se că se delectează cu racii prăjiți cu trufe, care tocmai îi fuseseră aduși. Apoi se uită la ea ca și cum ar fi privit o operă de artă dintr-un muzeu. Pielea femeii era uimitor de luminoasă, aproape rozalie. Înaltă și suplă ca un manechin, purta o fustă învoaltă neagră și o cămașă albă, care o făceau să semene în egală măsură și cu Audrey Hepburn, dar și cu Gong Li*[1].)

---

[1] Actriță chineză, cunoscută pentru contribuția ei la filmele care se revendicau de la curentul contestatar.

Domnișoara Ho: Conform IRS[1], Archibald a pus la punct un sistem sofisticat de societăți-paravan pentru a spăla banii rezultați în urma fărădelegilor lui, bani ale căror urme au fost găsite în contabilitatea unor societăți umanitare.

(Fulgii de nea dansau în vârtejuri la câțiva centimetri în fața lor, înainte de a se lovi de pereții din sticlă. Ea vorbea în continuare, dar Martin nu o mai asculta. Așadar, Archibald era un soi de Robin Hood modern, care își folosea pasiunea pentru artă în scopuri caritabile! În mintea lui se bulucesc zeci de ipoteze care ajung, toate, la aceeași întrebare: Pentru ce păcat încearcă hoțul să se facă iertat?)

Domnișoara Ho: Cunoști compania Lloyd's Brothers?

(Martin încuviințează din cap. Lloyd's Brothers e un actor major în lumea artei: un fel de conglomerat de companii de asigurări care, în decursul anilor, pentru a-și întări o poziție de monopol, izbutise să își înghită principalii concurenți, punând mâna pe toate contractele mari de pe piață.)

Domnișoara Ho: De cinci ani, Lloyd's Brothers alocă cea mai mare parte a primelor sale pentru a acoperi nelegiuirile săvârșite de Archibald.

Martin *(dând din umeri)*: Asta e problema voastră, nu a mea...

Domnișoara Ho: Anul ăsta, dată fiind îndesirea loviturilor date de McLean, grupul s-a trezit într-o situație financiară delicată, fiind obligat să umble la rezerve pentru a acoperi zecile de milioane de euro...

Martin: Asta e, ce să-i faci, criza nu iartă pe nimeni...

Domnișoara Ho *(încercând să își stăpânească nervii)*: Nu mai putem tolera asta, iar FBI-ul nici atât! Lucrăm mână-n mână cu agenții federali și suntem hotărâți să reglăm problema Archibald *definitiv*.

Martin: Tare mi-ar plăcea să aflu cum aveți de gând să procedați.

---

[1] Internal Revenue Service (IRS), serviciu american însărcinat cu colectarea taxelor și impozitelor.

Domnișoara Ho: Compania noastră a acceptat să asigure un diamant faimos, Cheia Paradisului, care va fi scos la licitație la San Francisco. Ca și dumneata, cred că Archibald va încerca să pună mâna pe el, dar de data asta va fi un furt ratat, pentru că vei fi acolo pentru a-l împiedica...

(*Și, fără a-i da răgaz să spună ceva, puse pe masă un bilet de avion.*)

Domnișoara Ho: Lucrez în strânsă legătură cu agenții federali americani și aș vrea să fii partenerul meu în această misiune. Fie că vei accepta, fie că nu, ai un sfert de oră pentru a-mi da răspunsul. După aceea, oferta cade.

(*Martin privi biletul: era un drum dus spre San Francisco, pentru poimâine. Așadar, asiatica acționa în forță: fără doar și poate, acesta era genul de pariu pe care era obișnuită să-l câștige, dar tânărul polițist avea un as în plus în mânecă.*)

Martin: Vreau o acreditare din partea FBI pentru a putea purta armă pe pământ american, cu o derogare care să mă abiliteze să îl reții eu însumi pe Archibald McLean.

Domnișoara Ho: Nu, e imposibil.

Martin: În țara aia totul e negociabil, asta e forța și slăbiciunea ei, o știți la fel de bine ca și mine.

Domnișoara Ho: Imposibil!

Martin: Ascultați-mă bine: puteți mobiliza FBI, IRS, chiar și armata americană, dacă vreți, și tot nu veți izbuti să-l arestați pe McLean, câtă vreme nu aveți habar cine e cu adevărat. Nu cunoașteți nimic, nici din trecutul, nici din motivațiile lui. Nu aveți niciun punct solid de care să vă agățați, niciun element biografic serios. În vreme ce eu...

(*Scoase din buzunar o punguță din plastic transparent, din cele folosite la recoltarea probelor.*)

Martin: Am ceea ce voi nu veți avea niciodată: amprenta lui Archibald!

(*Domnișoara Ho îl privi cu un aer neîncrezător. Bărbatul explică.*)

Martin: Acum șase luni mi-a trimis o sticlă de șampanie. Un fel de provocare, poate un joc. Oricum, a lăsat pe etichetă o amprentă clară. O amprentă care nu a fost înregistrată în niciun

dosar și pe care doar eu o cunosc. Am efectuat deja o cercetare în Fișierul automat al amprentelor digitale, dar trebuie încercat și în Eurodac și, mai ales, în IAFIS, baza FBI-ului.

(*Femeia întinse o clipă mâna, ca și cum ar fi sperat că Martin îi va da ei punguța. Apoi privirile lor se înfruntară vreme de câteva secunde, înainte ca tânărul polițist să îi propună un ultim târg.*)

Martin: Amprenta, pentru acreditarea din partea agenților FBI de a-l reține eu însumi pe Archibald în Statele Unite. (*Se ridică de la masă fără să fi gustat sufleul de ciocolată amăruie și o avertiză:*) Nu vă dau un sfert de oră de gândire. Aveți cinci minute.

10
Vârtejul vieții

Și atunci am intrat amândoi
În vârtejul vieții,
Am continuat să ne învârtim
Amândoi înlănțuiți,
Amândoi înlănțuiți...[1]
Muzica: Georges DELERUE,
Versuri: Cyrus BASSIAK (Serge REZVANI)

Turnul Eiffel
Restaurantul Jules Verne
Ora 22.03

Condus de șeful de sală, Martin se îndreptă spre ieșirea din restaurant, dar mai întâi trecu prin fața ușilor mari, vitrate, care ascundeau bucătăriile. În acest templu al luxului, nici măcar un electron nu era lăsat de capul lui, dar, disprețuind orice regulă, pătrunse în perimetrul interzis, deschise frigiderul barului și înșfăcă o cutie de Cola Zero înainte de a părăsi sala.

Coborî cu ascensorul, își trase până sus fermoarul hanoracului și își puse căștile: același rap agresiv și tăios pe care-l asculta în anii 1990, când era licean, apoi student, aceleași cântece devenite melodii *cult* odată cu trecerea anilor: „J'appuie sur la gâchette", „Paris sous les bombes", „Pose ton gun"...[2] Asta era muzica lui: cea a unui copil din mahalalele din Essonne, acel *freestyle* al mâniei care ba exploda, ba se stingea. În orice caz,

---

[1] *Le Tourbillon de la vie* – „Vârtejul vieții", cântec desemnat de revista *Time* drept una dintre cele mai bune zece coloane sonore din toate timpurile.

[2] Titlurile unor piese celebre ale trupei franceze de hip-hop Supréme NTM, faimoasă pentru violența versurilor care vizează poliția.

muzica unui tip care n-avea ce căuta într-un restaurant pentru turiștii aflați în luna de miere.

*

Pe Champ de Mars, aerul era înghețat. Martin își frecă mâinile pentru a le încălzi și făcu vreo câțiva pași pe Quay Branly. Atras irezistibil de fluviu, ajunse la podul Iéna, care lega Turnul Eiffel de Trocadero. Acolo, pe malul Senei, privirea lui se pierdu în baletul șlepurilor și al luminilor care scânteiau ca niște licurici. Fulgii continuau să danseze în aer, dar își schimbaseră aspectul: nu mai erau mari și pufoși, ci aveau finețea pudrei de cocaină.

Scoase din buzunar biletul de avion pe care avusese grijă să nu-l lase pe masa restaurantului.

San Francisco...

La simpla evocare a numelui orașului, se cutremură, cuprins de frisoane. O senzație ambivalentă, mai întâi toropeala înșelătoare a nostalgiei, apoi un val devastator care îl obligă să lupte din toate puterile ca să nu piardă controlul.

Din nou sentimentul ăsta sfâșietor al vidului care măcina în gol amintirile celor câteva zile mitizate ale acelei veri de demult, protecția oferită de brațele Gabriellei, singura dată când avusese impresia că ea și el sunt un singur suflet.

De ce e iubirea un drog așa de puternic?

De ce suferi atât de mult când iubești?

Muzica unei flașnete îl readuse cu picioarele pe pământ. Recunoscu melodia antrenantă a minunatului film al lui Truffaut, își aminti chiar și de titlul ei – „Vârtejul vieții".

E adevărat, cam așa e viața...

Uneori, un vârtej care ne farmecă, asemenea unui tur în călușei din copilărie.

Alteori, un vârtej de iubire și beție, ca atunci când adormim unul în brațele celuilalt într-un pat prea îngust și ne luăm micul dejun la prânz, pentru că am făcut dragoste până târziu în noapte.

Și câteodată e un vârtej devastator, un taifun violent care ne trage la fund. Iar atunci, purtați de furtună ca o biată coajă de nucă, ne dăm seama că trebuie să înfruntăm singuri valul.

Și înțelegem că ne este frică.

*

— Martin!

Își aude numele pronunțat în stilul anglo-saxon: *Marteen.*

La câțiva metri în spatele lui, domnișoara Ho, escortată de gorila ei, îi făcea semn să vină spre ea.

Martin e sigur că ea va ceda și că a câștigat deja.

Dreptul de a continua să-l urmărească pe Archibald în Statele Unite.

Dreptul de a-și continua duelul cu cel mai mare dintre hoți: era singurul țel pe care a fusese în stare să și-l găsească pentru a nu claca și pentru a da un sens vieții lui.

Dar e și singurul lucru care încă îl face să creadă că fiecare are destinul lui în lumea asta.

Și că al lui e să-l aresteze pe Archibald McLean. E o credință irațională, prinsă cu lanțuri de piciorul lui, ca o ghiulea, o credință pe care o târăște după sine de ani buni.

Și, cu ajutorul amprentei ăsteia prelevate de pe sticla de șampanie, Martin e sigur că își va atinge scopul.

Chiar dacă știe, de asemenea, că e o amprentă prea limpede, prea bătătoare la ochi, prea evidentă pentru a nu fi o momeală. Archibald nu ar fi făcut niciodată o asemenea greșeală.

Nu el a găsit amprenta asta, Archibald i-a dat-o.

Căci regulile jocului s-au răsturnat: nu mai e el cel care-l vânează pe Archibald, ci Archibald e cel care încearcă să-l atragă la el.

Dar de ce?

11

Ziua în care vei pleca

Dar iată care-i cel mai cumplit lucru:
arta vieții constă în a le ascunde ființelor
cele mai dragi nouă însăși bucuria pe
care o simțim fiindcă le avem alături, din
teama ca nu cumva să le pierdem.
Cesare PAVESE

A doua zi, marți, 21 decembrie
Sediul Poliției Judiciare pariziene
Ora 10.40

Când și-a depus demisia, Martin a simțit cum i se face pielea ca de găină. S-a revăzut tânăr, în ziua în care debarcase pentru întâia oară în această clădire mitică, la doi pași de Catedrala Notre Dame: numărul 36, Quay des Orfèvres.

S-a revăzut bătând holurile înguste, coborând scările din alt veac, căutând fantomele polițiștilor legendari care lucraseră în acest loc îmbătrânit, prea mărunt, prea puțin adaptat constrângerilor poliției moderne, dar păstrând o emoție puternică față de toți cei care munciseră vreodată acolo.

Cu perioada de la Antidrog și cu cea de la OCBC, făcea zece ani în „casa lui Big Brother". O casă în care nu se simțise niciodată acasă, o casă în care nu-și găsise o familie, dar o casă pe care îi venea greu s-o părăsească.

O jumătate de oră mai târziu ieșea din citadelă. Un soare auriu lumina trotuarele de pe malul Senei. Își predase insigna, legitimația, arma și perechea de cătușe.

Se simțea despuiat. Un amestec de apăsare și ușurare. Gata, nu mai era polițist.

Sau abia de acum înainte va trebui să devină...

*

Casa de sănătate pentru adolescenți
Boulevard Port Royal
Ora 15.30

Din stradă, clădirea Solenn semăna cu un imens pachebot din sticlă, cu două brațe întinse spre oraș, ca o invitație de a intra. Martin traversă o esplanadă înverzită și o luă pe aleile unei grădinițe care ducea spre clădirea primitoare. De trei ani, venea aici o dată pe săptămână.

Holul spitalului era mare și luminos: șase sute de metri pătrați inundați de lumină, cu podelele acoperite de un parchet gălbui și un plafon aflat la o înălțime considerabilă, de care atârnau afișe mari, care vorbeau despre greutățile vieții de adolescent.

Martin se simțea ciudat de bine în locul ăsta care te ducea cu gândul la orice, numai la un spital nu: spații vaste, fațade în întregime transparente și un peisaj care făcea imposibil orice sentiment de claustrare.

Urcă direct la al treilea etaj, cel dedicat vindecării cu ajutorul mijloacelor culturale, unde se înșirau, una după alta, o mediatecă, o bucătărie, o sală de dans și de muzică, un studio radio...

Martin nu aștepta mare lucru, dar avea încredere în virtuțile terapeutice ale artei, în cultură ca mijloc de reclădire a imaginii de sine, în puterea unificatoare a creației.

Își strecură capul prin ușa atelierului de pictură:

— Bună ziua, Sonia!

— Salut, Martin, ai ajuns mai repede! răspunse tânăra în halat alb.

Îl sărută cu familiaritate pe obraz și îi făcu semn să intre în camera care gemea de lucrările locatarilor așezământului. De fiecare dată, Martin era impresionat de forța acestor creații: tablouri învolburate, în care plana umbra morții, îngeri păzitori din ipsos, demoni nimicitori, mulaje după trupuri descărnate ale tinerelor paciente anorexice, făcute în momentul spitalizării, apoi aceleași trupuri, care-și regăsiseră formele și kilogramele,

peste șase luni. În sala asta, îngerii și demonii păreau a se ciocni năprasnic într-o luptă cu miză incertă.

Ca în orice viață...

— Martin, vrei să mă ajuți să mut suporturile?

Cu dragă inimă, tânărul se pregătea să dea o mână de ajutor, interesându-se:

— A ieșit de la consultație?

— Da, i-am spus că o să mergi sus, la ea.

— Vii cu mine?

— Martin, doar ești băiat mare!

— Vreau să-ți spun ceva, Sonia.

Ea îl urmă pe hol și, în timp ce așteptau ascensorul, îi lansă o provocare:

— Hai pe scări, grăsan leneș ce ești! Ultimul ajuns îl invită pe celălalt la restaurant.

Nici nu-și termină bine vorbele, că o și luă la fugă, sărind câte patru treptele care duceau spre acoperiș.

Martin o ajunse cu greu din urmă și o lipi de perete.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Că mă iubești? Dar nu se poate, doar știi că am deja un iubit...

— Fii și tu puțin serioasă, o rugă, slăbindu-și strânsoarea.

— Ce vrei să-mi spui? Că o să pleci? Dar nu mie trebuie să-mi spui asta. Ci Camillei...

*

Martin o cunoscuse pe doctorița Sonia Hajeb, șefă de clinică și pedopsihiatru, cu trei ani în urmă, când femeia se prezentase în biroul lui, la OCBC.

Era o persoană subțire, cu un aer juvenil și cu pletele negre ca pana corbului strânse la spate cu un elastic. Cu puțin mai în vârstă decât el, purta o pereche de blugi și o haină de piele, locuia în cartierul Saint Denis și ar fi putut fi sora pe care nu o avusese niciodată.

În munca ei, lupta zilnic cu anorexia, bulimia, depresia și conduitele distructive care îi conduceau pe adolescenți la sinucidere.

Încă de la primele cuvinte, Martin își dăduse seama că Sonia e un om bun.

— Ceea ce doresc să dezvălui este total interzis prin lege și prin profesia mea.

Lui îi plăcuse această introducere care presupunea o personalitate puternică și o hotărâre de nezdruncinat.

— Și, ca să fiu sinceră până la capăt, îmi risc slujba...

— Și atunci de ce o faci?

— Pentru că am impresia că asta ar putea ajuta o fetiță să se simtă mai bine...

Martin se încruntase. Nu înțelegea ce-l privea pe el povestea asta.

— Îți amintești de Camille?

El dăduse din umeri.

— Cunosc o mulțime de Camille.

— Da, femei, se prea poate, domnule Casanova, dar puștoaice de cinci ani...

Martin închisese ochii pentru câteva secunde.

Câteva secunde în care simțise cum adrenalina îi pulsează în vene.

Și peste altă secundă, toate amintirile îi reveniseră violent în minte.

*

2000, iarna.

Cartierul Luth, la nord de Gennevilliers.

Șiruri de blocuri de douăzeci de etaje înălțime și de două sute de metri lungime.

Ploaie măruntă, murdară și cenușie. Nu-i decât cinci după-amiaza, dar e aproape întuneric.

Peugeot-ul 309 bleumarin parchează în fața clădirii C.

E unul dintre cei trei polițiști care se duc să interogheze iubita unui traficant căutat de poliție. Bate la ușă, debitează formulele uzuale. Niciun răspuns. Unul dintre colegi izbește ușa de perete. Cu arma în mână, Martin intră primul în apartament.

Femeia e întinsă pe o saltea. Are febră, pupilele dilatate, încheieturile crestate. Halatul e ud de sânge și urină. Alături, o pipă artizanală pentru droguri: o sticlă din plastic de coca-cola în care zace un tub de pix Bic care face oficiul de pai. Stă la căpătâiul ei până cheamă o ambulanță. Își dă seama că e prea târziu. Se stinge, se stinge... Până ajunge ambulanța, femeia a murit.

Percheziția nu le aduce cine știe ce: o duzină de bețișoare de canabis, puțină cocaină, câteva pietricele de kecra[1].

Zi de rahat.

Întoarcerea la comisariatul din Nanterre, hârtogărie, proceduri de finalizat, îi vine să vomite, să urle, să fie oriunde altundeva. Întoarcerea acasă, somnul care nu mai vine, senzația că trece pe lângă esențial, ultima privire a femeii, care nu-i dă pace...

Noapte de rahat.

Martin se trezește, se suie iar în mașină, gonește spre zonele mărginașe: periferia, Saint Ouen, Gennevilliers, cartierul Luth. Bate puțin la picior mahalaua, interoghează niște golănași care sprijină pereții, urcă iar în apartament. Caută ceva, nu știe ce, scotocește dormitorul, bucătăria, coboară, se oprește pe casa scărilor, se uită prin cutiile poștale, verifică tavanul fals al ascensorului, caută ceva... Afară, noapte, frig, blestemata asta de ploaie, caută ceva, parcarea, împrejurimile, scuterele, containerele din care se revarsă gunoaie... caută ceva... pe cineva. Un țipăt? O intuiție venită nu se știe de unde? Deschide prima pubelă și începe să scormonească în interior. Frisoane. E acolo! Știe că e acolo înainte de a-l găsi. Într-o pungă mare de supermarket: un bebeluș de câteva ore, gol, degerat, învelit într-un pulover și un prosop. Mai are bucăți de placentă pe căpșor. Nu mai respiră. Ba da, încă respiră. În sfârșit, poate, cine știe... Nu se mai chinuie să cheme o ambulanță. Învelește nou-născutul în haina lui, îl pune pe scaunul din dreapta, scoate girofarul și gonește spre est, către Ambroise Paré. Sângele de

---

[1] Stupefiant derivat din cocaină.

pe halatul femeii nu fusese doar de la încheieturile tăiate, ci și de la o naștere. Și imbecilii de la ambulanță nici măcar nu-și dăduseră seama! Sună la spital pentru a-și anunța venirea. Aruncă o privire spre bebeluș. O fetiță. În sfârșit, își spune. E deopotrivă fascinat și înspăimântat de dimensiunile ei. E limpede că sarcina nu fusese dusă la termen, dar oare cât timp o fi stat în burta mamei? Șapte luni? Opt luni?

Spitalul... Luarea în primire... Trebuie completate hârtii. Numele, prenumele copilului? La început nu știe ce să răspundă. Trebuie să facă un efort ca să își amintească numele mamei. Drept prenume, singurul care îi vine acum în minte e Camille. Apoi așteaptă ceasuri bune, așteptare care nu îi aduce nimic. Se întoarce a doua zi. Asemenea drogaților, copilul a căzut pradă unui sevraj violent. Trebuie să aștepte. Dar de ce e așa micuț? Pentru că drogul antrenează o scădere a irigării placentei, care întârzie creșterea fătului. Se întoarce a doua zi, bebelușul luptă. Ar vrea să poată lupta alături de el. A treia zi i se spune ce poate fi mai rău: greul perioadei de sevraj a trecut, dar bebelușul e purtător de HIV și va rămâne, fără doar și poate, cu sechele, mai precis, cu malformații. A patra zi nu se duce la spital, zace bună parte din noapte într-un bar mizerabil și bea vodcă. Camille era prenumele preferat al Gabriellei. Cel pe care i-ar fi plăcut să i-l dea fiicei sale. A șasea zi, își zăvorăște această amintire în memorie și își interzice să se mai gândească la Camille.

Apoi anii trec.

Și, într-o bună dimineață, Sonia Hajeb năvălește în biroul lui...

*

Terasa panoramică de pe acoperișul spitalului era amenajată ca o grădină plină de arbori, împodobită cu câteva mese și șezlonguri împletite din răchită.

Păr scurt, nas cârn, minionă. Fetița de vreo zece ani pare absorbită de *Quartier lointain*, „Cartierul îndepărtat", manga-cult a lui Jiro Taniguchi.

— *Hello*, Camille!

— Martin!

Ridică ochii din carte și fuge să-l îmbrățișeze. O saltă în brațe și o învârte cât de repede poate, respectând un ritual la care țin amândoi.

Cu trei ani în urmă, când Camille traversa un moment dificil în familia ei adoptivă, Sonia Hajeb, psihiatrul care se ocupase de copilă de la cea mai fragedă vârstă, a considerat că e bine să îi povestească adevărul despre nașterea ei. Atunci, Camille a insistat să găsească acest ciudat frate mai mare care o readusese la viață. Regăsirea secretă a avut un efect benefic asupra fetiței, validând pariul făcut de Sonia.

Orice s-ar fi întâmplat, se vedeau o dată pe săptămână, de fiecare dată în același loc, de fiecare dată miercurea.

Camille era frumoasă, plină de energie și de sănătate. Când Martin se uita la ea, vedea viața, înflorirea, dovada că existența nu-ți rezervă doar mizerii, e în stare să îți facă și câte un cadou neașteptat. Dispărute erau riscurile malformațiilor! Suprimat era virusul HIV! Înlăturată complet fatalitatea unui destin de victimă!

— Hei, frigul e cam mușcător! exlamă Martin, frecându-și înfrigurat mâinile. Nu vrei să mergem înăuntru?

— Nu, vreau să profit de soarele ăsta frumos! Și apoi, îmi place frigul, mă înviorează!

Se așează alături de ea și privirea i se pierdu în zare, în oceanul de acoperișuri ale Parisului.

— Cum sunt benzile astea desenate, manga-urile astea?

— Mortale! se entuziasmă Camille. Mulțumesc că mi le-ai recomandat.

— *You're welcome!*[1]

Își desfăcu rucsacul și scoase micul iPod verde-deschis pe care i-l dăruise în urmă cu câteva luni.

— Uite, ți-am făcut plinul cu muzică bună: Marvin Gaye, The Cure, U2, Jacques Brel...

— Da' voiam Beyonce și Britney Spears!

---

[1] „Cu plăcere!" (engl. în original).

— De ce nu și Spice Girls?

Se trase mai aproape de copilă și își luă un aer serios:

— Uite, trebuie să vorbim ceva...

Îl privi cu intensitate, simțind primejdia care amenința echilibrul precar pe care se întemeia viața ei.

— Ai auzit vreodată de proverbul „ochii care nu se văd, se uită"?

Ea își plecă, mâhnită, capul.

În timp ce el îi explica de ce proverbul ăsta lor nu li se va aplica niciodată, un înger plutea în lumina din jurul lor, atingând ușor cu aripile ultimele raze ale soarelui de iarnă.

12

Lasă-mă să vărs o lacrimă

Trebuie să ne păstrăm fragilitatea, căci
ea e cea care ne apropie unii de alții, în
vreme ce puterea ne îndepărtează.
Jean-Claude CARRIÈRE

Avenue Kléber
Motocicleta gonește în noapte.
Place de l'Étoile
Martin șterge stropii de ploaie care se preling pe viziera căștii.
Un ultim lucru de făcut înainte de a părăsi Franța.
Avenue Wagram
O ultimă persoană de văzut.
O femeie.
Din nou...

*

Prima dată a întâlnit-o pe Nico într-o seară ca oricare alta, când stătea la coadă la casă la Carrefour Ulis.

Martin se afla acolo din întâmplare: bunicii lui locuiau într-un azil, la Bures-sur-Yvette. Nu se împăcase niciodată prea bine cu ei, dar era de datoria lui să îi viziteze o dată pe lună, în general pentru a asculta o litanie de reproșuri. La întoarcere, s-a oprit în zona comercială pentru câteva cumpărături: spaghete cu pesto, lapte condensat, Cola Zero, cel mai recent roman al lui Connelly, cel mai recent sezon din serialul *Sub pământ SRL*...

Tânăra din fața lui nu putea trece neobservată: mai curând înaltă, blondă, cu un chip frumos și o expresie fragilă. I-a remarcat accentul slav când a schimbat câteva cuvinte cu casiera. Și,

mai ales, a întrezărit în ochii ei sclipirile unor stele stinse, dar încă fascinante, care i-au amintit de alți ochi cu scânteieri aurii.

Și-a plătit cumpărăturile, apoi s-a depărtat cu pas grăbit. Ca să n-o piardă din vedere, Martin și-a lăsat cumpărăturile pe banda rulantă de la casă, apoi a urmărit-o printre rafturi, împins de un imbold pe cât de brusc, pe atât de neașteptat.

— Domnișoară!

Când s-a întors spre el, i-a venit în gând imaginea unui flamingo roz în fața unui prădător. I-ar fi plăcut să îi spună „Nu te teme", dar, în loc de asta, și-a scos legitimația și a anunțat-o:

— Poliția, controlul identității! Actele dumneavoastră, vă rog!

*

O jumătate de oră mai târziu, era în mașina lui. A condus-o în fața blocului ei, un turn al municipalității din Daunière, unde împărțea un apartament cu o prietenă. Se numea Svetlana, dar toată lumea îi spunea Nico, din cauza asemănării cu solista de la *Velvet Underground*. Avea o diplomă în Istoria Artei care nu îi folosise la mare lucru și plecase de la Kiev la Moscova, unde trăise de azi pe mâine ca manechin la o agenție măruntă, până când agentul ei îi fluturase pe dinainte un viitor de aur în Occident.

Un Eden înșelător, care a constrâns-o să vândă amor pe trotuare, îmbătrânind tot mai mult cu fiecare zi.

A mers până într-acolo încât a întrebat-o care-i sunt tarifele. Nu a plecat privirea și i-a răspuns: de la 50 la 200 de euro, în funcție de plăcerea dorită. I-a întins 200 de euro, ordonându-i:

— Închide ochii și lasă-te în voia mea.

— Așa... în mașină?

— Da.

*

Ea a închis ochii. El a băgat cheia în contact și a pus CD-ul acela după care se dădea în vânt: Ella Fitzgerald cântând în duet cu Louis Armstrong; apoi a luat-o pe Autostrada 118, spre Paris.

Nu se aștepta la asta, dar s-a lăsat în voia lui, păstrându-și ochii închiși pe toată durata drumului, legănată de vocile celor doi.

O jumătate de oră mai târziu, erau în vârful roții caruselului din Place de la Concorde. Ea se mai relaxase, deși nu era întru totul liniștită, dar viața o învățase că farmecul stă în degustarea clipei efemere.

Nico se minuna ca un copil în fața beculețelor care însuflețeau Champs Élysée. Când cabina în care se aflau a ajuns în punctul cel mai înalt, ea și-a dat capul pe spate, ca o ofrandă. Martin a privit-o: în ochii ei, ploaia de stele se amesteca acum cu perdeaua scânteietoare a iluminațiilor.

Mai târziu, a dus-o să mănânce *ravioli* cu ciuperci și *biscotti à la polenta*[1] într-un mic restaurant din Rue de Bassano.

Apoi s-au întors la Ulis, lângă blocul ei.

Și-apoi mâna lui Nico a urcat de-a lungul piciorului lui, mângâindu-i genunchiul, coapsa, și...

— Nu, a spus el simplu, punându-și mâna peste mâna fetei.

Svetlana a coborât din mașină și l-a privit plecând.

Era fericită și nefericită în același timp.

*

S-au revăzut săptămâna următoare, apoi cu regularitate, vreme de un an. De fiecare dată, același tarif: 200 de euro. Pentru el, siguranța că nu se va îndrăgosti. Pentru ea, siguranța că nu își va face iluzii.

El și-a propus să îi ofere o scăpare regulată din cotidianul sordid: sexul oral din mașini, partidele scurte din cabinele telefonice, cocaina și heroina drept sprijin ucigaș, sentimentul de a fi prizonieră și de a nu-și putea controla propria viață.

Își amintește de fiecare dintre ieșirile lor: patinoarul în aer liber din piațeta din fața Primăriei, Circul de Iarnă Bouglione,

[1] Specialități ale gastronomiei italiene.

concertul trupei Police în Stade de France, Picasso și Courbet la Grand Palais, *La vie devant soi*[1] la Teatrul Marigny...

Păstrase în memoria telefonului său mobil toate e-mailurile pe care ea i le trimitea în ziua următoare fiecărei întâlniri, după fiecare seară împreună; dar nu a răspuns niciodată.

Ca un prost ce era...

*

De la: svetlana.shaparova@hotmail.fr
Subiect: Viața nu merită trăită...
La: 12 februarie 2008 08.03
Către: martin.beaumont1974@gmail.com

E frig. Iau metroul ca să mă duc la „lucru", cu o mână îmi târăsc după mine valijoara pe roți. Cu cealaltă, strâng la piept cartea pe care mi-ai dăruit-o. În urechi îmi răsună cântecul lui Serge Gainsbourg pe care mi l-ai pus, *Javaneza* aia care susține că „viața nu merită trăită fără iubire"...
Mulțumesc pentru cina magică de ieri seară, în restaurantul de deasupra teatrului de pe Avenue Montaigne. Să domin Parisul preț de câteva clipe, să zbor deasupra lumii, să împart cu tine un colțișor de viață, cu zâmbetul pe buze și înconjurată de atâta atenție! Până și oboseala a știut să se dea bătută. M-am simțit bine. M-am simțit bine.
Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Nu mi-e dor de McDonald's.

I'm yours[2],
Cenușăreasa ta.

---

[1] Piesă de teatru regizată de Didier Long, adaptată după romanul omonim scris de Romain Gary.

[2] „Rămân a ta" (engl. în original).

*

Boulevard Malesherbes

Motocicleta gonește pe asfaltul ud, depășește Boulevard Berthier și periferia.

Avenue de la Porte-d'Asnières

Martin încetinește și își ridică viziera căștii.

Rue Victor Hugo

Întoarce peste scuar.

Trei fiice ale Estului, cu ținute sugestive, își așteaptă clienții în ploaie, în apropierea unui panou cu informații istorice, un panou *Histoire de Paris*[1]. El se apropie de grup, încetinește. La început îl iau de client, apoi Svetlana îl recunoaște. Bărbatul îi întinde o cască și îi face semn să urce. Ea tremură, e slabă, are ochii stinși și goi. Martin știe că fata nu mai doarme aproape deloc, că, zilnic, cea mai mare parte a banilor i se duce pe droguri.

— Hai!

Ea scutură din cap, se îndepărtează. Bănuiește ce are el de gând și se teme. Se teme de represaliile violente ale rețelei mafiote care a obligat-o să se prostitueze, se teme de presiunile pe care tipii ăștia le vor exercita asupra familiei rămase acasă.

Dar nu poți trăi o viață-ntreagă fiindu-ți teamă.

Atunci, Martin o prinde din urmă pe trotuar. E așa de slăbită, încât renunță repede să mai opună rezistență. O cuprinde de după umeri, o conduce până la motocicletă, promițându-i:

— O să fie bine, o să fie bine.

*

O oră mai târziu sunt în Montparnasse, într-un hotel discret din Rue de l'Abbé Grégoire. Ea a făcut un duș, el o înfășoară în halat și o frecționează, ca s-o încălzească. Din cauza lipsei drogului, pupilele i se contractă, e scuturată de spasme și tre-

[1] *Panneau Histoire de Paris* – mic panou care prezintă istoricul unei clădiri sau al unui monument din Paris.

murături. Îi observă brațele, zgâriate până la sânge din cauza mâncărimilor, și aude cum îi ghiorăie mațele.

Înainte ca ea să intre în baie, a obligat-o să înghită trei linguriță de metadonă, pentru a încetini apariția simptomelor sevrajului. Sonia i-a explicat că primele efecte analgezice apar după un interval de 30-60 de minute. Până atunci, o ajută să se cuibărească în așternut și o ține strâns de mână, până ce simte primele semne de relaxare.

*

— De ce, Martin? întreabă Svetlana, cu accentul ei slav.

Întinsă pe pat, pare relaxată, aproape senină. Sigur că liniștea asta e artificială și chimică, dar e, totuși, primul pas.

— Nu poți ieși singură din asta.

— Dar ei mă vor găsi...

— Nu.

Se ridică, își ia rucsacul din piele din care scoate un pașaport uzat.

— E mai adevărat decât unul adevărat, îi explică el, deschizându-l la prima pagină. De acum înainte, nu te mai numești Svetlana, ci Tatiana. Nu mai ești născută la Kiev, ci la Sankt Petersburg.

Asta a făcut în ultima lui zi de polițist: i-a încropit o nouă identitate.

— Al doilea lucru, spuse, punând pe pat un bilet de avion. Mâine dimineață pleci la Geneva, la Clinica Jeanne d'Arc. O să vezi, ei te vor pune pe picioare.

— Dar cum?...

— Totul e achitat, răspunse Martin, anticipându-i întrebarea.

Dar are grijă să nu îi dezvăluie că, pentru asta, și-a golit azi după-amiază contul în care avea toți banii economisiți pentru a-și cumpăra o casă.

Apoi îi dă cartea de vizită a Soniei Hajeb.

— La cea mai mică problemă, sună la numărul ăsta. E o femeie, o psihiatră, o prietenă: știe cine ești și e gata să te ajute.

Ochii Svetlanei se umplu de lacrimi, lacrimi care curăță, care fac bine și care însuflețesc o privire pe care o credeai stinsă pentru totdeauna.

— Martin... de ce faci asta?

Tânărul îi pune degetul pe buze pentru a o face să înțeleagă că unele întrebări nu au întotdeauna răspuns. Îi spune că e târziu și că trebuie să doarmă acum.

Se întinde alături de ea și o ia de mână, așteptând ca somnul să îi poarte departe.

*

În miez de noapte, într-un cartier de locuințe ieftine, în Essonne.

Un apartament social, cu toate luminile stinse.

În dreptul soneriei, un nume cu rezonanțe slave.

În interior, totul e trist și cenușiu.

În cameră, pe o etajeră, câteva cărți pe care el i le-a recomandat, un walkman cu cântecele pe care el i-a spus să le asculte.

Pe perete, afișe ale filmelor pe care le-au văzut anul ăsta, *Two Lovers*[1], *La nuit nous appartient*[2], *Into the wild*[3].

Pe pat, o cutie muzicală frumoasă.

Când deschizi cutia, o melodie tradițională inundă cu nostalgie încăperea.

În cutie, câteva hârtii și fotografii îngălbenite dintr-o copilărie ucraineană.

Tot atâtea pietricele...

În fundul cutiei, un plic.

În plic, bancnote. Toți banii dați de el la fiecare dintre întâlnirile lor. Nu s-a atins niciodată de ei, nu a cheltuit niciun euro, nici măcar în cele mai rele momente, nici măcar atunci când ar fi fost în stare să facă orice pentru a-și cumpăra un gram de heroină.

---

[1] Melodramă americană regizată de James Gray (2008).

[2] Film polițist american, regizat de James Gray (2007).

[3] Film american în regia lui Sean Penn (2007).

Tot atâtea pietricele, tot atâtea dovezi că între ei se întâmplase ceva anul ăsta, în cele câteva luni de când Martin intrase în viața ei.

Și de când și ea intrase,

puțin,

în viața lui.

13
Jumătatea lipsă

Zi după zi,
Iubirile moarte
Mor iar și iar, puțin câte puțin.
Serge GAINSBOURG

Ea
San Francisco
Ora 7.00 dimineața

Primele lumini ale zilei. Gust sălciu în gură. Cap greu, trup trist, inimă sfâșiată.

Gabrielle s-a ridicat fără zgomot, pentru a nu-l trezi pe bărbatul care dormea alături de ea: *Mister Connard*[1], căruia i-a uitat până și numele și pe care nu îl va mai vedea niciodată. *Mister Connard* are o mașină de teren 4x4 ecologică, o slujbă în hi-tech și un apartament pe malul mării.

Ea își culege lucrurile și se îmbrăcă pe fugă în baie: o pereche de blugi decolorați, pulover negru pe gât, haină de piele strânsă în talie, ghete cu toc înalt.

Din frigiderul din bucătărie, ia o sticluță cu apă minerală. Are chef de-o țigară, are chef să simtă un Lexomil sub limbă, să uite de ghemul ăsta care îi strânge stomacul și de singurătatea care îi dă târcoale din copilărie.

Razele de soare mângâie golful limpede cu deschidere spre port, Oceanul Pacific și insula Alcatraz. Condusă de lumină, părăsește casa și traversează lunga fâșie de peluză. Se stârnește vântul, care aduce cu el sunetul sirenelor de ceață de pe feriboturi.

---

[1] Apelativ jignitor, aproximativ „Domnu' Imbecil".

Înaintează pe plajă, își scoate încălțările și face câțiva pași de-a lungul valurilor. Nisipul e călduț. Stropi de foc îi mângâie pletele. De departe, cineva ar fi putut crede că dansează pe țărmul oceanului și că e fericită.

Cu toate astea, inima ei zdrențuită nu e decât un pustiu înghețat.

În dimineața aceasta împlinește treizeci și trei de ani și, ca în fiecare an la această dată, se trezește singură, față în față cu ea însăși.

Atât de singură!

Închide ochii, desface brațele și își oferă chipul rafalelor de vânt și aerului marin. Știe că nu-i e bine.

„De ce am dat drumul mâinii tale?"

Se simte absorbită de vid și pâlpâie ca o flacără. Și atunci luptă. Nu trebuie să se stingă. Nu trebuie să cadă. Căci, dacă va cădea, nu va fi nimeni acolo, să o prindă înainte de a se zdrobi.

*

El
Paris
Ora 1.00 dimineața

Camera de hotel e cufundată în penumbră.

Întins în pat, cu brațele încrucișate, Martin zace cu ochii larg deschiși. Alături de el, Svetlana a adormit. Știe că nu va închide ochii toată noaptea: somnul nu a fost niciodată punctul lui forte. Se ridică fără zgomot, se apleacă spre ea și trage cuvertura peste un umăr fragil. Își îmbracă haina, stinge lumina și părăsește încăperea.

În ascensor, cade pradă unei îndoieli violente, ca un fel de genune care se deschide dintr-odată. O lipsă pe care îi e greu să o identifice. O tristețe nesfârșită care ia forma unui ghem ce îi macină stomacul.

Trece pe lângă aurăriile holului, îl salută pe angajatul de la Recepție și iese în stradă.

Plouă, plouă veșnic.

Încalecă pe motocicletă, apasă pe accelerație și pleacă în trombă în noapte.

În meseria lui de copoi s-a jucat adeseori cu focul, și câteodată s-a ars. În seara asta se simte deopotrivă invincibil și de o mare vulnerabilitate, sfâșiat de dorințe contradictorii, între dorul de o îmbrățișare și cel de o ruletă rusească, precum un echilibrist care merge pe o sârmă întinsă între două stânci.

În stomacul lui, ghemul devine tot mai apăsător.

Crede că e mânia care crește în el.

Încă nu știe că, de fapt, e iubirea.

*

Ea
San Francisco
Ora 7.30 dimineața

Lătratul unui câine o scoate pe Gabrielle din însingurare. Deschide ochii și își revine în simțiri. Pe plajă, un labrador cu blana deschisă la culoare latră în jurul ei, adulmecând-o. Îl mângâie și se joacă puțin cu el.

Apoi se îndreaptă spre trotuarele falezei, unde se înșiră, pe malul oceanului, case pitorești. Mașina ei sare-n ochi de departe: un Mustang coupé decapotabil din 1968, de un roșu aprins, care i-a aparținut mamei sale. O mașină anti-ecologică, de dinaintea crizei petrolului și a încălzirii globale. O aberație, probabil, în aceste vremuri dominate de corectitudine politică. Cu toate astea, ei i se pare că are un farmec nepieritor și o conduce cu mare plăcere.

Bagă cheia în contact și o ia de-a lungul lui Marina Boulevard, apoi pe Redwood Drive, după care intră pe Golden Gate.

Îi place la nebunie acest pod suspendat peste care trece zilnic. Îi place culoarea lui roșu aprins, cele două turnuri imense pornite parcă să cucerească cerurile; ca toți locuitorii orașului, e mândră de el.

Ceva mai destinsă, pune o casetă cu Lou Reed și dă sonorul mai tare la melodia „Walk On The Wild Side".

Cu pletele în vânt, are senzația că zboară deasupra mării, că urcă spre cer și atinge lumina. Și atunci, cu brutalitate, durerea pune iar stăpânire pe ea și senzația de vid i se strecoară din nou în suflet.

În loc să încetinească, accelerează.

„Dacă m-aș face fărâme, nimeni nu mi-ar simți lipsa."

*

El
Paris
Ora 1.30 dimineața

Cu căștile iPod-ului pe urechi, cu chipul șfichiuit de vânt, Martin traversează în goană perdeaua de ploaie care s-a abătut asupra șoselei de centură, alunecoasă ca un patinoar. Porte des Vincennes, Porte de Bagnolet, Porte de Pantin.

Sute de lumini îi defilează prin fața ochilor, se învârt în jurul lui, îi încețoșează vizibilitatea. În căștile de pe urechi, Brel cântă despre căutarea unei stele inaccesibile, despre iubirea nebună a unor foști iubiți, despre „curvele din Amsterdam, din Hamburg sau de-aiurea".

Accelerează, se strecoară printre mașini, mai curând ghicește obstacolele decât le vede. Cuprins de febră, udat până la piele de ploaia călduță, se lasă în voia drumului, ca într-o beție.

Accelerează și mai mult, se pune voit în pericol, provoacă destinul, ca și cum nu ar mai fi el cel aflat la comandă, ca și cum i-ar cere unei mâini invizibile să îl conducă spre ceva sau spre cineva...

*

Ei

Doi bolizi pomiți unul spre celălalt, încă despărțiți de un ocean.
Două stele căzătoare care vor intra în coliziune.

O regăsire prea mult amânată.
O regăsire periculoasă.
Căci „amor“ și „mor“ se află la doar o literă distanță.

Partea a doua

Străzile din San Francisco

14
Valentine

Dacă doi oameni se iubesc,
nu poate exista niciun sfârșit fericit.
Ernest HEMINGWAY

A doua zi
22 decembrie
Deasupra Atlanticului

— Puțină șampanie, domnule?

La mai bine de douăzeci de mii de picioare deasupra solului, Zborul 714 își continuă zborul spre San Francisco, plutind ca o pasăre argintie deasupra mării de nori.

Martin refuză oferta stewardesei. În jurul lui, pasagerii de la clasa întâi se delectează cu *foie gras* cu smochine, servit pe felii de pâine prăjită cu mirodenii. În stânga lui, domnișoara Ho, escortată de aceeași luptătoare de sumo, soarbe cu înghițituri mici un Martini alb.

— Ați avut dreptate, recunoscu ea, scoțând un plic gros din mapa ei cu documente.

Martin privi plicul cu antet. Purta însemnele FBI-ului și mențiunea „Strict Secret".

— Ați primit rezultatele analizei amprentei digitale a lui Archibald?

Ea dădu din cap și-l încurajă să arunce o privire în dosar.

— Ți-l prezint pe Joseph A. Blackwell, fost deținut la închisoarea San Quentin până în 1981, sub numărul IB070779.

Uitându-se la vraful de documente din fața lui, Martin simți cum un frison de excitare îi străbate șira spinării. Se hotărî să deschidă plicul, iar în ochi prinse a-i juca o licărire cristalină.

*

Fotografia fusese făcută la Comisariatul San Francisco, la arestarea unui oarecare Joseph Archibald Blackwell, în noaptea de 23 spre 24 decembrie 1975, sub acuzația de „lovituri cu risc mortal". Imaginea în alb-negru înfățișa un bărbat de vreo treizeci de ani, cu ochii încercănați și chipul răvășit de durere.

O scurtă notă biografică rezuma „cariera" subiectului.

S-a născut la Fountainbridge, o mahala din Edinburgh, din mamă croitoreasă și tată – pictor care nu a vândut în viața lui niciun tablou. Elev dotat, dar împrăștiat, își abandonează studiile la paisprezece ani și începe să își ia slujbe mărunte: zidar, mecanic, decorator de sicrie, om bun la toate la Școala de Arte Frumoase din Edinburgh.

La douăzeci de ani, intră în Royal Air Force ca simplu mecanic, dar reușește cumva să își ia brevetul de aviator. Cinci ani mai târziu, îl regăsim ca pilot al asociației Médecins Volants, însărcinați cu evacuarea răniților din Australia centrală. Mai multe fotografii din această perioadă îl înfățișează cu fața bronzată, lângă un Cessna vechi, în mijlocul preriei aride australiene.

Apoi, o altă serie de fotografii vorbesc despre angajamentul lui în diferite misiuni umanitare, în sânul unei alte asociații, Aripile Speranței: în Biafra, însoțind copiii care aveau nevoie urgentă de îngrijiri, evacuând refugiații bolnavi, ducând produse farmaceutice în Nicaragua, transportând echipe de ajutor după un cutremur în Sicilia... Tot atâtea poduri aeriene aducătoare de speranță. Câțiva stropi de apă peste vâlvătaia unui rug. Câțiva stropi de apă care nu puteau schimba nimic. Câțiva stropi de apă care puteau schimba totul...

Martin era hipnotizat de fiecare dintre aceste imagini. Așadar, în tinerețe, hoțul fusese un pionier al umanitarismului, un aventurier singuratic, cu obrazul supt și o privire dură care trăda melancolie, revoltă și lipsa iubirii.

Ultimele două imagini contrastau cu celelalte. Cea dintâi înfățișa un Archibald îmbrățișând o tânără pe o plajă. În spatele lor, o mare de un albastru întunecat, munți înzăpeziți și meterezele unei cetăți fortificate pe care Martin o cunoștea foarte bine.

Intrigat, fostul polițist întoarse fotografia. Pe spate, o inscripție decolorată scrisă cu stiloul – „Antibes, ianuarie 1974" –, care preceda un mesaj în limba franceză:

Ține-mă lângă tine.
Pentru totdeauna.
Te iubesc.
Valentine

Așadar, în anul în care el se năștea, Archibald era în vacanță pe Coasta de Azur. Descoperirea asta îi întări convingerea că destinele lor erau înlănțuite.

Lui Martin îi displăcea profund să pătrundă în intimitatea cuiva fără să fi fost invitat. Așa că se opri asupra însoțitoarei lui Archibald cu o strângere de inimă: o femeie pe care o puteai ghici frumoasă, cu fața pe jumătate ascunsă sub șuvițele lungi și castanii, pe care vântul i le adusese în fața ochilor. Hotărât lucru, bunul gust al hoțului nu se oprea doar la operele de artă...

Ultima imagine era un prim-plan al lui Archibald pe terasa unui restaurant provensal. Soarele care îi lumina chipul îi dădea o expresie blândă. Toate trăsăturile lui erau relaxate. Era chipul unui bărbat dezarmat, dar căruia nu îi era teamă să se arate astfel. Era chipul unui bărbat îndrăgostit, care nu se uită spre obiectiv, ci spre zâmbetul binevoitor al unei femei.

Imaginea nu avea nicio adnotare pe verso, dar Martin ar fi putut paria că această Valentine a fost cea care a făcut fotografia.

Cine era? Și ce ar fi putut face Archibald de ajunsese în închisoare?

Din ce în ce mai captivat, continuă lectura dosarului, care includea un interogatoriu luat de poliție, un act de acuzare, precum și procesul-verbal al procesului.

Totul începuse într-o noapte de decembrie, în 1975.

O noapte care ar fi trebuit să fie cea a tuturor bucuriilor din lume.

Și care a fost cea a tuturor nenorocirilor.

*

San Francisco
Luni 23 decembrie 1975
Ora 5.00 dimineața

— Iubitule, mi-e rău!

Archibald deschide ochii, tresărind.

Lângă el, Valentine se chircește de durere. E însărcinată în luna a șasea. De ceva vreme, are niște arsuri teribile de stomac. Și-a pierdut pofta de mâncare și vomită frecvent. Generalistul pe care l-a consultat a diagnosticat doar o gastro-enterită, dar starea ei s-a înrăutățit.

— Mergem la spital! hotărăște el, așezându-se la căpătâiul ei.

O mângâie pe frunte și o ajută să se ridice. Abia s-a întors în miez de noapte dintr-o misiune în Africa. Avionul lui a avut o întârziere de trei zile, căci de o săptămână Statele Unite erau lovite de un val de frig fără precedent: furtuni de zăpadă, înghețuri și viscole măturau țara de la un capăt la altul, provocând pene de curent și perturbând traficul rutier și aerian în plină vacanță de Crăciun. Chiar și în California, frigul dăduse totul peste cap: unele tronsoane de autostradă fuseseră închise și, la San Francisco, șase zile consecutiv fuseseră înghețuri. Niciodată nu se mai văzuse așa ceva.

Din fericire, patul lor e încercuit de trei radiatoare mici, electrice, care răspândesc o căldură îmbietoare și fac locuibilă casa lor pe apă, doar cu puțin mai mare decât un iglu.

Susținută de Archibald, Valentine se scoală cu mare greutate. Are picioarele umflate, o senzație din ce în ce mai puternică de rău și o durere de cap care îi dă grețuri.

Au ieșit șontâc-șontâc. Afară, micul port Sausalito e cufundat în întuneric. Parbrizul Mustang-ului coupé roșu pe care tocmai și l-au cumpărat, parcat în fața locuinței lor lacustre, e acoperit de gheață.

Archibald o ajută pe Valentine să se instaleze, apoi începe să zgârie stratul de gheață direct cu unghiile.

— E o racletă în portbagaj, iubitule... îi atrage ea atenția cu blândețe.

Zis și făcut. Cheia în contact, motorul se ambalează și repede, repede în direcția spitalului!

— De data asta nu mai riscăm și mergem la Lenox!

— Nu, Archie, mergem la Misiune, doar ăla e spitalul unde va trebui să nasc!

Archibald nu vrea să o contrazică, dar nu are niciun fel de încredere în doctorul Alister, ginecologul care se ocupă de ea. E un tip arogant și prea sigur de el, cu care nu se poate sta niciodată de vorbă.

Așa că încearcă să o convingă:

— La Lenox e Elliot Cooper.

— Elliot e chirurg cardiac, dragule...

El o privește. În ciuda durerii, ea îi zâmbește dulce și ai spune că aproape se amuză de mica lor neînțelegere.

Cum ea are, ca întotdeauna, dreptate, la ieșirea de pe Golden Gate, „Archie" o ia pe Richardson Avenue.

— Muzică nu pui, iubitule?

— Bine, Valentine, dar acum...

— Nu mai comenta atâta și dă drumu' radioului! Vreau să mă gândesc și la altceva decât la durere!

Vocea gravă a lui Leonard Cohen e cea care îi însoțește în dimineața asta de la postul de radio, în timp ce străbat dealurile lui Divisadero Street, până la Pacific Heights și Haight Ashbury.

Valentine e frumoasă. În ciuda junghiurilor, a migrenei și a greții, este frumoasă.

Se uită la el și îi zâmbește.

Încă nu știu că e ultimul cântec pe care îl vor asculta împreună...

*

Au ajuns la Castro – un loc care începuse să fie numit „zona gay", de când municipalitatea ratificase Gay Bill of Rights[1], îm-

[1] „Declarația pentru drepturile homosexualilor" (engl. în original).

potriva discriminării sexuale. Au făcut apoi la stânga, au depășit Parcul Dolores și au ajuns la Mission District, sectorul hispanic. Locul acesta disprețuit de turiști și care nu apare în niciun ghid turistic este, totuși, cel mai vechi din oraș. Acolo, în 1776, spaniolii au pus piatra de temelie a primei lor capele, ajunse centrul de evanghelizare franciscană din regiune.

Archibald urăște acest cartier care i se pare jegos, violent și dărăpănat. Dar Valentine îl adoră, părându-i-se colorat, strălucitor și plin de viață.

De luni bune, din cauza uriașului șantier al BART[1], calea ferată de la periferie care a transformat orașul într-o mare de gropi, intrarea în spital se face prin spate, ceea ce-i obligă să ocolească clădirea. Panourile luminoase ale barurilor cu *taco* și *quesadillas* clipesc în noapte. Chiar și cu ferestrele închise, tot se simt mirosurile dinspre bucătării: chili, *burrito*, porumb cu unt topit.

Chiar din clipa când debarcă, în cele din urmă, la urgențe, sunt șocați de dezordinea care domnește acolo. Sala de așteptare e arhiplină, iar spitalul duce lipsă de personal. Mai mult, holul e invadat de drogați și de vagabonzi care așteaptă o consultație la clinica gratuită ce funcționează în același imobil.

E latura întunecată a orașului: numărul celor fără adăpost crește de la o zi la alta și, într-o indiferență aproape generalizată, militarii traumatizați întorși din Vietnam bântuie pe coridoarele spitalelor de psihiatrie, înainte de a ajunge să doarmă în cutii de carton ori pe băncile de la metrou. Dar cele mai teribile ravagii sunt rezultate ale democratizării drogurilor: San Francisco plătește din greu prețul exceselor mișcării hippy. Nu, LSD-ul și heroina nu au înălțat spiritele și nici nu au eliberat conștiințele. Doar că i-au transformat pe cei care nu au știut să se oprească la timp în niște Zombi descărnați, care crapă în plină stradă, cu acul în venă și voma pe buze.

— Plecăm! hotărăște Archibald, întorcându-se spre Valentine.

Tânăra femeie deschide gura ca să protesteze, dar respirația i se blochează brusc și se prăbușește la podea.

---

[1] Bay Area Rapid Tranzit (BART), sistem de transport public rapid care leagă San Francisco de orășelele din zona Golfului.

*

— Cum e?

Într-un birou pretențios, Archibald stă în fața doctorului Alister, care tocmai a primit primele rezultate ale analizelor Valentinei.

Cei doi bărbați au aproape aceeași vârstă. Ar fi putut fi frați sau prieteni, dar încă de la prima întâlnire au simțit cum între ei se înfiripă o ostilitate surdă.

Unul e născut în stradă, celălalt la Beacon Hill.

Unul poartă jachetă, celălalt are cravată.

Unul are experiența vieții, celălalt are diplome.

Unul este instinctual, celălalt rațional.

Unul iubește, celălalt vrea să fie iubit.

Unul nu e foarte înalt, nici prea frumos, dar e un bărbat și jumătate. Celălalt are o mutră plăcută de seducător și se pricepe să jongleze cu complimentele.

Unuia viața nu i-a dat nimic, așa că și-a luat singur. Celuilalt viața i-a dat totul, așa că n-a mai apucat să învețe să spună „mulțumesc".

Unul a luptat ani de-a rândul ca să capete dreptul de a se trezi dimineața lângă singura, unica femeie din lume. Celălalt s-a însurat cu prima iubită din facultate și acum înghesuie asistente stagiare în lumina chioară din sala de radiologie.

Unul detestă tot ceea ce înseamnă celălalt.

Iar ăsta e un sentiment reciproc.

— Cum e? repetă Archibald, pierzându-și răbdarea.

— Analizele sângelui arată o cădere a procentului de trombocite: de la patruzeci de mii, la un minim de o mie cinci sute. Bilanțul hepatic nu e prea bun, dar...

— Ce intenționați să faceți?

— I-am dat medicamente pentru a-i scădea tensiunea și o vom pune la transfuzie, pentru a-i crește procentul de trombocite.

— Și după aceea?

— Așteptăm.

— Ce să aşteptăm? izbucni Archibald. Hipertensiune, albumine în urină... e clar: face o preeclampsie.

— Nu neapărat.

— Trebuie să îi faceţi întrerupere de sarcină.

Alister scutură din cap:

— Nu, dacă reuşim să stabilizăm starea generală a soţiei dumneavoastră, am putea să prelungim sarcina. Deocamdată, semnele biologice sunt minore şi nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că vor evolua într-un sens nedorit.

— Minore? Glumiţi, probabil!

— Ascultaţi-mă, domnule, doar nu sunteţi doctor!

— E adevărat, admise Archibald, dar în Africa am văzut mai multe femei decât dumneavoastră murind în urma unei eclampsii.

— Ei bine, aici nu suntem în Africa. Iar soţia dumneavoastră e doar în a douăzeci şi cincea săptămână. A face o cezariană acum ar însemna să condamnăm copilul.

Chipul lui Archibald îşi schimbă expresia, şi căpătă un aer dur şi amar.

— Nu-mi pasă, spuse, eu pe soţia mea vreau s-o salvez.

— Problema nu se pune în mod necesar în aceşti termeni, nuanţă doctorul Alister. Căutăm un termen de naştere compatibil atât cu viaţa copilului, cât şi cu protejarea în siguranţă a vieţii mamei.

— Singurul lucrul pe care îl veţi reuşi aşa va fi să-i distrugeţi de tot creierul, ficatul, rinichii...

— Am stat deja de vorbă despre asta cu doamna, soţia dumneavoastră. E conştientă că pot apărea riscuri, dar deocamdată nu doreşte să i se facă cezariană.

— Nu ea e cea care hotărăşte.

— Nu, *eu* hotărăsc. Şi nu văd niciun motiv medical pertinent pentru ca această sarcină să nu fie dusă până la termen.

*

Archibald s-a întors în camera Valentinei. Aşezat lângă ea, o mângâia cu duioşie pe obraz. Şi-a amintit de lungul drum pe care-l străbătuseră amândoi pentru a ajunge să trăiască o iubire

care nu ar fi trebuit să înflorească niciodată. Și-a amintit de toate obstacolele pe care le-au depășit, de toate spaimele pe care le-au învins.

— Nu vreau cezariană! imploră ea.

Are tenul cenușiu, ochii încercănați și înecați în lacrimi.

— Iubitule, sunt doar în douăzeci și cinci de săptămâni! Lasă-mă să-l mai păstrez puțin!

Valentine are nevoie de el, dar Archibald e neputincios. I-a promis să-i fie alături, la bine și la rău, în zile cu sănătate și în zile de boală. I-a promis să o apere și să vegheze asupra ei, dar mereu promitem mai mult decât putem face.

Ea îl privește și face ochii mari:

— Lasă-mă să-i mai insuflu un strop de putere...

— Dar riști să mori, dragostea mea!

Țintuită între tuburile de perfuzie, Valentine izbutește să se agațe de brațul lui și, în ciuda durerii care îi taie răsuflarea, șoptește:

— Vreau copilul ăsta pentru tine. Îl simt atât de viu în pântece! E fetiță, să știi, sunt sigură de asta! O s-o iubești, Archie, cum o s-o mai iubești!

El e pe punctul de a-i răspunde că, de iubit, doar pe ea o iubește. Dar o vede dându-și ochii peste cap. Apoi mușchii faciali și mâinile i se contractă brusc și...

*

— O să faci blestemata aia de cezariană, fir-ai tu să fii!

Archibald se repede spre Alister, urlând în mijlocul holului.

Blocat, doctorul îl vede cum se năpustește spre el, fierbând de mânie și gata să-l pocnească.

*

În patul ei, Valentine își mușcă limba când dinții i se încleștează. Brațele și picioarele îi devin rigide, căile respiratorii se contractă și se blochează.

*

Pe nesimțite, paznicul s-a apropiat de Archibald și, cu arma în mână, înaintează pe la spatele lui. E obișnuit să imobilizeze drogații, adesea violenți, cărora li se refuză dozele de Subutex.

Numai că Archibald nu e un drogat. Ghicindu-i prezența, se apleacă brusc și, dintr-o mișcare pe cât de neașteptată, pe atât de violentă, întinde piciorul, îi pune o piedică și îl și izbește zdravăn. Căzut grămadă la podea, paznicul scapă arma și Archibald se repede să pună mâna pe ea.

*

Valentine e cutremurată de spasme violente. O spumă albă și sangvinolentă i se prelinge pe la colțurile gurii și începe să o sufoce.

*

— Are convulsii, nenorocitule!

Mai târziu, la proces, Archibald va spune că nu a vrut decât să îl amenințe cu arma pe doctor, că a vrut să îl intimideze, că glonțul a plecat singur și că niciodată nu a intenționat să apese pe trăgaci. La rândul lui, paznicul a recunoscut că arma era prost întreținută și că asemenea lucruri neplăcute i se mai întâmplaseră deja de două ori. În orice caz, caracterul accidental al gestului nu a schimbat cu nimic rezultatul: doctorul Alister a primit un glonț de 9 mm în plămânul drept.

Archibald scăpa arma din mână când soția lui își pierdea cunoștința și intra în comă. A fost apoi imobilizat, aruncat cu fața la pământ, i s-au pus cătușe într-o hărmălaie de nedescris.

Când era târât de poliție, s-a întors spre camera Valentinei și i s-a părut că aude internul de gardă strigând:

— O pierdem!

Apoi vocea infirmierei, care constata:

— E fetiță.

*

În acea zi de joi, serviciul de Terapie Intensivă al spitalului public de la Mission District a primit o fetiță născută cu trei luni înainte de termen. Cântărea 510 grame și abia dacă măsura 30 de centimetri. Ca mulți dintre prematuri, era un copil bine proporționat, cu o fețișoară grațioasă, cu pielea gelatinoasă și fină prin care se întrezăreau venele.

Doctorul chemat de urgență pentru a asista la naștere a ezitat puțin înainte de a încerca să o resusciteze și, chiar și după ce a făcut-o, n-ar fi pariat nici măcar un dolar pe supraviețuirea ei.

A fost, totuși, dusă la incubator și pusă pe respirație asistată.

Moașa care s-a ocupat de ea se numea Rosalita Vigalosa. Locuia de douăzeci de ani în cartier și pe acolo toată lumea îi spunea Mamma. Ea a fost cea care, o dată la trei ore, a curățat plămânii încă imaturi ai copilei pentru a-i ajuta să devină autonomi.

În fiecare dimineață, în drum spre slujbă, își făcuse obiceiul să facă un ocol, ca să aprindă o lumânare la capela misiunii, la Dolores, și să se roage pentru supraviețuirea acestui prunc. După câteva zile, a sfârșit prin a-l numi „pruncul minunii".

Când a trebuit trecut un prenume pe brățara de naștere, Rosalita și-a spus că acest prunc va avea mare nevoie de ajutorul îngerilor pentru a câștiga lupta cu viața.

Așa se face că, asemenea unui talisman, a ales să-i dea numele celui dintâi dintre îngeri:

Gabrielle.

15

Alter ego

În sufletul nostru există multe lucruri la care nici măcar nu știm cât de mult ținem. Sau, dacă ajungem să trăim fără ele, o facem pentru că amânăm de la o zi la alta să le luăm în stăpânire, de teamă că vom da greș sau că vom suferi.

Marcel PROUST

— Doamnelor, domnilor, în scurt timp avionul nostru își va începe coborârea spre San Francisco. Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță și să îndreptați spătarele scaunelor!

Încă năucit de ceea ce citise, Martin rămase surd la apelurile stewardesei-șefe.

„Prenumele ăsta... Data asta de naștere..."

Cu capul cufundat în dosar, cu mâinile umede și cu inima bubuindu-i, se grăbi, cu febrilitate, să termine de citit raportul asupra procesului. Un proces la capătul căruia Archibald a fost condamnat la zece ani de închisoare pentru rănirea gravă a doctorului Alister.

Fotocopia dosarului de încarcerare la penitenciarul San Quentin menționa câteva certuri care l-au lipsit de posibilitatea reducerii pedepsei, precum și prezența asiduă la bibliotecă și la cursurile de istoria artei, ținute de un profesor voluntar de la Stanford.

Încă și mai uimitor era faptul că în închisoare Archibald nu primise absolut nicio vizită. Niciun prieten care să-i spună „Ține-te tare!", nicio rudă care să-i aducă vești despre familie, nimeni care să-i aducă fiica, să și-o cunoască...

Apoi, în noiembrie 1981, i s-a pierdut cu totul urma în vâltoarea evadării. Joseph A. Blackwell s-a volatilizat, transformându-se în Archibald McLean, regele hoților...

Martin examina acum ultima filă, o fotocopie recentă, datată în ajun. Fără îndoială, o anchetă complementară sumară, efectu-

ată de urgență de agenții FBI-ului și completată cu o fotografie pe care și-o dorea, dar de care se și temea: cea a unei tinere cu chip amăgitor, cu ochelari de soare pe nas, la volanul unui Ford Mustang de culoare roșu aprins. O tânără cu plete lungi, netede, ai cărei ochi verzi strălucind în ploaie nu-i uitase nicio clipă. O tânără care, la sfârșitul unei veri, îl rugase: „Mai rămâi!"

Pentru a-și ascunde tulburarea, întoarse capul spre hublou. Dincolo de munții arizi, se ghiceau coasta californiană, valurile Pacificului și golful San Francisco.

Își dădu seama că el și Archibald aveau în comun aceeași iubire ratată.

Dar, mai presus de toate, își dădu seama că urmărirea lui Archibald reprezenta mult mai mult decât arestarea unui infractor. Era o anchetă asupra lui însuși, o adevărată terapie. Nu una dintr-acelea pe care le urmăm stând cu fundul pe canapeaua unui psihiatru, ci o confruntare cu propriul trecut, cu temerile ascunse și cu zonele cele mai obscure ale personalității noastre.

*

Lui Archibald nu i-a trebuit mai mult de o jumătate de secundă pentru a descuia broasca locuinței lacustre în care trăia Gabrielle.

Intră cu sentimentul că pătrunde într-un sanctuar și emoția îl copleși pe neașteptate, ca o fiară care-ți sare la beregată. În această casă plutitoare se trezise alături de Valentine, acum treizeci și trei de ani, în dimineața aia blestemată de decembrie, care avea să le transforme viețile într-un coșmar.

Intră cu prudență în casă. În aer pluteau miresmele bețișoarelor parfumate. Camera era goală, dar plină de amintiri. Recunoscu dintr-o privire mobilele din lemn lăcuit pe care le pictaseră din nou amândoi, dulapul micuț cumpărat pe mai nimic de la târgul de vechituri din Carmel, oglinda cu picior recuperată de la o consignație din Monterey...

O adiere ușoară se strecură prin ușa rămasă deschisă, învolburând perdelele vaporoase care filtrau lumina.

Intră apoi în bucătărie, unde frânturi de trecut țâșniră dureros la suprafață: prânzurile lor de îndrăgostiți, pregătirea faimoasei lui rețete de paste cu *pesto*, mâncarea preferată a Valentinei, clin-

chetul paharelor de vin, hohotele de râs, buzele care se găsesc și se regăsesc, iar și iar.

Pentru a lupta cu aceste imagini venite din trecut, deschise robinetul și își clăti fața cu apă rece. Cu două zile în urmă, cancerul care îi rodea pancreasul îl lăsa atât de lipsit de vlagă, încât nu putea face nici cel mai mic efort. Astăzi, se simțea uimitor de bine. Analgezicele, administrate în doze mari, își făcuseră efectul, ajutându-l să suporte boala și oferindu-i o remisiune de scurtă durată, care îi va lăsa, poate, răgazul să stea de vorbă cu Gabrielle pentru ultima oară.

O ultimă oară care va fi, deopotrivă, și cea dintâi.

*

În închisoare, durerea a fost cât pe ce să-i ia mințile. A refuzat permanent să-și recunoască paternitatea. Gabrielle a fost dată în grija bunicii, o franțuzoaică destul de capricioasă, măritată cu un viticultor din Sonoma Valley. După ce a evadat din San Quentin, la începutul anilor 1980, s-a informat discret despre fiica lui. Așa a aflat că i s-a spus că tatăl ei a murit într-un accident de alpinism cu mult înainte ca ea să vină pe lume, că familia lui locuia în Scoția, iar Scoția era tare departe.

La urma urmelor, poate era mai bine așa.

Totuși, nu s-a putut abține să o aștepte la ieșirea de la școală, s-o vadă măcar o dată. A privit-o de la distanță și ceea ce a simțit l-a umplut de groază. Îi purta pică acestei copile ! Îi purta teribil de mult pică pentru că o smulsese de lângă el pe femeia iubită. Era nedrept și irațional, dar nu putea face nimic împotriva resentimentului ăstuia...

Atunci a ales să dispară, și știa exact ce avea de făcut în continuare...

*

Închisoarea San Quentin
Octombrie 1977

— Și ai reușit să scapi din mâinile lor ?

— După cum ți-am spus, măi, băiețică. Dar la vremea aceea, plămânii mei nu fuseseră încă ciuruiți.

Așezați pe saltelele lor, Archibald și colegul lui de celulă Ewan Campbell vorbeau la nesfârșit despre trecutul lor. La drept vorbind, Campbell era cel care povestea, Archie mulțumindu-se de cele mai multe ori să asculte.

Cei doi bărbați împărțeau aceeași celulă de câteva luni. După un început destul de dificil, între ei se țesut o adevărată complicitate, întărită de originea lor scoțiană comună.

Campbell ispășea o pedeapsă de ani grei pentru furt de tablouri. Cu firea lui ironică și comunicativă, izbutise să îi ridice moralul lui Archibald, care, de când intrase în închisoare, căzuse într-o depresie profundă.

— Astăzi, cu toate sistemele noi de securitate, nu ai mai putea ieși, sublinie Archibald, făcând o strâmbătură.

— Te-nșeli amarnic. Oamenii își închipuie că, imediat ce o muscă se așază pe un tablou, năvălesc deja douăzeci de copoi cu girofaruri. Asta se întâmplă doar în filme. Realitatea e alta. Crede-mă, nu există muzeu în lume care să nu poată fi spart: e suficient să-i cunoști punctele slabe.

— Și tu, unul, le cunoști?

— Mai cunosc câteva. Mda, mai cunosc destule...

Bătrânul afișă un zâmbet satisfăcut, apoi adăugă, venind în întâmpinarea dorinței ascunse a lui Archibald:

— Vrei să te învăț câteva șmecherii?

Archibald clătină încet din cap și răspunse rânjind:

— Nu țin să-mi sfârșesc viața ca tine.

Apoi, pentru a-i arăta că discuția era închisă odată pentru totdeauna, se întinse pe saltea și își reluă lectura romanului preferat: *Contele de Monte Cristo*, de Alexandre Dumas.

Dar tovarășul lui nu era dispus să cedeze:

— Mai vedem noi, băiețaș, mai vedem noi...

*

Și așa, în decursul câtorva luni bune, înainte de a-și da ultima suflare în închisoare, răpus de un cancer de plămâni, Ewan Campbell l-a învățat tot ce știa într-ale jafurilor.

Când a venit momentul să-și schimbe viața, Archibald a hotărât să profite de ceea ce învățase și să împrumute, parțial, perso-

nalitatea „maestrului" său. Adio, Archibald Blackwell, bun venit, Archibald McLean!

Așa se face că acest personaj prinț al hoților l-a obligat să fie mereu cu ochii-n patru, să ducă o viață de fugar, să-și schimbe frecvent identitățile, vizuinile și loviturile de geniu. O gimnastică atât intelectuală, cât și fizică, una care l-a ținut în viață, împiedicându-l să zăbovească prea mult asupra remușcărilor și regretelor.

O vreme a mers. Apoi, a înțeles că încăpățânarea de a nega existența fiicei sale nu semăna deloc cu ceea ce și-ar fi dorit Valentine. În nopțile din ce în ce mai scurte, se trezea de fiecare dată din cauza aceluiași coșmar, care se termina cu un strigăt: „E fetiță, să știi, sunt sigură de asta! O s-o iubești, Archie, cum o s-o mai iubești!"

Ca o chemare venită de nicăieri, care îi arăta drumul.

Așa se face că, în ziua celei de-a cincisprezecea aniversări a Gabriellei, a luat hotărârea de a o căuta, pentru a-i spune adevărul și pentru a da explicații.

Dar cu toate că avea voință, nu avea strop de curaj.

Căci îi era atât rușine de comportamentul lui – pe care nu știa cum să și-l justifice –, cât și teamă de reacția fetei. Dacă puștoaica semăna cu maică-sa, trebuie să fi avut un caracter dat naibii, și ceva îi spunea că nu-l va primi cu brațele deschise în viața ei.

Pentru a nu pleca totuși cu mâinile goale, fără a fi schimbat câteva vorbe cu ea, a găsit un singur mijloc: travestirea.

23 decembrie 1990: șoferul de taxi care o duce la aeroport: el e.

23 decembrie 1991, bătrânul domn excentric cu care rămâne blocată în ascensorul unui centru comercial: el e.

23 decembrie 1992: tipu' vesel și fără adăpost care cântă la acordeon pe Market Street și căruia ea i-a dat un dolar: el e.

23 decembrie 1993: florarul care îi livrează un buchet de o sută unu trandafiri din partea unui admirator secret: el e.

El, el, el... prezent, dar de fiecare dată incognito, la toate aniversările ei, și care sunt tot atâtea reminiscențe fatale pentru el.

La fiecare întâlnire față către față cu ea își spune că a venit, în sfârșit, clipa cea mare, că timpul deghizărilor și minciunilor s-a dus; dar renunță de fiecare dată.

Cu toate acestea, întâlnirile fugare cu Gabrielle au deșteptat în el sentimente paterne de care nu se credea în stare. Îngrijorat, a luat hotărârea de a angaja un detectiv particular, pentru a fi permanent la curent cu viața cotidiană a fetei. Un demers nu prea moral, nici prea onest, dar totuși singurul mijloc eficient care îi permitea să joace, din umbră, rolul de înger păzitor.

Un tip cu contul din bancă descoperit, un iubit prea violent, o gaură în contabilitate, cheltuieli medicale neașteptate: rezolvă și anticipează toate necazurile. E mai bine decât nimic, dar e așa de puțin...

Acum știe că boala nu-i mai dă posibilitatea de a alege; iar asta, într-un anumit sens, simplifică lucrurile.

*

Archibald deschise frigiderul și-și desfăcu o sticlă de Corona.

Cu berea în mână, rătăcea prin salon, inspectând fiecare bibelou, descoperind cu aviditate cărțile pe care ea le citea, filmele pe care le îndrăgea.

Își uitase telefonul Blackberry la încărcat pe o noptieră. Manevră aparatul și îi consultă fără rușine emailurile și SMS-urile: tot soiul de mesaje nu foarte subtile de la tipi întâlniți pe la petreceri, invitații la un pahar, derbedei care nici măcar nu-și dădeau numele. De ce le-o fi dând Gabrielle numărul de telefon tuturor nenorociților ăstora?

Pe etajeră, doar două fotografii. Pe prima o cunoștea prea bine, doar el o făcuse. Zâmbetul Valentinei stropit de valuri, pe stâncile lui Cap d'Antibes, în timpul vacanței lor în Franța. Cea de-a doua era a unui tânăr la vreo douăzeci de ani: Martin Beaumont, în timpul verii lui 1995.

Același Martin Beaumont care îl hărțuia de ani de zile. Același Martin Beaumont cu care se juca de-a șoarecele și pisica, amuzându-se, și pe care îl ademenea pe urmele lui de luni bune.

Archibald își căută ochelarii, pentru a cerceta poza cu mai multă atenție. Văzuse zeci de fotografii ale lui Martin Beaumont,

dar asta era diferită. Chipul ăsta îi amintea de un altul. Chipul unui bărbat dezarmat, căruia nu îi era teamă să se arate astfel. Chipul unui bărbat care se uita la zâmbetul binevoitor al unei femei. Chipul unui bărbat care iubea pentru prima oară.

Din reflex, scoase fotografia din ramă. Din spatele fotografiei, pe podea pică o foaie de hârtie împăturită în patru. Archibald o ridică și o desfăcu. Era o scrisoare datată 26 august 1995, care începea cu următoarele cuvinte:

Dragă Gabrielle,

Voiam doar să-ți spun că mâine plec înapoi în Franța.

Să-ți spun doar că pentru mine, din toată această vacanță californiană, nimic nu a însemnat mai mult decât cele câteva momente pe care le-am petrecut împreună...

Complet năucit, rămase neclintit vreme îndelungată, în picioare, citind și recitind această declarație.

Când așeză rama pe etajeră, la locul ei, fixă portretul lui Martin în ochi și îi aruncă un soi de sfidare:

— Las' că vedem noi din ce aluat ești făcut, măi băiețică!

16

California, here I come![1]

Harta vieții noastre e astfel împăturită, încât nu vedem niciuna dintre marile autostrăzi care o traversează; dar, pe măsură ce harta se desface, întrezărim mereu câte o nouă cărare.

Jean COCTEAU

San Francisco

Lumina...

Blândețea climei...

Adierea ușoară...

Cerul primăvăratic...

Un cântec al trupei Beach Boys la radioul mașinii...

La volanul unui *roadster*[2] închiriat, Martin străbătea în goană străzile în pantă, mărginite de case victoriene, străzi care unduiau ca un *montagnes russes*. Chiar dacă mai erau doar două zile până la Crăciun, soarele inunda orașul și se simțea că marea era acolo, aproape, ca și cum s-ar fi aflat pe malul Mediteranei.

Acest oraș atipic era parcă pictat în tonuri pastelate și își păstrase atmosfera destinsă și magia îmbătătoare pe care le cunoscuse în tinerețe. Își amintea totul: zgomotele care veneau dinspre port, aerul proaspăt al oceanului, tramvaiele cu roți dințate coborâte parcă direct din anii 1950, cu lambriurile și clopotele lor din alamă.

Depăși un troleibuz care arbora un steag pro-Obama, apoi zări golful turcoaz înconjurat de coline; coborî spre faleză.

Pentru prima oară în viața lui, traversă în mașină cei doi kilometri ai Golden Gate, admirând în retrovizoare priveliștea

---

[1] „California, păzea, că vin!" (engl. în original)

[2] „Mașină sport, decapotabilă" (engl. în original)

orașului scăldat de apele golfului. Luă apoi virajele strânse ale străduței care ducea la Sausalito. Casele luxoase construite pe povârnișul dealului înlocuiseră de mult locuințele ridicate la voia întâmplării de primii hippy. Dar în tot acest cadru somptuos Martin nu se putea gândi decât la un singur lucru: se ducea să o vadă pe Gabrielle.

Aici începuse povestea lor, sub soarele verii lui 1995.

Și fusese cât pe ce să se termine într-o noapte de Crăciun, în frigul și durerea unui bar din Manhattan.

Treisprezece ani mai târziu, destinul amestecase din nou cărțile, oferindu-le o partidă pe care niciunul din ei nu o mai credea cu putință.

*

— La naiba, pe toți dracii! înjură Gabrielle, trântind capacul trusei cu scule. Iar s-a nenorocit carburatorul!

Aplecată deasupra motorului hidroavionului, sări la pământ cu o agilitate de felină.

— Nu-i grav, o consolă Sunny, îl reparăm noi!

— Cu tine, nimic nu-i niciodată grav! Și eu cum îmi mai plătesc facturile, dacă nu mai pot transporta clienții?

— Mai avem Cessna.

— Da, sigur, cu trei locuri în loc de șase, și jumătate din încasările mele se duc pe apa sâmbetei!

Își propti mâinile-n șolduri și rămase acolo o clipă, admirând obiectul enervării ei: „Crucea Sudului", un Latécoère 28 din vremuri de demult, un elegant hidroavion cu un singur motor, din cedru lăcuit, protejat cu o husă. Cu nuanțele lui bordo, înviorate de marginile aurii care scânteiau în soare, avionul era sublim și atrăgea atenția tuturor plimbăreților.

La prima vedere, avionului i-ar fi stat mai bine mai bine într-un muzeu decât pe luciul apei, dar Gabrielle îl restaurase cu mare artă, pierzând cu el săptămâni bune și investind în reparații mare parte din economii. Împreună cu casa pe apă și bătrânul Mustang, erau singurele lucruri moștenite de la mama ei, și ținea la ele ca la lumina ochilor.

Tânăra verifică nodurile marinărești care amarau aparatul de ponton și se întoarse în cabana micuță, din bușteni, în care Sunny se ocupa de rezervări și vindea înghețată și băuturi celor care se plimbau pe acolo.

Extremitatea golfului semăna cu un lac înconjurat de o pădure de pini. În acest sfârșit de după-amiază, lumina era blândă, aerul curat, iar albastrul senin al cerului se oglindea, fremătând, pe suprafața apei.

Gabrielle lucra în acest parc natural de zece ani. După multe demersuri, izbutise să capete autorizația de a-și exploata cele două hidroavioane, oferind turiștilor un zbor de neuitat deasupra golfului. Sunny, un hipiot bătrân, o asista în munca ei. Depășise de mult vârsta pensionării, dar, cu ținutele lui colorate, cu coada de cal și tatuajele vechi de-o jumătate de veac, bătrânul asigura spectacolul, povestindu-le turiștilor amintirile sale din vremea *Summer of Love*[1] și a San Francisco-ului mitic al anilor 1960.

Vara, „lacul" era invadat de înotători, de caiace, de jet-schiuri și bărci cu pânze. Dar în această după-amiază de iarnă, pe luciul apei, pe care trăiau în bună vecinătate stârci, cormorani și flamingi, plutea un calm bucolic.

Cu o expresie îngrijorată, Gabrielle se îndreptă spre bar. Sunny îi întinse o sticluță cu apă minerală, pe care ea o dădu peste cap dintr-o înghițitură.

— Necazuri cu aparatul?

Se întoarse către vocea care o interpela. Bărbatul se sprijinea cu coatele pe tejghea, sorbind o Corona rece, cu o cască de motociclist alături. Avea vreo șaizeci de ani, păr negru, în neorânduială, o barbă nerasă de trei zile și o eleganță relaxată: blugi și pulover negru pe gât, haină sport din tweed. Nu era genul bunicuț, nici genul moșneag frumos. Și nici genul cu implanturi. Cine știe, poate nici măcar Viagra nu lua încă.

— Motorul își face de cap?

---

[1] „Vara iubirii" (engl. în original), denumire sub care a devenit cunoscută vara anului 1967, când mii de tineri din întreaga lume s-au întâlnit la San Francisco, proclamând în fața întregii lumi nașterea subculturii hippy.

— Mda, răspunse ea, așezându-se pe taburet, alături de bărbat.

El ridică sticla în direcția ei, ca și cum ar fi închinat în sănătatea fetei.

Se hotărî să intre în joc:

— Adu-mi o bere, Sunny. Domnul m-a invitat.

Era regula ei numărul unu: să le-o ia înainte de la început, să-i ia tare, pentru a le putea aprecia reacția. Să-i vadă dacă sar asupra prăzii și se discreditează sau își câștigă dreptul de a rămâne în cursă.

Bătrânul schiță un zâmbet abia sesizabil și se prezentă:

— Mă numesc Archibald.

— Gabrielle.

La rândul ei, își ridică sticla de Corona spre necunoscut și, înainte de a bea o înghițitură, mușcă dintr-un sfert de lămâie verde.

Îi simți privirea ațintită asupra ei și ridică ochii.

Nu-i privea nici sânii, nici fundul, nici gura. Doar ochii. De pe chipul lui transpărea o tandrețe adevărată. Nu o tandrețe de bunic, nici o tandrețe de soț care încă își iubește nevasta, dar nu prea mai pune mâna pe ea. Nu, era o tandrețe diferită: o adevărată tandrețe de bărbat. Ceva ce Gabrielle nu mai văzuse în ultima vreme.

Se gândea uneori la cursurile ei de filosofia limbajului. „De gândit, gândim în cuvinte", spunea Hegel, „căci cuvântul e cel care dă gândirii cea mai înaltă și mai adevărată existență a sa."

Cu toate astea, din ce în ce mai adesea, cuvintele sunau dogit în gura bărbaților care încercau să se apropie de ea. Cei mai mulți jucau scena acelorași aburei, cu aceleași vrăjeli, aceleași întâlniri nasoale, aceleași texte laconice, goale și lipsite de imaginație. Și atunci, se agăța de inefabil: gesturile, privirea, expresiile chipului, posturile...

Dar acest Archibald degaja atâta încredere în sine, încât nu avea nevoie să supraliciteze. Era ceva bizar, deopotrivă distant, familiar și liniștitor.

*

Cu ajutorul indicațiilor sistemului de navigare GPS, Martin a ajuns până la golful unde lucra Gabrielle. A parcat sub pini și a rămas minute bune în mașină, ezitând în alegerea pașilor pe care avea să-i facă în continuare. Citise din scoarță-n scoarță raportul FBI, care nu menționa niciun contact între Archibald și fiica lui, dar câtă încredere putea avea în acel document? Pe de altă parte, odinioară el însuși îi pusese aceeași întrebare tinerei, care îi spusese că nu-și cunoscuse niciodată părinții. De ce s-ar îndoi astăzi?

Pentru că Gabrielle era o femeie tainică și misterioasă. Pentru că trăia în San Francisco și pentru că Archibald nu va întârzia să ajungă în oraș pentru a pune mâna pe diamant. Asta dacă nu cumva era deja aici...

Martin apăsă un buton și, în câteva secunde, cele două elemente ale acoperișului din aluminiu se închiseră unul deasupra celuilalt, transformând *roadster*-ul într-un coupé cu linii frânte. Când ieși ca să încuie decapotabila, nu se recunoscu imediat în imaginea care se reflecta în geamul portierei. Trebuie spus că cei de la Lloyd's Brothers își făcuseră bine treaba: când se întorsese la hotel, găsise acolo trei costume Smalto, croite pe măsura lui, cu mânecile tăiate perfect, cu umeri și aspect impecabile. Și mai uimitor încă, în cameră îl așteptase un frizer, pentru a transforma tânărul polițist bărbos și pletos într-un erou dintr-o serie televizată a lui Jerry Bruckheimer[1]. Noua înfățișare îl făcea să se simtă în pielea altuia. Mai prezentabil, mai lustruit, dar parcă tot nu era el însuși, cum nu era el nici copoiul neurastenic care își târa baschetii jerpeliți pe pavajul parizian. De altminteri, oare de când nu mai fusese împăcat cu sine?

„De pe vremea când eram cu ea..."

---

[1] Celebru producător american, care a creat mai multe seriale de televiziune ce aduc în prim-plan activitatea polițiștilor – *CSI: Crime și investigații, Dispăruți fără urmă, Cu sânge rece* etc. (N. a.)

Suspină consternat și porni spre „lac". Locul era calm, luminos și îi amintea de ținutul Provence al copilăriei sale. Nu lipseau decât greierii pentru ca tabloul să fie complet.

Se îndreptă spre cabana din bușteni așezată pe malul apei, care făcea oficiul de cafenea.

Și atunci îi văzu...

*

— Vreți să mă uit un pic la motor? întrebă Archibald cu o voce amabilă.

— Sunteți mecanic?

— Nu tocmai. Lucrez în domeniul artei.

— Atunci, cred că nu ar folosi la nimic, răspunse Gabrielle, schițând un zâmbet. E o lucrătură mecanică foarte capricioasă, un avion foarte vechi...

— Da, știu, un Late 28.3.

Gabrielle înălță o sprânceană, deopotrivă mirată și neîncrezătoare.

Archibald deveni și mai tehnic:

— Motorul nu e originalul spaniol, nu? Cu ce l-ați înlocuit?

— Cu un Chevrolet.

— De 640 de cai putere?

— Da... da, așa e.

Nu mai avea nicio îndoială: tipul se pricepea al naibii de bine la mecanică.

— Pot să mă duc să arunc o privire?

Într-o ultimă tentativă de a-l împiedica, ea îi arătă mâinile pline de păcură.

— O să vă mânjiți tot!

Dar Archibald își scotea deja haina și își ridica mânecile puloverului.

— La urma urmelor, dumneavoastră ați vrut-o! zise tânăra zâmbind și întinzându-i lada cu scule.

Amuzată, îl urmă la ponton, unde bărbatul se cățără pe fuzelajul hidroavionului, de parcă asta ar fi făcut toată viața.

— Ce-mi dați în schimb dacă reușesc să-l repar? întrebă el, deschizând capota. O cină?

Ea clipi des. Inima i-o luă razna.

Duș rece.

Știa că avea chestia asta aparte în ea. Chestia asta care plăcea tipilor, care-i făcea să creadă că totul era posibil cu ea și care-i incita să-și încerce norocul. Toți ajungeau aici, cu mai multă sau mai puțină subtilitate, iar tipu' ăsta nu era altfel decât toți ceilalți.

Să nu-și arate nici tulburarea, nici decepția. Să se poarte ca și cum s-ar amuza:

— Ei, ei, ia te uită la noi... ne dăm aere de gentleman, dar până la urmă tot aici ajungem: o cină, un păhărel, o partidă de sex...

Archibald se prefăcu a nu fi auzit nimic. Ea insistă:

— În cele din urmă, sunteți la fel ca toți ceilalți.

— Poate că da, admise el, ridicând nasul din motor, sau poate că nu.

— OK, îl sfidă femeia, o cină dacă reușiți să reparați motorul.

*

Cu inima bubuindu-i, Martin se refugie în decapotabilă. Ca și cum ar fi fost cuprins de febră, deschise torpedoul și își luă pistolul Glock 19 Parabellum, pe care i-l dăduse domnișoara Ho. Coreeana se ținuse de cuvânt, îi dăduse arma și o acreditare vizată de FBI. Într-un compartiment mai găsi o lanternă, o rachetă de avertizare, un cuțit de vânătoare și un binoclu. Puse mâna pe binoclu și privi în direcția lacului.

Gabrielle stătea de vorbă cu tatăl ei.

Purta un pulover lung, împletit, peste o pereche de blugi uzați, care-i acopereau cizmele. Martin își simți mâinile tremurând ușor. Nu o văzuse pe Gabrielle de treisprezece ani, dar era ca și cum s-ar fi despărțit cu doar o zi în urmă. Ca și odinioară, părul castaniu deschis, aproape blond, îi ascundea adesea ochii, fără ca ea să-și dea osteneala să-l înlăture. Lumina asfințitului îi punea în valoare armonia chipului, făcând-o să iradieze ceva care se stinse brusc.

Și atunci Martin a înțeles că nici timpul, nici distanța nu-i domoliseră dragostea.

Dar, oare, o dragoste care te face să înduri suferințe groaznice, mai e cu adevărat dragoste?

*

Motorul hidroavionului tuși, păru a se sufoca, de parcă ar fi tras o dușcă direct în plămâni, apoi își reluă suflul, după care începu să pârâie și să toarcă.

Fără triumfalisme, Archibald coborî prudent de pe hidroavion și își șterse mâinile cu o cârpă.

— Problema nu era la carburator, ci la una dintre chiulase. Chiar dacă o să mai țină o vreme, ar trebui să vă gândiți să le schimbați.

Își puse haina, își aranjă puloverul și se întoarse spre Gabrielle, zâmbind:

— Restaurantul a fost o glumă, firește. În sfârșit, dacă dumneavoastră insistați...

Destabilizată, tânăra avu un moment de ezitare. Avea chef să prelungească această clipă, avea chef să-l cunoască mai bine pe acest bărbat, dar preferă să nu-și arate interesul.

— Nu, nu insist.

Archibald acceptă verdictul. Își luă casca și o salută:

— La revedere, Gabrielle.

— La revedere.

Bătrânul se îndepărtă de cabana din bușteni, ajungând în spațiul parcării.

Acum, Gabrielle nu mai dorea ca el să plece. Avea chef să-l asculte, căci vorbele lui îi făceau bine. Avea chef să afle ce anume o tulbura la el. Avea chef, dar nu îndrăznea.

Archibald încălecase deja pe motocicleta lui impunătoare, când se întoarse și o întrebă:

— Vasăzică, nu acceptați să ieșiți decât cu bărbați care nu vă plac, despre asta e vorba, nu-i așa?

— Da, răspunse dintr-o suflare.

— De ce?

— Pentru că pe ceilalți mi-e frică să nu-i pierd, admise Gabrielle.

Renunțase să mai lupte. Știa că bărbatul ăsta o citea ca pe o carte deschisă. Îi descoperise falia, abisul, rușinea, cicatricea care sângera încă, profunzimea rănilor, fălcile care-i devorau pântecele.

El își puse casca, ridică viziera și o privi pentru ultima oară.

Tânăra avea ochii vii și sclipitori, de parcă ar fi plâns.

În picioare, în mijlocul pontonului, se simțea vulnerabilă și lăsa impresia că vântul ar fi putut să o ridice și să o poarte ca pe-o frunză.

Ceva se petrecea între ei. Nu era seducție, nu era dorință, dar era ceva care se impunea cu forța evidenței.

Archibald apăsă demarorul și motocicleta cu patru cilindri prinse a se zgudui. Tocmai băga în viteza a doua, când Gabrielle veni după el în fugă și sări în șa, în spatele lui. Simți cum îi cuprinde mijlocul și își lasă capul pe umărul lui.

Atunci, Archibald acceleră și motocicleta se topi în soarele asfințitului.

17

Setea de celălalt

Fiecare dintre noi ascunde în inimă o odaie regească;
pe a mea am zidit-o, dar nu am dărâmat-o.
Gustave FLAUBERT

— Ticălosul!

Fierbând de mânie, Martin se dădea de ceasul morții ca să se poată ține după motocicleta lui Archibald. La Paris, ar fi avut un girofar și o stație ca să-și alerteze colegii; aici, se simțea singur și neajutorat.

Bolidul hoțului, un amestec de aluminiu, crom și oțel, se strecura printre mașini. Pe celălalt sens, automobilele circulau bară la bară, dar pe sensul spre oraș circulația era mai fluidă și Archibald respecta limitele de viteză. Nu ținea deloc să se facă remarcat de motocicliștii și ofițerii membri ai California Highway Patrol, și nici să pună în pericol viața fiicei lui, care nu purta cască.

Martin nu știa cum să interpreteze scena la care tocmai asistase. Gabrielle și Archibald se vedeau pentru prima oară? Oare tânăra știa adevărul despre tatăl ei?

La ieșirea de pe pod, motocicleta traversă zonele împădurite din Presidio, apoi o luă pe bulevardul care se întindea de-a lungul oceanului. Soarele la asfințit care îmbrățișa cerul le permitea turiștilor să imortalizeze imagini de carte poștală; dar pentru Martin, apropierea crepusculului nu făcea decât să îngreuneze și mai mult reperarea motocicletei.

Pe Russian Hill pierdu din vedere silueta masivă și puternică a motorului Yamaha, dar câteva minute mai târziu o regăsi la intrarea în Cartierul Italian.

Acum, bolidul cu patru cilindri era pe Embarcadero, artera care se întindea dinaintea mării. Această fostă zonă industrială se transformase spectaculos după cutremurul din 1989. Docu-

rile cedaseră locul unui bulevard larg, străjuit de palmieri, care se întindea de-a lungul coastei pe o lungime de zece kilometri, spre bucuria bicicliștilor și a celor care se dădeau cu patinele cu rotile.

Archibald trecu de terminalul feriboturilor, al cărui turn de șaptezeci de metri, încadrat de patru orologii, supraviețuise tuturor cutremurelor. Bolțile din cărămidă și pavajul din marmură dădeau clădirii un farmec cât se poate de iberic. Parcă erai la Miami, la Lisabona, la Sevilla...

Apoi motocicleta intră pe un doc elegant, care înainta în interiorul Pacificului, oferind câtorva privilegiați accesul la un restaurant de lux ridicat în ocean.

Luat pe neașteptate, Martin frână cu brutalitate și parcă de urgență într-un loc destinat autobuzului, în timp ce un șofer se ocupa de motocicleta lui Archibald, iar șeful de sală îi găsea acestuia o masă pe terasă.

*

Se lăsase seara.

Zgârie-norii din cartierul *business* străluceau în penumbră. În depărtare, pe colina Telegraph Hill, Coit Tower ardea în noapte ca o spadă protectoare.

Flacăra unui Zippo lumină câteva clipe habitaclul mașinii, iar Martin trase un fum adânc.

Din nou în așteptare.

Din nou, cu binoclul ațintit spre Archibald, întrebându-se dacă era sau nu oportun să intervină.

Dar acum altfel stăteau lucrurile. Nu mai era hoțul genial care îl fascina, era tatăl Gabriellei și iubitul Valentinei.

Acest bărbat îndrăgostit care semăna atât de mult cu el...

*

„Ce mama dracului caut eu aici?"

Gabrielle se privi în oglindă. De cum au ajuns în restaurant, s-a îndreptat spre toaletă. Avea nevoie de câteva clipe de răgaz

și trebuia să se și aranjeze cumva. Ce forță stranie o împinsese să-l urmeze pe bărbatul ăsta? De ce o asemenea impulsivitate?

Cu gândurile aiurea, se spălă pe mâini și își aranjă în viteză părul, regretând că e atât de prost îmbrăcată în locul ăla luxos.

Nu era deloc în largul ei în momentul acela, și nici măcar nu încerca să se convingă de contrariu. Muncea mult, ieșea frecvent și dormea puțin. Își păstrase rolul de voluntar în cadrul organizației Aripile Speranței, organizația umanitară creată de mama ei, și nu întrerupsese nici colaborarea cu pompierii: de fiecare dată când apărea un incendiu în golf, imediat sărea la manșa unuia dintre avioanele Canadair cu turbină care scoteau apă din lacurile și smârcurile din împrejurimi.

O viață plină, închinată semenilor ei. O viață căreia încerca să îi dea un sens pozitiv. O viață de care și-ar fi dorit să fi fost mândră. Totuși, această hiperactivitate nu era decât o fugă, dorința de a se îmbăta cu mișcarea, asemenea unui fluture care, în noapte, se izbește cu încăpățânare, iar și iar, de bec. Să nu se domolească niciodată, să nu se oprească din a da din aripi, cu riscul de a se epuiza, cu riscul de a se arde. Să nu-și lase răgazul de a recunoaște în sinea ei ceea ce oricum știa: că avea nevoie de o busolă care s-o conducă, de un braț care s-o ocrotească și de pumni care s-o apere.

Își scoase tubul de rimel, pe care-l avea mereu cu ea. Cu pensula îmbibată în produs, își perie cu delicatețe genele, dându-le mai multă lungime și accentuându-le curbura.

Da, să se machieze. Dar nu pentru a se face frumoasă, ci pentru a se ascunde.

O lacrimă îi rătăcea pe obraz; o șterse cu un gest mașinal și se îndreptă spre terasă, unde o aștepta Archibald.

*

Martin reglă butonul aflat între cele două corpuri ale binoclului pentru a ajusta imaginea.

Între cer și ocean, terasa acoperită a restaurantului oferea o vedere panoramică și le dădea clienților iluzia că iau masa pe apă. Elegant și sobru, decorul miza pe rafinament: sofisticate

aranjamente florale cu orhidee în tonuri de bej și alb, în timp ce fotoliile drapate și luminile discrete creau o ambianță intimă.

Marin își stinse țigara în clipa în care Gabrielle veni să se așeze alături de Archibald.

Inima tânărului o luă razna, mintea i se încețoșă, sfâșiată de dorințe contradictorii.

Dorința de a-și dovedi că e în stare să-l aresteze pe Archibald.

Dar și dorința de a afla mai multe despre el.

Dorința de a o iubi pe Gabrielle, căci era limpede că ea era jumătatea lui.

Dar și dorința de a-i întoarce răul pe care ea însăși i-l făcuse odinioară.

Căci sufletul tău pereche poate fi, în același timp, și sufletul tău blestemat.

*

Când văzu că Gabrielle tremură ușor, Archibald îi făcu semn ospătarului să apropie aparatul de încălzire.

Tânăra îi mulțumi, cu un zâmbet chinuit. În ciuda atmosferei primitoare a locului, nu izbutea deloc să se destindă, într-atât de tulburată era. Pentru a-și învinge jena, ea fu cea care deschise vorba:

— S-ar zice că vă pricepeți la avioane!

— Am pilotat câteva la viața mea, mărturisi Archibald.

— Chiar și hidroavioane?

Bărbatul încuviință printr-un semn din cap, servindu-i un pahar din vinul alb pe care-l comandase.

— Nu prea am înțeles bine cu ce vă ocupați. Mi-ați spus că lucrați în... domeniul artei, nu?

— La drept vorbind, fur tablouri.

Tânăra schiță un zâmbet, gândindu-se că își bate joc de ea, dar Archibald rămase imperturbabil.

— Asta e adevărata dumneavoastră meserie? Furați tablouri?

— Da, recunoscu el foarte serios.

— Dar de la cine le furați?

— Păi, cam de la toată lumea: din muzee, de la miliardari, de la regi, de la regine...

Pe măsuța de servit aflată lângă masa lor, ospătarul puse un platou din argint, pe care erau aranjate aperitive servite în boluri de sticlă: stridii *glacé* cu caviar, salată de melci cu cireșe, creveți la grătar cu unt de arahide, o combinație de homar și piciorușe de broască *aux pistaches*...

Cu un amestec de curiozitate și reținere, începură să testeze savorile originale ale acestor specialități culinare. Încetul cu încetul, atmosfera se încălzea. Archibald glumea, Gabrielle se destinse, el îi turnă vin, ea ajunse chiar să și râdă. În timp ce tânăra se lăsa în voia vocii lui învăluitoare, bătrânul nu o slăbea din priviri. La lumina lumânării, remarcă ridurile fine, de oboseală, din jurul ochilor fetei; și apoi, ca prin farmec, ridurile s-au atenuat și privirea ei și-a regăsit strălucirea. Semăna atât de mult cu Valentine! Același mod de a-și înclina capul într-o parte când zâmbea, același obicei de a-și răsuci mecanic o șuviță pe deget, aceeași expresie de blândețe când trăsăturile feței i se relaxau. Aceeași lumină în străfundul ochilor, în stare să facă „gelos până și cerul de după ploaie"[1], cum spune poemul.

„Spune-i! Spune-i acum că ești tatăl ei! Măcar o dată în viața ta, fii curajos cu Gabrielle! Dacă dai înapoi în seara asta, n-o să mai izbutești niciodată..."

— Și în afară de tablouri, mai furați și altceva? întrebă tânăra, râzând.

— Da, îi răspunse, bijuterii.

— Bijuterii?

— Diamante și... telefoane.

— Telefoane?

— Telefoane ca ăsta, spuse Archibald, strecurându-i sub șervet Blackberry-ul pe care i-l șterpelise cu câteva ceasuri în urmă.

Când își recunoscu telefonul, Gabrielle lăsă paharul de vin pe masă și râsul îi îngheță pe buze.

---

[1] Vers din poemul *Les yeux d'Elsa*, al lui Louis Aragon.

„Ce naiba înseam..."

Știa că îl uitase acasă de dimineață. Așadar, bărbatul ăsta pe care nu îl cunoștea îi scotocise apartamentul și îi violase intimitatea. Peste ce dezaxat a mai nimerit și de data asta?

Archibald puse o mână pe brațul fiicei sale, dar aceasta se smuci, își împinse cu violență scaunul și se ridică de la masă.

— Așteaptă, Gabrielle, lasă-mă să-ți explic! îi strigă în franceză.

Preț de o secundă, ea fu descumpănită de disperarea care răzbătea dintr-odată din tonul acestui bărbat. De ce vorbea în franceză? Și de ce o tutuia?

Dar, mânioasă pentru că abuzase de încrederea ei, părăsi terasa fără a mai sta să îl asculte și începu să fugă pe ponton, ca și cum ar fi urmărit-o cineva.

*

Martin lăsă jos binoclul când o văzu pe Gabrielle bătând în lung și-n lat Embarcadero, în căutarea unui taxi. Ieși din decapotabilă fără a se lăsa văzut și rămase ghemuit, cu ochii fixați asupra lui Archibald, care, de partea cealaltă a străzii, părea resemnat cu plecarea fiicei.

Martin renunță pentru moment să traverseze șoseaua. La ora aceea, circulația era intensă și nu ținea deloc să dea nas în nas cu Gabrielle.

În sfârșit, o mașină se opri în dreptul fetei. Ea era pe punctul de a dispărea în taxi, când telefonul îi vibră în mână. Ezită câteva secunde, apoi...

*

— Nu închide, Gabrielle, te implor! Lasă-mă să-ți vorbesc! De douăzeci și șapte de ani încerc să fac asta...

Gabrielle se întoarse. Debarcaderul era în continuare înțesat de lume. O mulțime pestriță se înghesuia să prindă ultimele feriboturi sau să bea ceva în cafenelele și cluburile de pe marginea bulevardului.

La celălalt capăt al firului, Archibald continua, cu o voce gâtuită:

— Trebuie să-ți explic...

Ea îl căută din priviri. Nu înțelegea. Nu voia să înțeleagă.

— Nu am murit, Gabrielle...

În cele din urmă, fata îl zări, cincizeci de metri mai jos, la intersecția dintre dig și debarcader.

Bătrânul îi făcu un semn de încurajare cu mâna și își continuă confesiunea:

— Te-am abandonat, e drept...

Ea renunță la taxi și rămase încremenită, paralizată în mijlocul trotuarului.

— ...Dar am dreptul să-ți explic de ce.

Archibald își simțea inima bubuind prea repede și prea puternic în bătrâna ei carcasă ruginită. Cuvintele astea, rămase blocate de ani de zile în gât, îi ieșeau acum pe gură și curgeau precum lava pe povârnișurile unui vulcan.

Tata...

După un moment de ezitare, Gabrielle se hotărî să se ducă în întâmpinarea lui. La rândul lui, el îi făcu un semn cu mâna și...

— Atenție!

*

Gabrielle a fost cea care a țipat pentru a-și avertiza tatăl. De pe cealaltă parte a trotuarului, se apropia un bărbat cu arma-n mână. Iar acest bărbat era...

*

— *Freeze! Put your hands overhead*![1] îi strigă Martin hoțului.

Luat prin surprindere, Archibald ridică încet brațele. Din mâna dreaptă, deasupra creștetului, o voce îngrijorată răsună din telefonul mobil:

— Tată? Tată?

---

[1] „Stai pe loc! Mâinile sus, deasupra capului!" (engl. în original).

Cu brațele încordate, cu palmele împreunate în jurul patului pistolului semiautomat, Martin îl avea pe Archibald în vizor. Erau despărțiți doar de valul de mașini care goneau de la vest la est.

De data asta era hotărât să termine cu toată povestea asta: trecutul, fascinația pe care o dezvoltase pentru acest infractor împotriva voinței lui, iubirea absurdă și smintită pe care i-o purta Gabriellei. Îl va băga la răcoare pe Archibald, se va întoarce în Franța și se va maturiza. Va deveni, în sfârșit, bărbat...

— *Stick your hands up! Stick'em up*![1] strigă, pentru a acoperi zgomotul circulației.

Scoase legitimația plastifiată marcată cu cele trei litere magice – FBI –, atât pentru a respecta legea, cât și pentru a liniști trecătorii neîncrezători și înnebuniți de spaimă. Dar, mai ales, pentru a-l aresta conform legii, fără a comite greșeli sau cine știe ce vicii de procedură.

Când încerca să traverseze șoseaua cu două benzi, un claxon strident îl țintui locului și un autobuz lung, cu burduf, se șterse în goană de el. Archibald profită de diversiune pentru a o lua la goană spre chei.

Când fostul polițist izbuti, în sfârșit, să ajungă pe celălalt trotuar, hoțul avea deja ceva avans. Martin își reînnoi somația, trase un foc în aer. Dar era nevoie de mult mai mult pentru a-l speria pe Archibald...

Martin schimbă atunci strategia și se îndreptă spre mașină, pentru a bloca fuga dușmanului.

Sfidând toate regulile, decapotabila dărâmă incinta împrejmuită care permitea accesul în mica parcare de lângă restaurant. Dar Archibald încălecase deja pe motocicletă și își pusese casca. Martin îl luă în vizor de-a lungul cheiului, și de data asta nu mai trase în aer, ci ținti motocicleta. Două împușcături răsunară în noapte. Primul glonț găuri una dintre valvele din aluminiu ale furcii unei roți, iar cel de-al doilea ricoșă din amortizor. În ciuda gloanțelor, Archibald nu se lăsă atras spre ocean, ci reuși să intre

---

[1] „Ține mâinile sus! Mâinile sus!" (engl. în original).

pe șosea. Năvăliră aproape în același timp pe bulevard, dar, în vreme ce Martin își făcea probleme că motocicleta se va pierde prea ușor în trafic, Archibald dădea impresia că vrea să urce Embarcadero pe contrasens.

„N-o să îndrăznească!"

Era un pariu nebunesc, aproape sinucigaș, și totuși...

...Totuși, Archibald se agață de ghidon și eliberă cei 200 de cai putere ai monstruoasei mașinării, accelerând fulgerător. Sub această comandă brutală, pneul lăsă o urmă lungă pe asfalt și, asemenea unei rachete, motocicleta fu propulsată în vâltoarea traficului.

Martin ezită, apoi intră și el în șuvoiul de mașini. În mijlocul concertului de claxoane și semnalizări cu faruri, vehiculele se prelingeau prin fața ochilor lui ca o ploaie de asteroizi. Nu izbuti să păstreze direcția decât vreo sută de metri, apoi fu constrâns să o ia spre Fountain Plaza, ca să evite un accident. Conștient că tocmai trecuse pe lângă o catastrofă, își simțea inima bubuind să-i spargă pieptul, iar mâinile îi tremurau pe volan.

Întoarse mașina.

Din nou jucase și pierduse!

*

O căută peste tot: în restaurant, pe trotuar, pe chei...

O căută multă vreme.

Dar Gabrielle nu-l așteptase.

18

Amintiri, dar și regrete...

Dacă există un lucru la care ții mai presus decât
la orice altceva, nu încerca să-l ții cu forța.
Dacă e să fie al tău, al tău va fi, pentru totdeauna.
Dacă nu e să fie al tău, înseamnă că
nu a fost al tău dintru începuturi.
Extras din filmul *Propunere indecentă*

Ora 1.00 dimineața

Martin s-a întins pe plajă, cu capul pe nisip, cu obrazul în bătaia vântului, cu ochii la stele.

O sunase pe Gabrielle pe mobil, dar tânăra nu-i răspunsese. O căutase peste tot: la cabana din bușteni de lângă hidroavion, în locurile unde obișnuiau să meargă odinioară. Dar nu dăduse de ea.

Povestea vieții lui...

Ca la douăzeci de ani, când era tânăr și melancolic, eșuase din nou pe această plajă din spatele lui Marina Boulevard, între portul turistic și Golden Gate.

În noaptea asta Luna era aproape plină, iar dinspre ocean se ridica un susur enigmatic. În ciuda orei târzii, țărmul era departe de a fi pustiu. Ignorând panourile cu interdicții, un grup de *it girls*[1] aprinseseră un foc și își băteau joc de un bunic costumat în cosmonaut care testa o bărcuță cu pânze. Cu picioarele în apă, un asiatic cu sex incert – ochelari mari, chimonou violet decoltat, dar cu un tors bine lucrat la sală – manevra un zmeu enorm, în formă de dragon. Cu căștile ultimul răcnet pe urechi, omul se simțea bine în pielea lui. Fiecăruia, după chef și posibilități:

[1] Tinere la modă, celebre doar pentru că sunt celebre (engl. în original).

asta era filosofia acestui oraș, farmecul, beția, dar și repulsia pe care le stârnea...

Departe de țărm, la adăpostul unor stânci, un cuplu de tineri se pipăiau cu timiditate, de parcă atunci ar fi descoperit deliciile iubirii.

— Nu ți se pare că seamănă cu noi? întrebă o voce în spatele lui.

Martin tresări, recunoscând-o pe Gabrielle, care se așezase la un metru de el, cu bărbia pe genunchi.

Încercă să rămână impasibil. Abia dacă îndrăzni să întoarcă privirea spre tânărul cuplu, pentru a încuviința:

— Da, parcă suntem noi, de demult.

— În sfârșit, ei par ceva mai cuminți. Nu știu dacă îți mai amintești ce am făcut noi pe plaja asta...

— Asta a fost demult.

— Nu chiar atât de demult, nuanță ea. Îți amintești pasajul din Faulkner pe care mi l-ai scris într-una din scrisorile tale: *The past is never dead. It's not even past.*[1]

El nu încercă să își ascundă amărăciunea:

— Constat că, deși nu mi-ai răspuns niciodată, măcar mi-ai citit scrisorile...

— ...Și mi le amintesc și astăzi, după treisprezece ani.

Pentru prima oară, el o privi cu adevărat și simți că începe să clipească mai repede, de parcă ar fi stat scris undeva că momentele petrecute cu Gabrielle nu puteau fi decât fugitive și că trebuia să se grăbească să înscrie această imagine în creierul lui.

Când s-au despărțit, era mai mult adolescentă decât femeie. Astăzi era invers, cu toate că tânăra păstrase o doză de băieței, ceea ce o făcea specială.

— Ai venit la San Francisco ca să mă vezi?

— Nu, am venit să-l arestez pe tatăl tău.

— Așadar, Archibald ăsta e cu adevărat...

— Da, Gabrielle, e tatăl tău.

— Și de când știi asta?

---

[1] „Trecutul nu moare niciodată. Nu-i nici măcar trecut" – William Faulkner, *Recviem pentru o călugăriță*. (N. a.)

— De azi-dimineață.

— E tatăl meu și ai încercat să-l omori!

— Asta mi-e meseria.

— Meseria ta e să omori oameni?

— Sunt polițist, Gabrielle, în sfârșit, am fost...

— Știu că ești polițist.

— De unde?

— N-ai auzit de Google?

Martin dădu din umeri și preciză:

— Nu am încercat să-l omor, am tras doar în motocicletă, ceea ce e altceva.

— Ah, da, sigur că da! Ai tras *doar* în motocicletă! Ce soi de om ai devenit, Martin Beaumont?

El se enervă:

— Tatăl tău e un infractor și trebuie să plătească pentru faptele lui.

— E un simplu hoț de tablouri!

— Un *simplu* hoț! Toate polițiile din lume îl vânează de ani de zile!

A început să bată vântul, iar valurile au devenit mai violente. Câteva clipe bune, fiecare a rămas așa, singur cu gândurile lui, cu privirile pierdute în zare, cu mintea torturată de amintiri care deschideau răni vechi.

— E pentru prima oară când îl vezi pe tatăl tău?

— Da! se jură ea.

— Ce ți-a spus?

— Că voia să-mi explice de ce m-a abandonat.

Chipul Gabriellei era scăldat în lumina Lunii. Ochii strălucitori îi trădau durerea și emoția.

— M-ai lăsat fără explicația asta, îi reproșă ea.

— Nu, e scris aici totul, răspunse el, desfăcând rucsacul pus alături, pe nisip. Îi întinse dosarul FBI: Și pentru asta doream să te văd, ca să afli și tu adevărul.

— Nu sunt sigură că vreau să cunosc adevărul, Martin.

— Nu ai de ales și trebuie să știi că, în ciuda actelor sale, tatăl tău e un om bun.

— Un om bun?

— Da, în sfârșit, e mai complicat. În orice caz, a iubit-o cu adevărat pe mama ta: o iubire rară, profundă, plină de pasiune...

— Și dacă tot e un om atât de bun, de ce vrei să-l arestezi?

— Poate ca să te rănesc, Gabrielle.

Ea plecă fruntea, îngrozită și afectată de răspunsul lui Martin. Își simțea rănile încă vii, durerea imposibil de domolit.

— Nu! Martin pe care-l știu nu e în stare să-mi facă niciun rău. De aceea l-am și iubit: pentru blândețea și...

— Încetează cu afecțiunea și cu toate complimentele tale, care numai complimente nu-s! În orice caz, Martin pe care l-ai cunoscut nu mai există! Și numai tu ești de vină!

— Pentru că n-am venit la întâlnirea la New York? Nu ți se pare o explicație cam facilă?

— Două luni de zile am muncit ca să fac posibilă întâlnirea aia! Te-am așteptat toată ziua și toată seara la cafeneaua DeLalo! Nu numai că n-ai apărut, dar, pe deasupra, nu mi-ai dat niciodată o explicație! Aveai numărul meu, aveai adresa mea, aveai...

— Dar nici tu nu ai mai încercat niciodată să mă cauți după aceea! Ai renunțat cam repede pentru un tip care spunea că sunt femeia vieții lui! Nu ai încercat niciodată să afli de ce nu am venit.

— Pentru că erai cu altul, nu?

— Ce mai contează acum, dacă la prima piedică, tu...

Șocat de atâta rea-credință, el nu o lăsă să își termine fraza:

— Te urăsc pentru că ai îndrăznit să spui asta!

— Și totuși, ăsta e adevărul! rosti ea, articulând rar fiecare cuvânt în parte. Domnul a fost jignit. Domnul și-a văzut călcată în picioare mărunta lui demnitate de bărbat și nu a suportat una ca asta. Și atunci, domnul s-a închis în mânia lui și a hotărât să stea bosumflat treisprezece ani! Am crezut că ești altfel decât ceilalți, că ești mai presus de toate astea!

— Mai presus de ce? Mi-ai frânt inima, Gabrielle!

— Nu, Martin, tu singur ai vrut să ți-o frângi! Și, făcând asta, ai frânt-o și pe a mea!

— Nu răsturna rolurile cu tirade de roman, rogu-te!

O rafală de vânt îi luă prin surprindere, obligându-i să-și apere ochii de norii de nisip. Ea se ghemui în haină, iar el recunoscu scurta trei sferturi din moleschin pe care i-o dăduse în urmă cu treisprezece ani. Bărbatul își suflecă mânecile cămășii, scoase bricheta și-și aprinse o țigară. Când și când, se auzeau sirenele ambulanțelor și ale mașinilor de poliție, apoi plaja își regăsea zgomotele familiare: vuietul valurilor, țipetele pescărușilor, șuieratul vântului.

— De ce nu ai venit la întâlnirea aceea? întrebă el, pe un ton mai puțin violent.

— Aveam douăzeci de ani, Martin, douăzeci de ani! Nu știam nimic despre viață, despre iubire! Tu voiai certitudini, jurăminte mărețe!

— Nu, voiam doar un semn.

Încercă să îi surâdă și, cu o voce plină de speranță, îi spuse:

— Hai, Martin, hai să terminăm odată cu trecutul! Ne-am regăsit amândoi în același loc, la treisprezece ani distanță, e ceva aproape magic, nu?

Într-un elan de tandrețe, întinse mâna ca să-l mângâie pe obraz, dar el o respinse cu duritate. Ochi în care nu mai vedea scânteieri aurii. Ochi în care nu voia să mai vadă nimic. La urma urmelor, poate nu mai simțea nimic pentru ea. Cine știe, poate ăsta era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

Se ridică, își încheie haina și se îndreptă spre mașină fără să privească în urmă.

*

În noaptea aceea, Gabrielle nu a închis ochii.

S-a întors acasă la două dimineața. Și-a făcut un termos de ceai și s-a conectat la internet pentru a afla mai multe despre acest Archibald McLean, despre ale cărui „isprăvi" auzise doar sporadic, cu deformările bruiajului mediatic.

Se cufundă apoi în dosarul gros pe care i-l lăsase Martin. Citind, își descoperi un tată despre care nimeni, niciodată, nu-i povestise, dar își văzu și mama dintr-o perspectivă cu totul diferită: o femeie îndrăgostită și hotărâtă să își aducă pe lume pruncul, cu orice preț, fie și cu riscul propriei vieți.

Apoi... Gabrielle plânse îndelung, convinsă că naşterea ei dăduse peste cap patru vieţi. Cea a mamei, mai întâi, apoi cea a lui Archibald, trimis pe nedrept la închisoare. A ei, mai apoi, orfană singuratică şi ursuză, care nu şi-a găsit cu adevărat locul nicăieri. În sfârşit, pe cea a lui Martin, pe care l-a făcut să sufere împotriva voinţei ei.

La patru dimineaţa renunţă la ceai pentru vodca zdravănă cu zmeură şi scotoci prin dulapul din pivniţă, în căutare de albume vechi. Privi fotografiile mamei cu ochi noi şi descoperi că unele imagini – cele în care Valentine părea cel mai fericită – erau decupate cu foarfeca. O cenzură metodică din partea bunicii, care eliminase prezenţa unei siluete pe care o bănuia ca fiind a lui Archibald. Cunoştea aceste fotografii pe de rost – căci nu-i rămăseseră prea multe de la mama ei –, cum a fost cu putinţă să nu îşi pună niciodată întrebări despre această „editare grafică" demnă de epoca stalinistă?

Sau poate o făcuse, dar inconştient. Deja în mintea ei se buluceau amintiri legate de bunici: fraze ambigue, priviri cu subînţeles, care la vremea aceea o intrigaseră, dar pe care abia astăzi le înţelegea. Ca toate secretele de familie, drama în care fusese învăluită naşterea ei o apăsase, fără doar şi poate, ca o mantie invizibilă de plumb, sufocându-i copilăria şi adolescenţa şi provocând pagube pe care încă îi era greu să le înlăture.

La cinci dimineaţa, renunţă la vodcă şi îşi făcu o cafea, recitind vechile scrisori înflăcărate ale lui Marin. Imaginea tânărului îndrăgostit se confunda şi se contrazicea cu aceea a bărbatului dur pe care-l descoperise în seara precedentă. De la un rând la altul, de la o secundă la alta, trecea de la bucurie la tristeţe. Acum avea zâmbetul pe buze şi, în clipa următoare, era dărâmată, cu capul în palme, dând frâu liber durerii.

Îl iubise atât de mult, îl iubea atât de mult, nu a încetat niciodată să-l iubească! De la primul sărut, nu, de la prima scrisoare! Cea care începea cu:

„Voiam doar să-ţi spun că..."

La șase a făcut un duș lung. Se simțea mai ușoară, ca eliberată de o greutate.

Contrar celor pe care le gândise cu câteva ceasuri în urmă, acum i se părea că împrejurările tragice în care se născuse nu făceau decât să dea mai multă valoare existenței sale. Nu trebuia să se arate demnă de o asemenea existență?

Cu toate că făcuse dintotdeauna parte din categoria oamenilor predispuși la nefericire, acum simțea cum se înfiripă în ea însăși o nouă hotărâre: pentru prima oară în viață, era hotărâtă să-și asume riscul de a fi fericită.

La șapte, Gabrielle ridică storurile și descoperi luminile strălucitoare ale zorilor care poleiau golful. O nouă zi, încărcată de promisiuni, se ridica peste San Francisco.

În ajun, printr-un curios concurs de împrejurări, cei mai importanți doi bărbați din viața ei au ieșit la iveală în același moment.

Astăzi, era hotărâtă să nu-i mai lase să plece.

Spera doar să nu fie niciodată nevoită să aleagă între ei...

19

Vezi, n-am uitat nimic...

Iubirea e dreptul de a ne persecuta,
pe care i-l dăm celuilalt.
Fiodor Dostoievski

23 decembrie
Ora 8.00 dimineața

Acele din aur și argint străluceau în lumină.

Fine ca niște fire de păr, lungi de zece centimetri, se învârteau prin aer mânuite cu gesturi agile și sigure de domnișoara Euphenia Wallace.

Effie i s-a alăturat lui Archie în frumoasa reședință cocoțată pe colină, pe care acesta o închiriase. Pe jumătate gardă de corp, pe jumătate guvernantă, englezoaica, absolventă a Facultății de Medicină de la Manchester, îi administra șefului o ședință de acupunctură, pentru a-i mai domoli durerea.

Cu o mișcare rapidă, înfipse vreo treisprezece ace pe toată suprafața corpului lui Archibald, variind unghiul și profunzimea implantării, pentru a influența cât mai bine fluxurile energetice.

Întins pe burtă, hoțul închise ochii.

Suferea.

În ajun, izbutise să își domine durerea, dar în dimineața asta ea revenise în forță, de două ori mai puternică.

Cu părul blond prins în coc, cu trupul longilin și musculos strâns într-un trening roșu aprins, Effie își continua manevrele. Odată acele inserate, le potrivi pentru a spori efectele terapeutice, trăgând de unele, învârtind altele și răsucindu-le între arătător și degetul mare. O artă subtilă și sofisticată care, asemenea celei a iubirii, cerea blândețe și dexteritate.

Archibald se lăsă în voia senzațiilor dintre cele mai diverse: amorțeli, frisoane, fierbințeli, spasme musculare, mici descărcări electrice...

Cât de eficient era acest gen de tratament? La drept vorbind, nu avea nicio idee. De săptămâni bune, lua analgezice cu pumnul cât era ziua de lungă. Ieri își făcuseră datoria, dar astăzi avea nevoie de altceva. Iar Effie avea harul de a concilia medicina occidentală modernă și medicina chineză, veche de veacuri.

Odată acele fixate, englezoaica ieși din încăpere, lăsându-și pacientul să se destindă complet. Archibald încercă să respire adânc. Era îmbătat de mireasma bețișoarelor parfumate care ardeau în cele patru colțuri ale încăperii, amestecându-se cu aceea și mai îmbătătoare, de pelin negru. Notele în surdină ale lui Erik Satie îl alinau întrucâtva, amintindu-i de imaginile și de emoțiile din ajun: confesiunea în fața Gabriellei și duelul cu Martin.

Se strădui să zâmbească. Băiețașul nu se dăduse bătut: l-a urmărit până în California și aseară a fost cât pe ce să pună mâna pe el. Dar „a fi cât pe ce" nu înseamnă a reuși. „A fi cât pe ce" nu-i suficient. Martin s-a dezumflat din nou în ultima clipă și nu a avut curajul să-l urmărească, angajându-se cu mașina pe contrasens.

Sentimentele lui față de tânărul francez erau din ce în ce mai ambigue: simpatia era însoțită de gelozie, simțea în același timp dorința de a-l provoca și de a-l proteja, de a-l ajuta și de a-l pune pe fugă.

Se strâmbă de durere. Nu îi mai rămăsese decât foarte puțin timp pentru a afla din ce aluat era cu adevărat plămădit Martin Beaumont. Căci nu avea de gând să joace în prelungiri: voia să moară cu stil, nu ca un infirm, țintuit de un pat de spital.

Până acum băiețașul nu-l dezamăgise, dar testul nu se terminase.

*

Cocoțat pe un taburet, la etajul localului Lori's Diner, Martin ciugulea un mic-dejun bio: pâine integrală, müsli, niște mere zbârcite, o cafea neagră. Prin fereastra cu vitralii, se uita căscând la mulțimea care zumzăia pe Powell Street.

— Ca să vezi! Parcă erai mai mâncăcios!

Vocea îl scutură și parcă îl trezi din somn.

Proaspătă și dichisită, Gabrielle îl privea zâmbind. Își pusese o pereche de blugi deschiși la culoare, o cămașă albă și geaca aceea maro de piele pe care parcă o purta și cu treisprezece ani în urmă.

— Bun, făcu ea, așezându-se în fața lui, dă-mi meniul, să comandăm ceva mai consistent.

— M-ai urmărit?

— Nu ești prea greu de găsit. S-ar zice că faci un pelerinaj la locurile tinereții noastre. Îți amintești câte *banana split*-uri am împărțit aici? Îți lăsam întotdeauna cireașa de deasupra, pentru că știam că-ți place. Îți amintești ce drăguță ți se părea că eram?

El scutură din cap, suspinând:

— Ce faci aici?

Ea își regăsi tonul serios:

— Mai întâi, am venit să-ți mulțumesc pentru asta, spuse, înapoindu-i dosarul pe care i-l dăduse în ajun.

— Bun, și altceva?

— Păi, ce altceva? Am venit să iau un mic dejun zdravăn cu tine.

Chemă chelnerița și comandă un espresso, friganele vanilate cu fructe de pădure și ouă Benedict cu somon.

Martin întoarse capul și se prefăcu interesat de decor. Locul încerca să recreeze atmosfera anilor 1960: tonomat, mese de Pinball, expoziție de motociclete Harley Davidson, afișe ale filmelor cu James Dean sau Marilyn Monroe.

— Azi-noapte am citit multe despre tata, îi mărturisi Gabrielle. De mult încerci să-l arestezi?

— De mulți ani.

— Și nu ți s-a părut ciudat?

— Ce anume?

— Ca bărbatul pe care îl urmărești de ani de zile să fie *tocmai* tatăl meu...

Martin se încruntă. Întrebarea asta-l ținuse și pe el treaz toată noaptea. E drept, era greu de crezut în pura și simpla întâmplare, dar ce altă explicație putea exista?

A venit comanda Gabriellei. Ca în vremurile bune de demult, își împărți plăcinta în două părți egale. Cu toate că Martin îi refuză oferta, ea se prefăcu a nu fi afectată de refuzul lui și continuă conversația:

— Ce te-a făcut să te preocupi de Archibald?

Bărbatul ridică din umeri.

— Sunt polițist specializat în furtul obiectelor de artă, iar el e cel mai mare hoț de tablouri din lume. Asta e o motivație suficientă, nu?

Sorbi o înghițitură din cafeaua cu gust de zeamă lungă și se strâmbă.

— Dar ce te-a fascinat la el la început? continuă Gabrielle, întinzându-i cana ei cu espresso.

— Află că nimic. Nu simțeam decât furie.

— Ai o amintire anume?

Martin se gândi câteva clipe.

— În februarie 2005 a furat *Sărutul,* pânza lui Gustav Klimt, dintr-un muzeu din Viena. Era tabloul meu preferat și...

— Era tabloul *nostru* preferat, i-o reteză tânăra.

— Bun, și unde vrei, de fapt, să ajungi?

— Nici asta nu ți se pare ciudat, că a furat *tocmai* acest tablou, la scurt timp după ce tu ai intrat în OCBC?

Bărbatul bătu în retragere:

— Da' văd că te-ai interesat serios de cariera mea.

— Archibald a făcut totul ca să-ți atragă atenția, șopti Gabrielle. El e cel care trage sforile de ani de zile și mi se pare că a venit vremea să-ți dai și tu seama.

Martin se ridică, supărat. Poate Gabrielle avea dreptate, dar, pentru a fi sigur, trebuia să îl prindă pe Archibald. Cu orice preț.

Puse pe masă trei bancnote de un dolar și traversă încăperea restaurantului fără a arunca vreo privire spre fiica dușmanului său.

— Luăm prânzul împreună? îi strigă femeia.

Dar el nu întoarse capul.

O oră mai târziu

Hotelul Palace se afla pe Montgomery Street, între cartierul de *business* al oraşului şi Union Square.

Martin şi domnişoara Ho străbăteau sala de la parter – prestigioasa Garden Court – care găzduia expoziţia şi urma, ulterior, să găzduiască şi licitaţia dedicată Cheii Paradisului.

Protejat în spatele unui geam blindat, celebrul diamant albastru arunca luciri hipnotice. În ciuda orei matinale, o mulţime compactă se înghesuia deja să admire bijuteria. În mijlocul încăperii, un cvartet de coarde cânta muzica din filmul *Mic dejun la Tiffany*.

Luxul şi rafinamentul acelui spaţiu ofereau un cadru somptuos acestui eveniment. Hotelul era locul de întâlnire al celor mai vechi familii din oraş, care veneau aici să ia masa duminicile şi să-şi organizeze cu mare fast petrecerile de nuntă sau de botez. Dar, mai ales, era un loc încărcat de istorie: Oscar Wilde fusese găzduit aici, precum şi tenorul Caruso sau preşedintele Roosevelt. Cât despre Sarah Bernhardt, ea stârnise o adevărată răzmeriţă, când debarcase însoţită de tigrul ei domesticit.

Fosta curte, în care intrau odinioară caleştile, fusese transformată într-o magnifică grădină de iarnă, cu bolţi maiestuoase, acoperite de o cupolă uriaşă. Martin se extazie în faţa vitraliilor domului, candelabrelor din cristal austriac, coloanelor din marmură italienească şi sfeşnicelor din chihlimbar cu foiţă de aur. Era suficient să închidă ochii ca să-şi închipuie atmosfera unei săli de bal din epoca victoriană. În acelaşi timp însă, zecile de palmieri luxurianţi, plantaţi în ghivece mari, din sticlă, scăldaţi în lumină naturală, dădeau încăperii aspectul unui atrium modern.

— Cum ţi se pare? întrebă coreeana.

— E magnific, recunoscu Martin, dar în privinţa securităţii...

— Cum e ?

— E o adevărată sită!

S-au îndreptat spre cartierul lor general, amenajat într-unul dintre apartamentele situate la ultimul etaj al hotelului. Un perete de monitoare plasate pe o masă lungă, lăcuită, difuzau imagini luate de camerele de supraveghere instalate în Garden Court.

Martin scrută monitoarele cu o privire sumbră și o expresie îngrijorată:

— Sunt găuri peste tot!

Domnișoara Ho se aplecă peste umărul lui; emana un parfum discret, de flori proaspăt tăiate.

— Exagerezi: toate ieșirile sunt păzite, agenții de securitate patrulează la toate etajele, iar diamantul se află într-un recipient de sticlă fixat în podea. Ce vrei mai mult?

Martin se ridică, pentru a se sustrage fascinației invizibile a coreenei.

— Locul e plin de lume! Archibald ar putea stârni o stare de confuzie cât ai clipi din ochi: un început de incendiu, o alarmă care se declanșează inopinat, o împușcătură... Ar urma o învălmășeală totală și o busculadă de toată frumusețea.

Domnișoara Ho îi respinse argumentul:

— Toată lumea a fost instruită să gestioneze cum se cuvine o evacuare.

Martin rămase în picioare și începu să tasteze la laptop, pentru a consulta programul paznicilor.

— Da, sunt mulți agenți de securitate pe timpul zilei, dar pe durata nopții sunt mult mai puțini. Și apoi, hai să fim serioși, să expui diamantul sub un clopot de sticlă... S-ar spune că o faceți intenționat! Ați uitat de câte ori Archibald a apărut din văzduh? Asta e specialitatea lui!

Domnișoara Ho rămase tăcută, ca și cum și-ar fi dat brusc seama de lacunele strategiei sale.

Martin se îndreptă spre postul lui de observație și începu să-și descarce în laptopul personal planurile hotelului, pe care conducerea tocmai ce i le trimisese. Era pe punctul de a le scoate la imprimantă, când telefonul lui emise un bip vibrant și metalic, avertizându-l de primirea unui SMS:

Privi numărul: era al Gabriellei. Preferă să nu răspundă, dar, peste nici două minute, ea reveni:

...îi răspunse el agasat.

Folosind SMS-urile ca pe niște mesaje de chat, ea își continuă tirul întrebărilor:

Ca prins în flagrant delict, Martin ridică privirea spre domnișoara Ho. De la celălalt capăt al biroului, pe jumătate ascunsă după ecranul MacBook-ului ei, coreeana îl observa, plină de curiozitate.

„Sper că nu m-au pus sub supraveghere electronică", își spuse în sinea lui, întorcându-se la telefon, pentru a bate pe tastele minuscule:

A fost din nou pe punctul de a-i cere să înceteze, dar acum nu mai avea niciun chef. Încremenit, aștepta două minute bune cu ochii lipiți de ecranul micuț, sperând în sosirea unui nou mesaj. Iar acesta nu întârzie prea mult:

De data asta, n-o mai lăsă să-i scape:

Fără a-i răspunde la întrebare, Gabrielle continuă să-și evoce amintirile, printr-un șuvoi de mesaje fierbinți:

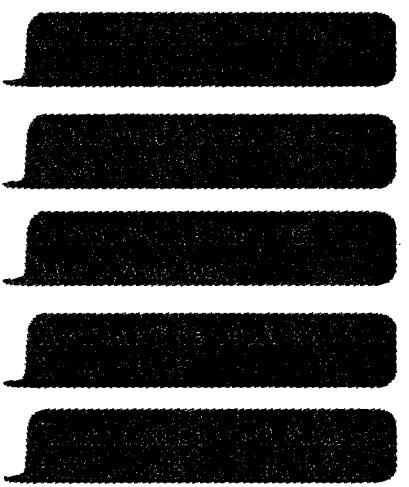

Dintr-odată, fu prea mult pentru Martin. Se opri din lectură și azvârli cu toate puterile telefonul, care se zdrobi de peretele biroului.

*

Urcă pe Market Street, trecu în goană de Geary Street și intră pe Grand Avenue, oprindu-se în fața cafenelei Des Anges. Era sigur că o găsește acolo!

Aflată la intrarea în Cartierul Chinezesc și la câteva străzi de consulatul francez, braseria părea un colțișor din Franța transplantat în mijlocul orașului San Francisco. Cu toate că localul nu vindea țigări, arbora o tăbliță cu „Bar-tabac", asemenea fațadelor vechilor bistrouri pariziene din anii 1950.

Martin împinse ușa și intră.

Locul primei lor întâlniri de îndrăgostiți.

Farmecul localului avea același efect: cu șervețelele lui în carouri, cu barul din zinc și scaunele din lemn, te simțeai ca într-un film franțuzesc și, când te uitai la clienți, parcă te așteptai să-l vezi răsărind pe Lino Ventura ori pe Bernard Blier și te surprindeai ciulind urechea să prinzi un dialog în stilul lui Audiard[1].

Meniul, afișat pe o tăbliță, mirosea dinainte a Franța: ouă cu maioneză, heringi cu cartofi în ulei, praz cu sos vinegret, tocăniță de vită, friptură de vită cu legume prăjite în sos și vin roșu, friptură de cocoș cu vin, burtă de vită à la Caen...

În spatele tejghelei, un calendar al Poștei, cărți poștale vechi cu Turul Franței, care lăudau isprăvile lui Jacques Anquetil și Raymond Poulidor. Alături, o masă veche de fusbal, cu figurine de jucători gata osteniți. Până și muzica era pe măsura atmosferei: Édith Piaf remixată, Renaud[2] cu „micile lui baluri de sâmbătă seara", Zaza Fournier[3] cu „omul ei"...

---

[1] Pierre Michel Audiard (1920-1985), celebru scenarist și regizor francez.

[2] Renaud Séchan, zis Renaud (n.1952), autor, compozitor și interpret francez, celebru în Hexagon și în lumea francofonă pentru mesajul angajat al cântecelor sale.

[3] Zaza Fournier, „Acordeonista" (n. 1986), cântăreață franceză, exponentă a noului val al muzicii franceze, retro-kitsch.

După ce s-a interesat la chelner, Martin a găsit-o pe Gabrielle instalată la cea mai romantică masă din restaurant, izolată de un mic grilaj, pe care se cățărau lăstari de viță-de-vie.

— Dacă vrei să joci jocul ăsta, foarte bine! i-o trânti, așezându-se în fața ei.

— Vrei niște hașe de porc, ca antreu?

— Cum ai izbutit să pui mâna pe masa asta?

— Ca și tine în prima seară: am mituit chelnerul.

— Ce vrei, de fapt?

— Vreau să-l regăsesc, rosti ea, închizând meniul.

— Pe cine?

— Pe Martin, cel pe care l-am cunoscut, cel pe care îl iubesc.

— Nu poți reînvia trecutul.

— Iar tu nu ai niciun drept să-l distrugi!

— Nu vreau să-l distrug, vreau *să-l înțeleg*: să înțeleg de ce nu ai venit la întâlnirea aia.

Amândoi ridicaseră tonul. Așa că ea își îndulci vocea și îi propuse:

— Nu vrei, mai bine, să privești înainte?

Bărbatul își feri privirea. Dar Gabrielle continuă:

— Se spune că fericirea nu bate niciodată de două ori la aceeași poartă, dar noi doi avem această a doua șansă, Martin! Să n-o ratăm! Suntem încă tineri, dar nu chiar așa necopți ca odinioară. Avem ceva mai mult timp în fața, decât în urma noastră, dar nu cu mult. Încă mai putem face copii, însă ar trebui să începem de acum...

Gabrielle roși până-n vârful urechilor, îngrozită de îndrăzneala declarației, care îl lăsă însă complet rece pe bărbat.

Dar Gabrielle nu se descurajă:

— Acum treisprezece ani nu eram pregătită. Nu eram la înălțimea ta, nu eram destul de puternică, mă îndoiam de tot și de toate. Și nici tu nu erai pregătit, în ciuda a ceea ce vrei cu orice chip să crezi...

El făcu o mutră neîncrezătoare. Ea își urmă spusele:

— Acum sunt pregătită. Vezi tu, iubirea e ca oxigenul, dacă te lipsești prea mult de ea, sfârșești prin a muri. M-ai iubit atât de mult preț de câteva luni, că mi-am făcut rezerve de iubire

pentru ani întregi. Mulțumită lor am putut înfrunta multe necazuri, dar am ajuns la fundul rezervelor mele, Martin!

Femeia își trecu o mână peste gât, mângâindu-și părul de pe ceafă, ca un semn de încurajare pe care era nevoită să și-l ofere singură, întrucât nimeni nu i-a fost vreodată alături să o facă în locul ei.

— Ți-am făcut rău, știu. Iartă-mă, încheie Gabrielle.

Într-un sfârșit, Martin deschise gura pentru a spune și el ce avea pe suflet:

— Nu durerea a fost problema. Durerea te face să suferi, dar nu te doboară. Problema a fost singurătatea pe care o aduce cu sine durerea și care e ceea ce te omoară fierbându-te la foc mic, te rupe de ceilalți și de lume. Și scoate la lumină tot ce-i mai rău în tine.

Ea nu încercă să fugă de discuție:

— Martin, întotdeauna e periculos să iubești. A iubi înseamnă a spera să câștigi totul, riscând totul. Dar uneori mai înseamnă și să accepți riscul de a fi iubit mai puțin decât iubești tu însuți.

— Ei bine, Gabrielle, spuse bărbatul ridicându-se de la masă, cred că eu nu mai sunt pregătit să îmi asum acest risc.

*

Martin se întoarse la cartierul general din hotel și își petrecu o mare parte din după-amiază lucrând la planurile de securitate de la Garden Court. Apoi îl aștepta o ședință cu șeful brigăzii de paznici angajați de Lloyd's Brothers și cu cei câțiva agenți FBI care cercetaseră locul.

Soarele începea să apună când Martin începu să redacteze un lung raport pentru domnișoara Ho: o listă de măsuri care vizau întărirea securității pentru paza diamantului. Încercă să o contacteze pe coreeană, dar aceasta nu era de găsit la nici unul dintre numerele de telefon cunoscute lui. Îi trimise un e-mail și un SMS, apoi coborî în sala de expoziție.

În Garden Court era mare aglomerație. De câteva zile, vânzarea diamantului ținea capul de afiș al presei, iar jurnaliștii își propuseseră să transforme expunerea acestuia într-un fel de ieșire turistică obligatorie pentru acea vacanță de Crăciun. O ase-

menea afluență îl îngrijora pe Martin, căci îi complica mult sarcina.

Amestecându-se în mulțime, închise puțin ochii, ca pentru a se concentra mai bine. Trebuia să reușească să intre în pielea hoțului. „Cum aș fura diamantul dac-aș fi Archibald?"

În după-amiaza aceea, creierul lui a lucrat aproape fără încetare, procesând o impresionantă cantitate de informații, ca un computer. Iar în acest început de seară toate se învălmășeau în mintea lui, înainte de a se așeza progresiv în ordine, asemenea pieselor unui puzzle.

„Cum aș fura diamantul dac-aș fi Archibald?"

Zeci de imagini îi defilau prin fața ochilor: clopotul de sticlă, prea multele căi de acces, numărul prea mare de vizitatori, baletul regulat al gărzilor de securitate...

„Cum aș fura diamantul dac-aș fi Archibald?"

Și, dintr-odată, răspunsul i se impuse cu limpezime: dacă ar fi fost Archibald, nu ar încerca niciodată să fure Cheia Paradisului!

Pentru că era prea ușor!

„Totul nu-i decât o punere în scenă! O momeală!"

Martin își dădu seama că nu era decât un pion pe o tablă de șah, jucând un rol într-o partidă care îl depășea.

Nici măcar o clipă, nici Lloyd's Brothers, nici domnișoara Ho nu doriseră să protejeze diamantul!

Din contra, nu încercaseră decât să-l atragă pe Archibald într-o cursă.

Această vânzare-surpriză în ultimul minut și efervescența mediatică pe care o suscitase nu erau decât o nadă pentru a-l forța pe Archibald să se arunce în gura lupului.

Diamantul expus nu putea fi adevăratul diamant...

20

Two lovers[1]

Tatăl meu mi-a dat o inimă,
dar tu ai făcut-o să bată.
Honoré de BALZAC

Când Martin ajunse la Sausalito, soarele își arunca ultimele raze asupra Pacificului, colorând cerul și oceanul într-o trecătoare nuanță purpurie.

Găsi loc în parcarea satului plutitor în care locuia Gabrielle. Amestec eteroclit și colorat de case pe piloni și vase, era unul dintre cele mai insolite locuri din California. Orașul din *boat houses*, „case pe apă", devenise unul dintre simbolurile culturii anilor 1960, când o gașcă de hipioți și marginali puseseră stăpânire pe acest petic de teren, construind acolo un habitat după chipul și asemănarea lor, cârpind bărci vechi, amenajând șlepuri și construind bараci pe apă.

Astăzi, locul se îmburghezise: reamenajate de arhitecți la modă, locuințele se vindeau cu prețuri exorbitante. De o bună bucată de vreme, mașinuțe 4x4 ecologice și decapotabile Porsche înlocuiseră jeep-urile jegoase și microbuzele Volkswagen ale hippioților *cool*.

Martin a străbătut cheiurile împodobite cu noiane de flori, arbuști și bănci din lemn pictat. Multe dintre casele plutitoare aveau pereți mari, vitrați, care dădeau impresia că puteai pătrunde în intimitatea oamenilor: doi bătrâni își beau aperitivul pe terasă, privind agitația oamenilor, un puști își termina temele aplecat asupra caietelor, o adolescentă, singură în camera ei, se dezlănțuise pe o coregrafie a lui Britney Spears, un tânăr cuplu spilcuit făcea schimb de... „amabilități": „Așadar, ai fost la

[1] „Doi îndrăgostiți" (engl. în original).

curvișțina ta, nu?", „Mai întâi, află că Rita nu-i o curvișțină", „Vasăzică, la ea ai fost, nu?"...

Oamenii, vremurile, viața...

A recunoscut casa grație hidroavionului Cessna amarat lângă micul ponton de lemn, comun celor două locuințe învecinate, așa că a luat-o pe cheiul de îmbarcare până la verandă și...

— Intră, e deschis! îi strigă Gabrielle de la fereastră.

Martin împinse ușa și se trezi direct în salon. Locul avea farmec și degaja o adevărată bună dispoziție. Un buchet mare, de orhidee multicolore, înveselea o încăpere tapetată cu lambriuri, în vreme ce un perete vitrat, în formă de semicerc, lăsa să pătrundă înăuntru lumina împuținată a înserării.

— Ai venit să faci pace? îl întrebă, întâmpinându-l.

— Oarecum.

— Atunci, ești binevenit la mine.

Martin îi întinse o sticlă cu vin.

— Am căutat un cadou original...

Gabrielle își plecă privirea și exclamă:

— Un Château-Margaux 1961! Dar ești complet nebun!

— L-am găsit în pivnița „secretă" a Hotelului Palace.

— Cum adică „l-ai găsit"?

— Adică l-am furat, precizează el.

— Hotărât lucru, nu ești cu nimic mai bun ca el!

Martin preferă să ignore remarca, mulțumindu-se să adauge:

— Se pare că a fost un an excepțional.

Dar Gabrielle refuză să se lase antrenată pe acest teren.

— Cobor s-o duc în pivniță și am s-o înapoiez la hotel când voi putea.

Tânăra dispăru câteva clipe, iar Martin se prefăcu ofensat:

— Dacă-i pe-așa, să știi că nu-ți mai dăruiesc nimic, niciodată!

— Cum ai izbutit să pătrunzi în pivnița lor? îl întrebă, curioasă, când reveni în încăpere.

— Am planurile clădirii.

— Sper că nu ai lăsat urme compromițătoare.

— Nu, ăsta e marele avantaj al unei școli bune...

Gabrielle îl invită să se așeze, dar el preferă să rămână în picioare.

— Mă ajuți să aleg? îl rugă apoi, conducându-l spre etajera dedicată muzicii.

Ea nu băgă în seamă iPod-ul de un roz țipător pus pe o boxă și îl îmbie să cotrobăiască împreună prin colecția de discuri vechi, din vinil, a mamei ei.

Martin intră în joc și, preț de câteva minute, își regăsiră complicitatea de odinioară, parcurgând împreună discoteca bogată și comentând albumele artiștilor mitici pe care Valentine le cumpărase la vremea ei: Janis Joplin, Beatles, Pink Floyd, David Bowie, Joni Mitchell...

Au sfârșit prin a se pune de acord asupra unuia dintre concertele lui Bob Dylan, care conținea și melodia *Lay Lady Lay*.

Când Martin punea discul în pick-up, Gabrielle remarcă:

— Mare noroc ai avut că m-ai găsit acasă. De obicei, la ora asta sunt încă la slujbă.

— Și de ce te-ai întors mai devreme?

— Aveam ceva de făcut...

— Ce? o întrebă el, ridicându-se.

— Asta, rosti ea, sărutându-l.

*

Răsuflările lor s-au amestecat, buzele li s-au atins, limbile au început să se caute, să se provoace.

Ea îi atinge obrazul; el o mângâie pe ceafă.

Ea îi scoate vesta; el îi desface blugii.

Ea îl eliberează de cămașă, care cade pe parchet; el îi ridică puloverul, îi linge umerii, se desfată cu pielea ei.

Și-atunci timpul o ia razna, trecutul năvălește în prezent.

Și teama iese iar la suprafață.

Teama.

Încrustată în trupuri, ghemuită în umbra spiritului.

Teama care tot crește.

Teama care nu cunoaște margini.

Și pe care doar iubirea o poate învinge.

La început, teama infectează totul.

La început, teama îi face să le fie teamă și îi pune pe fugă.

În ciuda a tot și a toate, mâinile lor se împreunează, trupurile lor se lipesc unul de altul.

Ea se agață de el ca de o plută.

El își găsește puterea să ancoreze în ea.

Ea izbutește să se înece în el.

Privirea lui o caută pe a ei. O ademenește, se oprește pentru a contempla strălucirea luminilor portului: trupul lui strălucește în noapte și îi luminează chipul. Ea îi zâmbește, se vrea strălucitoare pentru el. Își trece mâinile prin părul lui; limba lui rătăcește pe pieptul ei.

Sigur că am putea reduce sărutările lor la un schimb de salivă, la câteva grame de fildeș emailat care se ciocnesc...

Și totuși...

Totuși, preț de-o zbatere de pleoape

Trupurile lor tremură și teama dă înapoi.

*

Înfășurat în cearșafuri și cuverturi, Martin ieși primul pe terasă. Se lăsase noaptea, dar în locul ăsta era în continuare destul de cald, nu ca în altele, căci era protejat de vântul Pacificului și beneficia de un microclimat uimitor, care transforma seara de iarnă într-un început de primăvară.

Tăcut, Martin privi în jur. Veranda oferea o vedere panoramică spre ocean. Pe un alt chei, un bătrân din cartier, ieșit parcă din vremurile de odinioară, se instalase cu undița și cu un aparat de radio. Ascultând uvertura din *La Traviata*, se juca, șugubăț, cu pescărușii veseli, ale căror țipete sacadate sfârșeau prin a face parte din operă.

Un clinchet de cristal îl scoase din contemplare.

Învelită într-un pled cu carouri, Gabrielle i se alătură țopăind, cu două pahare goale în mână. Îl sărută și își lăsa capul pe umărul lui. Apoi, cu un zâmbet strengăresc:

— Dacă am desface sticla ta de vin?

Martin nu se lăsă rugat de două ori:

— Mă duc s-o aduc!

Rămasă singură pe verandă, tânăra simți cum, încetul cu încetul, i se face toată pielea de găină; pe obraz, i se prelingea o lacrimă stingheră.

Lacrima asta era un concentrat de recunoștință.

Recunoştinţă faţă de viaţă, de hazard, de karma, de noroc, faţă de providenţă, faţă de Marele Arhitect care ne guvernează destinele, faţă de Dumnezeu însuşi, dacă va fi existând... Ce mai conta! Martin se întorsese în viaţa ei! Şi de data asta, ştia că era pentru totdeauna. Printr-o alchimie stranie, buna potrivire dintre trupurile lor a fost încununată de o bună potrivire între suflete. Acum erau amândoi pregătiţi nu atât să o ia de la zero, cât să continue o iubire care supravieţuise unei îndelungate hibernări, vreme de aproape treisprezece ani. Martin avea dreptate când spunea că nu poţi privi cu seninătate spre viitor, dacă mai întâi nu îţi înţelegi şi nu îţi asumi trecutul.

Nu mai erau nişte călători fără bagaje. Nu mai aveau douăzeci de ani. Amândoi trăiseră din plin, amândoi suferiseră unul fără celălalt. Amândoi se rătăciseră unul fără celălalt.

Fiecare încercase să iubească alţi bărbaţi, alte femei...

Dar toate astea luaseră sfârşit...

De acum înainte, îi va spune totul, îi va explica totul, începând cu adevăratul motiv al absenţei ei de la întâlnirea din New York.

Îi va vorbi şi despre iubiţii ei, despre senzaţia aceea pe care o avusese mereu, încă din adolescenţă, că e un soi de momeală, o pradă lăsată în voia unui joc la care nu voia cu adevărat să participe şi pe care nu îl câştiga niciodată. Multă vreme, în relaţiile ei cu bărbaţii, spusese adesea „nu", apoi spusese adesea „da". Căci atunci când nu ai încredere în tine şi sfârşeşti prin a spune da cuiva asta poate însemna a-i spune un nu mai puternic decât un simplu nu. Ştia că Martin o va înţelege...

În timp ce s-au îmbrăţişat, platoşa lui a căzut la pământ în acelaşi timp cu a ei.

De acum înainte, nu mai aveau nevoie de platoşe, căci aveau iubirea.

De acum înainte, nimic nu le mai putea tulbura fericirea.

În afară de...

— Bună seara, Gabrielle...

*

Ea tresări, surprinsă.

Obrazul lui Archibald se decupa în lumina unei lanterne în formă de torţă.

— Ce faci aici?

— Am venit să reînnod conversația noastră.

— Nu în seara asta.

— Ba cred că ori în seara asta, ori niciodată.

— De ce?

— Am să-ți explic.

— Nu, pleacă! îi porunci ea, împingându-l. Martin e aici.

— L-am văzut, spuse el, așezându-se pe canapea.

Tânăra îl imploră, copleșită de panică:

— Nu-mi distruge seara asta, te rog mult, mult de tot.

— Toate cărțile sunt în mâna ta, Gabrielle. Dacă vrea să mă aresteze, de data asta nu mă mai opun. Alege tu ce-ți dorești: să ai o ultimă discuție cu tatăl tău sau să-l trimiți să-și sfârșească zilele în închisoare.

— Dar unde vrei să stăm de vorbă?

— Am o idee, spuse el, arătând spre micul hidroavion.

— De ce îmi ceri asta? De ce îmi ceri să aleg între tine și Martin?

— Pentru că a trăi înseamnă a alege, Gabrielle. Dar asta cred că o știi deja...

Preț de două secunde, ea rămase încremenită, îngrozită de ceea ce-i cerea Archibald. Apoi se năpusti în casă și coborî în fugă până la pivniță.

— Am găsit sticla! strigă Martin, când o auzi venind.

Era pe punctul de a închide refrigeratorul, când Gabrielle își strecură capul prin deschizătura ușii:

— Iartă-mă, dragostea mea...

— Cum?

Înainte ca el să apuce să priceapă ce i se întâmplă, femeia întoarse de două ori cheia în broască, încuind încăperea.

— Iartă-mă, bâigui ea cu voce spartă, îndreptându-se către Archibald.

21

Cât de mult ne-am iubit

A iubi pe cineva înseamnă a-l despuia de sufletul lui și de a-i arăta, prin chiar acest rapt, cât de mare, inepuizabil și limpede e sufletul acela al lui. Pe toți ne macină aceeași suferință, de a nu fi fost furați îndeajuns. Suferim din cauza forțelor care clocotesc în noi și pe care nimeni nu știe să ni le jefuiască, pentru a ne ajuta să le descoperim.

Christian BOBIN

Cu pântecul rotund și cu plutitoarele lui mari, hidroavionul semăna cu un pelican.

Archibald își puse ochelarii eleganți de vedere pe nas și se instală la manșă, în vreme ce Gabrielle făcea, în liniște, ultimele verificări. El ambală motorul, lăsându-l să toarcă la putere scăzută, ca să se obișnuiască și el cu aparatul, dar și ca să protejeze elicea de rafalele sporadice care măturau suprafața apei.

Cerul nopții era senin, dar briza rapidă și valurile îngreunau orice manevră delicată, învârtind avionul ca pe o giruetă, aducându-l în bătaia vântului. Archibald se îndepărtă cu prudență de ponton, până izbuti să găsească un culoar de zbor, unde apa era mai puțin agitată. Miji ochii, atent să evite bușteni și alte epave care pluteau la suprafață și riscau să deterioreze plutitoarele.

Când hidroavionul căpătă siguranță, Archibald ridică voleurile și maneta, apoi degajă progresiv etrava plutitoarelor, care se izbeau de valuri.

Când mări presiunea gazului, avionul se transformă într-un aeroglisor care mângâie suprafața oceanului și se smulse din apă, trecând cu grație de la un element la altul.

Luă altitudine, survolă centrul orașului, cu șirul său de zgârie-nori, Bay Bridge și Insula Angel, după care se îndreptă spre sud.

*

Cu picioarele goale și în izmene, Martin făcea spume la gură de furie. Pivnița nu avea nicio fereastră, singura deschidere era ușa metalică pe care Gabrielle i-o încuiase în nas. De trei ori la rând o izbi cu umărul, dar nu izbuti decât să se rănească.

Gabrielle îl umilise din nou. L-a dezarmat, l-a lăsat descoperit, l-a făcut să lase garda jos doar ca să-l trădeze mai bine, și asta la numai câteva minute după ce i se dăruise.

Nu înțelegea, nu va înțelege niciodată.

Acum, suferinței și fricii li se adăuga și o ură feroce.

Profund frustrat, înșfăcă sticla de *bordeaux* și o izbi de ușa din oțel.

*

Cessna își găsise obișnuita viteză de croazieră. Depășise Carmel-ul și gonea spre sudul golfului Monteray, survolând șoseaua panoramică înghesuită între pădurea Los Patres și faleza Big Sur, care cădea vertical în ocean.

Pe durata zborului, Gabrielle nu i-a adresat nicio vorbă tatălui ei, mulțumindu-se să-l asiste la pilotare. Hoțul își regăsea afinități cu șoseaua care, câteva zeci de metri mai jos, șerpuia în serpentine strânse, de-a lungul coastei stâncoase, sălbatice și golașe. Din când în când, privirile îi rătăceau în larg, unde își imagina, fără a le vedea, balenele cenușii care migrau în tăcere din Alaska până-n Mexic, ducându-se să se reproducă sub ceruri mai blânde. Cât despre Gabrielle, ea nu se gândea decât la Martin...

Cu puțin înainte de San Simeon, Archibald reduse viteza avionului, pregătindu-se de coborâre. Gabrielle știa că era o manevră delicată, căci vânturile își schimbau mereu direcția.

Archibald cabră ușor aparatul, încercând să amerizeze la intrarea într-un golfuleț. Noaptea era atât de înstelată, iar Luna,

atât de strălucitoare, încât hidroavionul se reflecta în apă ca într-o oglindă, îngreunând și mai mult evaluarea altitudinii. În ciuda efectului înșelător, izbuti să coboare lin la suprafața apei.

Archibald era un hoț dat naibii, dar și un pilot formidabil...

*

Apa care scălda golfulețul era calmă și strălucea feeric. Accesul la plajă nu era posibil decât dinspre mare, ceea ce-i permisese locului să-și păstreze un aspect sălbatic.

— Golful ăsta era unul dintre locurile preferate ale mamei tale, îi explică Archibald, în timp ce acostau pe țărm.

Sfâșiată între curiozitate și furie, Gabrielle îl întrebă:

— Și mama? Cum ai cunoscut-o?

— Pe vremea aceea eram pilot și, timp de o vară, am lucrat pentru ea, în sfârșit, pentru organizația umanitară fondată de ea: Aripile Speranței. Acolo am cunoscut-o, în timpul unei misiuni în Africa.

Valuri ușoare încrețeau suprafața oceanului și o briză călduță le mângâia chipurile.

— Și între voi a fost dragoste la prima vedere?

— Eu am iubit-o de cum am văzut-o, o asigură. Ea... ei i-au trebuit vreo cinci ani în plus!

— Cinci ani!

— Înainte de mine, mama ta fusese îndrăgostită de solistul unei trupe rock destul de cunoscute: un nenorocit care o făcuse să sufere mult în decursul anilor...

Preț de câteva secunde, privirea lui Archibald se tulbură și gândul lui rătăci în abisul anilor 1970, printre meandrele unui trecut încă dureros:

— Un tip care a luat multe de la ea, fără a-i dărui cine știe ce în schimb și, mai ales...

— Mai ales, ce? întrebă Gabrielle, pentru a-l obliga să-și încheie fraza.

— A obligat-o să avorteze de două ori.

Tăcerea se prăvăli peste ei, mai grea decât adineauri. Apoi, fără să se fi înțeles, au sărit la unison cu picioarele-n apă și s-au îndreptat spre plajă.

În timp ce legau hidroavionul pentru a-l împiedica să plutească în derivă, Gabrielle reluă:

— Și a rămas multă vreme cu cântărețul ăla?

— Șase ani, mi se pare. În sfârșit, cu intermitențe.

— Șase ani!

Cum ochii Gabriellei erau întrebători, Archibald continuă:

— Cu cât bărbatul o făcea să sufere mai tare, cu atât ea îl iubea mai mult. Viața e ciudată, nu? Uneori, totul se întâmplă ca și cum ne-am pedepsi singuri pentru a ispăși astfel o greșeală pe care nouă înșine ne este greu să o identificăm.

Au făcut câțiva pași de-a lungul țărmului. Locul era de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea: o plajă naturală, în formă de corn, apărată de vânturi de o uriașă faleză din granit.

— Dar tu, tu ce făceai în tot răstimpul ăsta?

— Eu o așteptam. O așteptam, îndurându-i refuzurile repetate.

— Și ai sperat mereu?

— La început, da. Spre sfârșit, deja nu mai nădăjduiam mare lucru.

Tinerei îi plăcea sinceritatea răspunsurilor lui.

— Așadar, ai suferit?

— Da, recunoscu bărbatul. Ba chiar a fost... mai mult decât suferință: un fel de destrămare, un supliciu, o tortură.

— Dar cum te-ai putut îndrăgosti de la prima privire de o femeie pe care nu o cunoșteai?

— Știu, e greu de înțeles, încuviință Archibald. Am impresia că vedeam în ea ceea ce nimeni altcineva nu vedea, calități de care nici măcar mama ta nu era conștientă. Am impresia că vedeam deja în ea femeia care avea să devină mai târziu.

— Asta se întâmplă numai în romane și-n filme, tată...

— Se mai întâmplă uneori și-n realitate, o asigură bătrânul.

— Și cum îți explici că i-au trebuit cinci ani ca să-și dea seama că erai bărbatul vieții ei?

Bărbatul o privi în ochi:

— Pentru că faptul de a fi iubit înspăimântă. Pentru că viața e complicată și pentru că de multe ori se distrează, scoțându-ți în cale omul potrivit, la momentul nepotrivit.

— Și mai iubisei înainte de-a o cunoaște pe mama?

— Înainte de Valentine fusesem căsătorit câțiva ani cu o infirmieră de la Crucea Roșie.

— Și ai părăsit-o pentru mama?

— Nu, am părăsit-o pentru că mă gândeam prea mult la mama ta, chiar dacă la vremea aceea ea nici nu voia să audă de mine. Am părăsit-o pentru că, de obicei, începem să-l înșelăm pe cel de lângă noi mai întâi în gând.

— Și într-un sfârșit, după cinci ani, mama a spus da.

— Nu mi-a spus da, mi-a spus pur și simplu că am vindecat-o.

— Că ai vindecat-o?

— Da, și asta a făcut cât toate declarațiile din lume.

*

Spre capătul golfului, îi arătă o cascadă care cădea direct în ocean. Plaja era mărginită de sequoia, sălcii, eucalipți și sicomori:

— Aici, în golful ăsta, ne-am sărutat și ne-am iubit pentru prima oară. Și, fără îndoială, aici ai fost concepută.

— Bun, gata, scutește-mă de detalii!

Bătrânul își scoase o țigară din buzunarul cămășii.

— Profită de peisaj, căci nu vei mai apuca să-l vezi așa: sunt pe punctul de a construi o cale pietonală pentru a-l lega de parcarea Cuibului Vulturului.

— Ce deprimant! se întristă Gabrielle.

— Asta-i viața, spuse resemnat vârstnicul, mângâind învelișul fin și uleios al havanei.

— Ce încerci să-mi spui, că nimic nu durează?

— Da, totul dispare, totul trece și totul se năruiește. Nu contează decât clipa.

Archibald reteză capătul havanei, apoi trase din țigara neaprinsă. Gabrielle îl înfruntă:

— Nu, există lucruri care rezistă, există lucruri care durează.

— Cum ar fi?

— Iubirea? se hazardă ea.

— Iubirea! Nu există nimic mai fragil, mai efemer. Iubirea e ca un foc într-o zi ploioasă: trebuie să îl protejezi tot timpul, să îl alimentezi și să ai mare grijă de el, altminteri se stinge...

— Există iubiri care durează.

— Nu, de durat durează doar durerea care rămâne după iubire.

— Nu-mi place ce spui.

— Dacă te temi să auzi anumite răspunsuri, atunci ar fi mai bine să nu mai pui anumite întrebări.

Cu chipul opac, Archibald încercă un chibrit, apoi altul, pentru a aprinde complet capătul havanei.

— Dar tu încă o iubești pe mama!

— Da, recunoscu el.

— Așadar, câtă vreme îți amintești de un om care te-a iubit și pe care îl iubești încă, faci iubirea să dureze.

— Asta le place oamenilor să audă, dar eu, unul, nu cred că așa stau lucrurile.

Gabrielle, gânditoare, renunță să mai continue discuția. Se mulțumi să fixeze capătul trabucului, care strălucea roșiatic în întuneric. Vântul era la fel de călduț, iar clipocitul valurilor la țărm – cât se poate de lin.

— Voiam să-ți dau ceva: o scrisoare, spuse bărbatul, scotocind prin gentuța din piele pe care o purta de-a curmezișul pieptului.

— O scrisoare?

— Da, știi tu, chestia aia pe care o foloseau oamenii pentru a comunica, înainte de inventarea e-mailurilor...

— Știu ce-i o scrisoare! Am și primit vreo câteva, dacă vrei să știi...

— Da, sigur, de la Martin al tău...

— Încetează, rogu-te!

— Bun, uite, voiam să-ți dau scrisoarea asta, ca să ai și tu ceva din perioada aceea, spuse el, întinzându-i un plic albastru deschis, decolorat de trecerea anilor. Mama ta mi-a trimis-o, la începutul relației noastre. Un mijloc prin care a încercat să mă facă să pricep că voia un copil de la mine. De când am primit-o,

nu m-am despărțit niciodată de ea, și aș prefera să o citești când vei fi singură.

Gabrielle se prefăcu a nu auzi ultimele lui cuvinte. Se așeză pe nisip și desfăcu plicul.

*

Lungit pe plajă, sprijinit pe coate, Archibald se uita în zare, la linia orizontului.

Așezată lângă el, Gabrielle își termina lectura. Ca și cum i s-ar fi luat o mare greutate de pe suflet, plângea. Aceleași lacrimi ca în ajun. Lacrimi de recunoștință. Recunoștința de a-și fi putut cunoaște, în sfârșit, părinții și de a-i putea iubi.

Archibald trăgea încet din țigara lui de foi, fumuri scurte, savurând pe-ndelete miresmele suave care-i gâdilau papilele. Să trăiască clipa... să încerce să dilate puținul răgaz care-i mai rămăsese...

— Am o tumoare pe pancreas, Gabrielle.

Îndelung rumegate, cuvintele au ieșit singure.

— Ce?

Tatăl contemplă cu tandrețe obrazul scăldat în lacrimi.

— Am un cancer în fază terminală. Sunt pe moarte.

Tânăra îl privi neîncrezătoare.

— O să mori?

— În câteva săptămâni. Cel mult trei luni.

— Ești sigur? Ai făcut toate analizele?

— Da, nu se poate face nimic, draga mea.

Bulversată, ea își cuprinse capul în palme și îl întrebă cu o voce gâtuită:

— De când știi?

Lui Archibald i se opriră vorbele-n gât:

— Cu certitudine? De vreo două zile...

Ea își șterse lacrimile și exclamă, plină de mânie:

— Și atunci de ce te-ai întors? Abia mi-am regăsit tatăl de nici câteva ceasuri și iată, trebuie să-l părăsesc! De ce-mi faci una ca asta?

— Pentru că trebuia să știi că nu te-am părăsit! În toți anii ăștia am fost acolo, lângă tine, în umbră.

— Cum adică în umbră?

Pentru a o liniști, îi puse o mână pe braț. Apoi îi povesti cum, de aproape douăzeci de ani, încercase în van să reînnoade legătura cu ea, pentru a-i spune adevărul. Îi împărtăși rușinea, vinovăția și tristețea care l-au încercat în fața propriei neputințe. Îi vorbi și de stratagemele pe care le pusese la punct pentru a petrece câteva clipe cu ea, incognito, în fiecare an, pe data de 23 decembrie.

Prin fața ochilor tulburați ai fetei se perindară amintiri încă proaspete. Întâlniri care o marcaseră, de care nu fusese cu totul conștientă și care, iată, acum căpătau o cu totul altă semnificație.

Vânzătorul de peste drum care, în schimbul unui coltuc de pâine, i-a dat ultimul model de laptop Premium, exact în săptămâna în care al ei o lăsase.

El era!

Clovnul hoinar, filosoful al cărui spectacol a mișcat-o și a pasionat-o într-atât, încât a avut impresia că vorbele lui îi sunt destinate ei personal.

El...

Grădinarul care tăia tufe de trandafiri în Japanese Tea Garden și care o făcuse să râdă în hohote într-o zi în care nimic nu mergea cum trebuie, ca și cum i-ar fi ghicit tristețea.

Tot el...

Tot atâtea discuții față către față fugare, care astăzi nu lăsau în urmă decât regrete. Dacă ar fi știut din vreme...

Dar regretele s-au amestecat cu mânia când Archibald i-a povestit despre detectivul pe care-l angajase și care o urmărea de ani buni.

— Cum ai îndrăznit să te amesteci în viața mea, fără acordul meu? întrebă ea scandalizată.

— Nu am vrut decât să te ajut, pledă Archibald.

— Să mă ajuți?

— Nu ești fericită, Gabrielle.

— Dar ce știi tu?

Bărbatul deschise geanta din piele pusă alături și scoase mai multe „dovezi": fotocopii ale jurnalelor intime ale fiicei sale, fotografii făcute la sfârșitul petrecerilor, în care nu apărea nicio-

dată cu același bărbat. Archibald se interesase despre unii dintre ei: tipi nocivi, egoiști, uneori violenți, alteori cruzi, ba chiar atât de răi, încât de unul dintre ei fusese nevoit să se „ocupe" chiar el.

— De ce faci asta, draga mea?

Fata înălță spre el niște ochi din care amenințau să țâșnească lacrimi. Îi era jenă că era nevoită să se justifice în fața tatălui pentru ceva ce ea însăși nu era în stare să analizeze.

— Păi, vezi, cred că e exact ce-ai spus adineauri: uneori, încerci să te pedepsești pentru ceva, fără ca tu însuți să știi prea bine de ce...

*

Gabrielle se cufundase în tăcere, iar Archibald – în amintirile lui.

Se gândea la prima noapte de primăvară pe care o petrecuse aici cu Valentine, singuri pe lume, în mijlocul irișilor și al macilor.

Acum, în amurgul vieții, putea spune cu mâna pe inimă că niciodată nu simțise ceva mai puternic decât senzația aceea de a fi una cu cel de lângă tine. Senzația aceea atât de rară că nu mai ești singur.

Își privi fiica și, fără a se mai învârti în jurul cozii, i-o trânti:

— Îl iubești cu adevărat pe Martin ăsta?

Gabrielle ezită la început, apoi răspunse:

— Da, îl iubesc de multă vreme. Nu are nimic de-a face cu toți ceilalți.

— Și el te iubește?

— Cred că da, dar, ținând cont de ceea ce i-ai făcut, cred că va fi greu să-l recuperez...

— Dar nu i-am făcut absolut nimic, răspunse Archibald, cu un zâmbet subțire. Doar tu l-ai închis în pivniță în fundu' gol! Și da, sunt de acord că nu-i va plăcea trebușoara asta și vei avea ceva de lucru ca să-l recuperezi!

— S-ar zice că îți face plăcere!

Archibald ridică din umeri și mai trase un fum din havană.

— Dacă te iubește cu adevărat, se va întoarce. Ba chiar îi va face bine să afle că nimic nu e gata câștigat. Pentru mama ta eu m-am luptat cinci ani de zile, înainte să-mi spună da!

— Dar el mă așteaptă deja de treisprezece ani...

— A aștepta nu înseamnă a te lupta! i-o reteză Archibald.

Fata clătină din cap; tatăl încercă să înțeleagă.

— De ce l-ai făcut să aștepte atâta vreme, dacă tot îl iubești?

Gabrielle răspunse, de parcă ar fi fost ceva de domeniul evidenței:

— Pentru că mi-era teamă.

— Teamă de ce?

— Teamă de toate.

— De toate?

— Teamă să nu fiu la înălțimea așteptărilor lui, teamă să nu știu cum să-l iubesc, teamă să nu mă trezesc într-o dimineață și să nu-l mai iubesc, teamă să nu-i pot face copiii pe care și-i dorește...

Archibald se încruntă imperceptibil. Cuvintele fiicei lui îi aminteau de cele ale Valentinei. Cuvinte pe care nu-i plăcea să le audă, căci nu însemnau nimic pentru el:

— Ție cum ți se pare Martin? îndrăzni Gabrielle.

— Abstracție făcând de faptul că a încercat să-mi trimită două gloanțe-n burtă?

— Da, zâmbi fiica.

Archibald se strâmbă:

— Păi, nu știu dacă va fi în stare.

— Ce să fie-n stare?

— Să te protejeze.

— Dar nu sunt copil! se înfurie Gabrielle. Și nu am nevoie de un bărbat care să mă protejeze!

— Ce tâmpenie! Orice femeie are nevoie de...

— Termină cu discursurile astea învechite ale tale! i-o reteză ea. Și apoi, află că Martin e mai puternic decât crezi.

— Ca să vezi! Nu a fost în stare să te apere nici măcar de mine! Până și tu ai putut să-l încui dezbrăcat într-o pivniță!

— Și ți se pare că sunt mândră de chestia asta?

Dar Archibald nu terminase cu reproșurile:

— Mi se pare prea tandru, prea sensibil, prea sentimental...

— Și tu erai sentimental la vârsta lui, îi aduse Gabrielle aminte.

— Tocmai, din cauza sentimentelor mi-am pierdut sângele rece, mi s-a întunecat judecata. Din cauza sentimentelor nu am izbutit să o protejez pe mama ta...

— Ce vrei să spui?

— Niciodată n-ar fi trebuit să mergem la spitalul ăla, niciodată n-ar fi trebuit să trag în doctorul ăla, niciodată n-ar fi trebuit să distrug și viața ta, și pe-a mea, niciodată nu ar fi trebuit să...

Vocea lui tremură, apoi se frânse într-un suspin.

Vântul se făcu dintr-odată rece și tăios și se năpusti cu un zgomot surd printre arbori.

Și, pentru prima dată în treizeci și trei de ani, un tată și fiica lui au putut să se cuibărească unul în brațele celuilalt.

22

Scrisoarea Valentinei

Viața fiecăruia dintre noi nu este o tentativă
de a iubi. Este unica noastră încercare.
Pascal QUIGNARD

San Francisco, 13 aprilie 1973

Archie, dragostea mea,

La început, noaptea.
La început, răul.
Tot ceea ce ne face rău.
Tot ceea ce ne omoară.
Spaimele noastre, fantomele trecutului nostru.

Toate sunt acolo, iar noi le înfruntăm: prima ta iubire, prima mea iubire, vertijul vidului, cântărețul „frumușel" care mi-a distrus inima și trupul, dar pe care l-aș fi urmat și-n iad; prima ta soție: acel înger blond care te-a înduioșat cu altruismul său.

E important să știm să privim în față în întreaga lor seducție, e important să știm și că nu ne vor lăsa prea ușor în pace, că va veni o zi în care cântărețul mă va suna pentru a-mi spune că încă se gândește la mine și că de data asta e disponibil, că mi-a scris un cântec ca să-mi spună „te iubesc" și că, chiar dacă ultima oară când ne-am întâlnit m-a tratat ca pe-o târfă și mi-a tras o palmă, nu era el însuși când a făcut asta; și apoi, a făcut-o doar pentru că mă iubea...

Și atunci, poate că îl voi crede, fie numai și pentru câteva secunde...

Va veni o zi când te vei încrucișa, în drumul tău, cu infirmiera blondă, și când îți vei aminti că au existat și dimineți perfecte alături de ea și când, poate, preț de câteva secunde, te va

încerca dorința de a o proteja din nou, pe ea, cea care te iubea atât de mult, tocmai pentru că te credea „altfel decât ceilalți"...

E important să știm și că seducția va îmbrăca și alte chipuri: că vor exista poate și alți bărbați care îmi vor căuta privirea, că vor exista și alte femei a căror fragilitate te va înduioșa.

Iată-le, sunt toate acolo, în fața noastră: amenințările trecute și cele viitoare; dar fantomele, stelele înșelătoare și seducțiile facile sfârșesc prin a se estompa. Cu toate acestea, încă mai rezistă, se agață unele de celelalte, formează un nor gros. Pământul se cutremură, un fulger năprasnic zgâlțâie ușile și ferestrele, lăsând vântul să năvălească-n cameră. Suflul lui puternic nu face decât să ne mângâie, dar în același timp să alunge cu furie ceața amenințătoare.

Apoi vântul se calmează și ne regăsim amândoi, singuri, în micul nostru apartament ridicat pe apă. Razele soarelui încălzesc parchetul. Tu mă ții de mână, eu te țin de mână. Tu îmi zâmbești, eu îți zâmbesc. Spaima ne-a traversat fără a ne atinge.

Imaginea noastră se reflectă în oglindă: e imaginea unui cuplu încă tânăr, ce are o viață întreagă înainte.

Ce-i mai frumos abia acum urmează. Ce-i mai frumos sunt anii care vor veni, zecile de ani care se deschid dinaintea noastră.

Suntem tineri, dar am trecut deja prin destule, pentru a cunoaște prețul fericirii.

Suntem tineri, dar știm deja că în marele joc al vieții, cei mai nefericiți sunt aceia care nu și-au asumat riscul de a fi fericiți.

Iar eu nu vreau să fac parte dintre ei.

Odinioară, pentru a-și păstra bărbații, femeile le acceptau legăturile și le făceau copii.

Astăzi, lucrurile nu mai merg așa.

Ce mijloc ne-a mai rămas pentru a-l ține lângă noi pe cel pe care-l iubim?

Habar n-am.

Nu pot decât să-ți promit că voi fi mereu aici pentru tine, mereu, indiferent ce s-ar întâmpla.

La bucurie și la necaz

În bogăție și în sărăcie

Cât timp mă vei dori
Eu voi fi aici.

Îți zâmbesc, îmi zâmbești. Lumina năvălește din toate părțile. O lumină atât de frumoasă...

Căsuța noastră are și o fereastră magică. O fereastră prin care, uneori, se întrezăresc imagini ale viitorului.

La început, suntem reticenți. Ne e atât de bine amândurora, aici și acum. Ne e atât de cald, cu inimile și trupurile împreunate, cu gura ta pecetluindu-mi buzele.

De ce să ne asumăm riscul de a cunoaște ziua de mâine?

— Hai, vino, Archie! Să mergem!

Mână-n mână, ne apropiem de fereastră și ne uităm prin ea:

Noi suntem, într-un salon de spital.

Da, e un spital, dar noi nu suntem bolnavi. Încăperea e plină de căldură, de lumină blândă și de buchete de flori. În încăpere e un leagăn, iar în leagăn, un nou-născut.

Tu mă privești, eu te privesc. Ochii noștri strălucesc. E pruncul nostru.

E o fetiță. Deschide ochii. Ne privește și ea și, dintr-odată, noi trei suntem una.

Dintr-odată, suntem o familie.

Archie, dragostea mea, când ești cu mine, nu mi-e frică de nimic.

Archie, dragostea mea,
Te iubesc
Valentine

23

Halfway to hell[1]

Destinul ne așteaptă întotdeauna la colțul străzii. În chip de derbedeu, de curvă ori de vânzător de loterie: cele trei întruchipări preferate ale sale. Dar nu va da buzna peste noi în casă. Va trebui să ieșim în întâmpinarea lui.
Carlos Ruiz Zafon

24 decembrie
Ora 5.00 dimineața

Când Gabrielle a ajuns la reședința ei din mijlocul sătucului plutitor Sausalito, nu se crăpase încă de ziuă. Spera din tot sufletul că Martin o așteptase și că vor putea avea o discuție serioasă. Nu mai avea niciun chef să se lupte, nu își mai dorea decât încredere și înțelegere reciproce. Voia, cu orice preț, să îi explice gestul ei, să se deschidă în fața lui și să îi încredințeze tot ceea ce îi dezvăluise Archibald.

Ușa pivniței era spartă. În interior, pe jos era plin de cioburi de sticlă, pereții erau pătați de vin, iar lada frigorifică era răsturnată. Gabrielle își dădu seama că Martin o folosise ca să spargă broasca.

Astfel izbutise să se elibereze și să plece înainte de întoarcerea ei.

Fără prea multe speranțe, sună la hotelul lui și îi lăsă mesaje pe mobil, apoi se sui în mașină și făcu un tur al locurilor din tinerețe.

De data asta însă, Martin era de negăsit.

Întotdeauna ne închipuim că unele relații sunt atât de puternice, încât vor putea rezista oricăror încercări; dar nu e deloc adevărat. Încrederea care se stinge, plictiseala, alegerile proaste,

---

[1] „La jumătatea drumului spre iad" (engl. în original).

stelele înșelătoare ale seducției, susurul ademenitor al nenorocirilor, picioarele lungi ale nenorocitelor, nedreptățile destinului: toate acestea contribuie la uciderea dragostei. În genul ăsta de luptă inegală, șansele de izbândă sunt slabe și țin mai mult de excepție, decât de regulă.

Ajungând la mica plajă de lângă port, Gabrielle se așeză pe nisip și privi în zare. Era ostenită. Ochii, uscați, o înțepau și o usturau. Mereu aceeași durere, aceeași singurătate, aceeași haină grea pe umerii ei.

Se spune că poți recunoaște o mare iubire atunci când îți dai seama că singura ființă care te-ar putea consola este tocmai aceea care ți-a făcut rău. Martin era marea ei dragoste.

Și Gabrielle îl pierduse.

*

Ora 6.00 dimineața

Abia se lumina de ziuă în Alamo Square, micuța grădină publică a cartierului rezidențial Western Addition. Zorii se ridicau deasupra orașului și ofereau o panoramă Bay Bridge și cupola clădirii Primăriei.

Un șir de case elegante, cu arhitectură victoriană, mărgineau grădina: vestitele „Doamne Sulemenite", numite astfel datorită culorilor pastelate, bleu-lavandă, verde-acvatic, galben-pai...

Archibald cunoștea și el, ca toată lumea, aceste reședințe tipice ale orașului San Francisco, dar niciodată nu-i dăduse prin minte că va ajunge, într-o bună zi, să se strecoare într-una dintre ele.

Casa îi aparținea lui Stephen Browning, principalul acționar al grupului Kurtline, cel care scotea la vânzare diamantul. Odată intrat, hoțul dezactivă cu ușurință alarma și sistemul de supraveghere video, apoi se îndreptă spre scara care ducea spre subsol. De ani de zile se gândea să fure Cheia Paradisului, dar până acum izbutise să reziste tentației. A o face astăzi, într-o manieră artizanală și fără a întâmpina piedici, în timp ce zeci de imbecili îl așteptau proțăpiți în jurul unei capcane grosolane, era cu adevărat excitant. Ajunse într-un hol larg, cotit, care îl conduse la

intrarea într-o încăpere fortificată. O *panic room*[1]! Ultima fantasmă la modă printre bogătași: să-și amenajeze un seif gigantic în care să se poată refugia în caz de agresiune exterioară.

Cu balamalele întărite și ușa blindată, buncărul de oțel semăna cu un adăpost antiatomic. Profitând de valul obsesiilor cu securitatea din perioada Bush, birourile de arhitectură promiteau clienților bogați să le construiască o citadelă inviolabilă. Cu toate astea, Archibald știa foarte bine că întreaga combinație nu i-ar rezista nici câteva secunde cutiuței lui electronice; dar astăzi avea chef să lucreze pe-ndelete, să prelungească plăcerea a ceea ce va fi, fără doar și poate, ultimul său furt. Așa că se puse pe lucru după moda veche. Își lăsă jos cutia cu scule, scoase de acolo un întreg arsenal, precum și un aparat demodat de radio, un K7, și, în sunetele *Sonatei pentru violoncel* a lui Bach, se apucă de meșterit ca-n vremurile bune de-altădată.

*

Ușa s-a deschis cu un scârțâit metalic.

Mai multe neoane s-au aprins simultan, inundând interiorul cu o lumină crudă.

Archibald se încruntă. În mijlocul încăperii, un bărbat și o femeie erau așezați spate în spate, legați și cu căluș la gură. Înfofolit într-un halat de casă care se desfăcea peste un abdomen proeminent, bătrânul Stephen Browning era imobilizat în spatele amantei lui, frumoasa domnișoară Ho, sexy ca o eroină dintr-o *manga* japoneză, într-o cămășuță satinată din dantelă turcoaz.

— Asta cauți?

Archibald tresări și se întoarse brusc.

Sprijinit de peretele holului, Martin învârtea diamantul între degete. Cheia Paradisului strălucea cu limpezimea opalescentă a Pietrei Lunii.

Pe chipul lui Archibald, respingerea și furia se estompară, făcând progresiv loc acceptării.

În treizeci de ani de jafuri, era pentru prima dată când cineva i-o lua înainte. Cu toate astea, nu era prea surprins. La urma urme-

[1] „Cameră de refugiu" (engl. în original).

lor, nu el provocase acest duel? Nu el fusese cel care-și alesese un adversar pe măsură, cu toate riscurile care decurgeau de aici?

— E frumos, nu? întrebă Martin, pândind reacția lui Archibald și uitându-se prin diamant ca printr-un ochean.

Archibald avu un rictus:

— Se spune că aduce nefericire celui care pune mâna pe el pe căi necinstite. Nu te sperie chestia asta?

— Nu, îl asigură Martin. Oricum, nu mai am nimic de pierdut.

Archibald clătină din cap. Nu-i plăcea deloc genul ăsta de remarce definitive.

Martin își desfăcu pulpanele hainei, arătându-i că nu avea asupra sa arme și, totodată, că nu avea niciun gând să-l aresteze. Avea ochii injectați, înroșiți de nesomn, de furia umilirii și de dorința de răzbunare.

În *panic room*, domnișoara Ho și amorezul ei bătrân chițcăiau înăbușit pe sub banda adezivă, dar niciunul dintre cei doi „dueliști" nu-i băga în seamă.

— Și ce facem acum? întrebă Archibald.

Ca și cum ar fi jucat cap și pajură, Martin aruncă diamantul în aer cu o mână și îl prinse cu cealaltă, bătându-și astfel joc de hoț, înainte de a-i arunca provocarea:

— Dacă-l vrei, vino să-l iei.

Și plecă fără să se mai uite-n urmă, urcând în goană scara îngustă și abruptă care ducea la parter.

Archibald suspină. Nu își dădea seama ce urmărea Martin acționând astfel. Îi trecu prin minte gândul că poate era beat sau drogat. Adineauri i se păruse că hainele lui duhneau a alcool. Oare ce-o fi făcut cât stătuse încuiat în pivniță? Un lucru era sigur: băiețașul o luase razna rău. El însuși era epuizat: spatele îi era varză, îi era greață, avea articulațiile fragile precum cristalul, dar nu avea de ales, trebuia să ridice mănușa și să se țină după copoi. I-o datora Gabriellei, trebuia să încerce să limiteze, pe cât posibil, pagubele de care era în mare măsură responsabil. În orice caz, nu mai avea de ce să rămână în casa aceea.

*

Încă din zori, San Francisco era învăluit în ceață: o masă groasă și amenințătoare care plutea deasupra orașului și îl cufunda într-o atmosferă de film *noir*.

Martin „împrumutase" Lexus-ul roșu aprins al domnișoarei Ho și gonea spre ocean, pe Divisadero Street. Pe urmele lui, motocicleta lui Archibald înfrunta vălătucii opaci care-i dădeau impresia că se afundă în nori.

Pentru prima oară în viața lui, Archibald a înțeles că mersese prea departe. Confruntarea cu Martin atinsese un asemenea paroxism, încât el însuși nu mai știa exact cine era vânătorul și cine – prada. Dorise să tragă sforile din umbră, să o protejeze pe Gabrielle și să-i asigure fericirea. Apoi îi intrase în cap să-l pună la încercare pe Martin. Prima și adevărata mare iubire a fetei. Dar nu te poți juca prea mult cu sentimentele și nici nu poți dispune de fericirea oamenilor cum ai tu chef, fără știrea și fără voia lor. Din cauza lui, Martin părăsise poliția și sărise calul de mai multe ori. Acum avea datoria să-i mărturisească adevărul și să salveze ce mai putea fi salvat, în interesul Gabriellei.

Pe Lombard Street încercă să preia inițiativa și, dintr-o apăsare pe accelerație, ajunse în dreptul lui. Câțiva zeci de metri vehiculele merseră unul lângă altul, izbindu-se reciproc, refuzând să cedeze fie și un deget de șosea.

Fără doar și poate, de impulsurile lor exagerate era vinovată și biologia: blestematul de testosteron care transformă bărbații în prădători, stârnindu-le poftele dominatoare. Dar cei doi duceau și o luptă mai aparte. O confruntare intimă a fiecăruia cu sine însuși, împotriva propriei singurătăți, a propriilor temeri și limite, a propriei înclinații către moarte.

Unul căuta să ucidă un tată, ca singură modalitate de a spăla ofensa adusă unei iubiri ratate.

Celălalt, ros de boală și pândit de moarte, nu știa cum să atenueze o vinovăție care îl devora de mai bine de treizeci de ani.

Amândoi erau în impas.

Mașina coupé sport se angajă în viteză pe Route 101, care traversa spațiile împădurite din Presidio.

Parcă niciodată orașul nu își meritase mai bine porecla de „oraș al ceților" decât în acea dimineață. În lumina farurilor

motocicletei, Archibald vedea cum îi dansează dinainte o brumă alburie care îneca vehiculele, înghițea trotuarele și indicatoarele de semnalizare rutieră.

Încetini și se angajă din nou în spatele mașinii. Nu avea nicio idee despre jocul pe care-l făcea Martin, nici despre locul spre care încerca să-l ademenească.

Nu se vedea nimic la trei metri în față. Când Lexus-ul părăsi parcul și o luă pe Golden Gate, ceața era așa de densă, de parcă ar fi înghițit podul. Simbolul și mândria orașului San Francisco își pierduse până și frumoasa culoare roșu-aprins. Ceața persista, desfășurându-și unduirile mohorâte care șerpuiau ca niște liane în jurul structurii metalice și al miilor de cabluri.

Pe la jumătatea podului, Martin încetini și sfârși prin a se opri pe banda dreaptă.

Archibald ezită puțin, apoi își parcă și el motocicleta în spatele mașinii, conștient că își asumă un risc enorm. Deja un concert de claxoane îi admonesta cu duritate. Staționarea era absolut interzisă în acel loc și, în nici câteva minute, vor apărea polițiștii care le vor controla identitatea și îi vor lua la întrebări.

În ciuda orei matinale, Golden Gate era foarte circulat în acest ajun de Crăciun. Pe toate cele șase benzi de circulație mașinile se încrucișau, se frecau unele de altele, se depășeau, într-o hărmălaie de nedescris, cu claxoane, înjurături și scrâșnet de pneuri.

Martin trânti portiera și sări peste grilajele care delimitau aleea rezervată bicicliștilor. La fel cum făcuse Archibald cu șase luni în urmă, cu autoportretul lui Van Gogh. Martin agita diamantul cu o mână amenințătoare, ca și cum ar fi avut de gând să-l arunce în ocean.

— Ești gata să te duci după el în infern? îi strigă el, cu o voce exaltată.

Dar Golden Gate nu era Pont Neuf.

Comparativ cu măreția lui, te simțeai redus la dimensiuni minuscule. Turnurile podului se înălțau la mai bine de două sute de metri deasupra apei amenințătoare și dezlănțuite.

Archibald, la rândul lui, i se alătură pe pista cicliștilor.

— Hai, întoarce-te, băiețaș, nu fi tâmpit! urlă el, pentru a acoperi zgomotul vântului.

Bariera de securitate era înaltă, dar nu suficient de înaltă pentru a descuraja zecile de persoane care se sinucideau în fiecare an, sărind în gol.

— Ce faci, vii sau nu ? strigă tânărul, exasperat.

Cheia Paradisului, pe care o ținea între degete, strălucea acum precum o flacără intensă care, în ciuda luminii cenușii, forma un halo hipnotic, aproape ireal.

Apoi Martin vârî diamantul în fundul buzunarului și începu să se cațere pe balustradă.

— Nu mă interesează deloc diamantul ăsta ! îi strigă Archibald.

Se aplecă instinctiv, privind în jos. Spectacolul era de o frumusețe teribilă, care îți dădea amețeli. Cu toate că nu se vedeau, puteai ghici valurile care se izbeau de stâlpii titanici, ancorați în Pacific.

Archibald știa că timpul îi presa. Podul era echipat cu camere de supraveghere și, peste nici câteva secunde, vor răsuna sirenele mașinilor de poliție sau cele ale patrulei de la Transportation District.

— Hai, fiule, nu strica totul acum ! Coboară de acolo ! Trebuie să vorbim !

Se apropie și mai mult și încercă să-l tragă pe Martin de poala hainei, dar francezul izbuti să-l împingă. Când Archibald încercă un nou asalt, Martin îi trânti cu violență un pumn în față. În încercarea de a-l evita, Archibald se agăță de adversarul lui și cei doi bărbați se luptară corp la corp până ce, la un moment dat, Martin se lăsă pe neașteptate pe spate. Hoțul încercă să-l rețină pe tânăr, dar acesta se zbătu și, fără a-și fi dorit cu adevărat, îl trase pe Archibald după el, în curenții înghețați ai Pacificului.

*

Un salt de șaptezeci de metri în gol.

O cădere de aproape patru secunde.

Patru secunde înseamnă mult, mai ales când știi că sunt ultimele clipe din viața ta.

La sfârșitul celor patru secunde, corpul se izbește de suprafața apei cu peste 100 km/h. Șocul e la fel de violent ca și cum ai ateriza pe beton.

În timpul acestor patru secunde nu îți revezi firul vieții, ca într-un film derulat cu viteză sporită.

În timpul acestor patru secunde, ți-e frică.

În timpul acestor patru secunde nu te încearcă decât regretele.

Chiar dacă te-ai aruncat de bună voie, există întotdeauna un moment, în mijlocul căderii, când ai da orice să te poți întoarce îndărăt.

Așa e mereu.

Întotdeauna.

În timp ce cădea, Archibald își spuse că a încercat să facă tot ce-a putut, dar a dat greș. Nu a știut decât să distrugă viețile celor din jur și, în dorința lui de a-și îndrepta greșelile, nu a făcut decât să comită altele, și mai teribile. Și, într-o ultimă tentativă de a nu muri înecat de amărăciune și resentiment, îl strânse cu putere în brațe pe cel căruia îi spunea „fiule".

Cât despre Martin, el se gândea la Gabrielle. Ea a fost enigma, iubirea și rana lui. Dintotdeauna și pentru totdeauna. Căci există în viață dureri de care nu te poți vindeca.

Acum, înaintea plecării finale, și-a amintit de scrisoarea pe care i-o scrisese, cu toată naivitatea și idealismul celor douăzeci de ani ai lui:

> *...Ori de câte ori închid ochii și îmi imaginez cum vom fi peste zece ani, am în minte imagini fericite, care nu îmi par deloc nerealiste: soare, râsete de copii, priviri complice ale unui cuplu în continuare îndrăgostit...*

Ce să-ți spun! N-a existat niciodată soare, poate doar câteva raze, intense, dar de fiecare dată trecătoare.

N-a existat decât suferință, întuneric, teamă și...

Partea a treia

În preajma îngerilor

24

Marea evadare

Pentru a-și lua mai bine zborul, ceva mai lesne,
Cu pupilele strălucind, cu pletele-n vânt
Înainte de potop, înainte ca sania
Să părăsească drumul și apoi...
...Apoi nimic, s-a terminat.
CLARIKA, „Escape Lane"

Cartierul Nob Hill
24 decembrie
Ora 8.00 dimineața

Cu toate sirenele pornite, ambulanța năvăli în parcarea destinată urgențelor a Spitalului Lenox.

Echipa medicală care primea răniții se scindă în două, pentru a-i prelua în grijă.

— Ce avem ?
— Bărbat, 34 de ani, în comă, cu politraumatism.

— Ce avem ?
— Bărbat, 60 de ani, în comă, cu politraumatism.

Cu răniții puși pe două tărgi, brancardierii au pornit o adevărată cursă pe holurile spitalului, pentru a afla care intră primul în blocul operator, care trece primul de ecograf, care va fi operat de cel mai bun chirurg... Ca și cum duelul dintre Archibald și Martin s-ar fi prelungit și dincolo de porțile morții.

— Ce avem ?
— S-a aruncat de pe Golden Gate acum treizeci de minute...
— A fost pescuit de Poliția Maritimă...
— Fracturi multiple...

— Ce avem ?
— ...Cădere de pe pod, de la șaptezeci de metri...
— ...Mai puțin de trei minute după șoc...
— ...Numeroase leziuni interne...

Cei doi bărbați au fost intubați la locul accidentului. Sedați și ventilați, purtau fiecare câte un guler cervical, precum și câte un cateter de care atârnau cinci fire de perfuzie.

Fire prinse de stative, care îi legau încă de viață; dar pentru câtă vreme, oare?

*

Întâmplarea a făcut ca, în acea dimineață, Elliot Cooper, unul dintre cei mai vechi chirurgi ai spitalului, să traverseze pe jos parcarea după o noapte grea de gardă, exact în momentul în care ambulanța cu cei doi bărbați pescuiți din ocean după căderea de pe Golden Gate își croia drum printre mașini.

Cu treizeci și doi de ani în urmă, Ilena, femeia pe care o iubise, se aruncase de pe același pod blestemat, punându-și capăt zilelor. De atunci, acest simbol al orașului San Francisco exercita asupra lui o fascinație dureroasă, care-l determinase să militeze activ pentru instalarea unei bariere de prevenire a sinuciderilor, înălțată deasupra balustradei. O măsură care nu avea însă întotdeauna efect.

Mașinal, Elliot ciuli urechile și urmări din priviri cele două echipe medicale care se agitau în jurul răniților: un tânăr francez, Martin Beaumont, și un bărbat de seama lui Elliot, cu identitate necunoscută.

Un fel de al șaselea simț îl împinse să iasă în fața tărgilor, pentru a le da colegilor o mână de ajutor. Ca administrator al spitalului, știa că în acest ajun de Crăciun personalul nu era prea numeros. Dar trebuia să mai verifice ceva. Silueta pe care o întrezărise culcată pe brancardă... profilul acvilin cu păr grizonat... bărbatul cu identitate misterioasă... era posibil, oare...

Când chirurgul se aplecă deasupra celei de-a doua tărgi, îl recunoscu pe vechiul lui prieten, Archie Blackwell. Imediat, Elliot luă hotărârea să își treacă numele pe lista medicilor de gardă. Se schimbă și, înainte de a-și închide telefonul mobil, formă numărul Gabriellei.

*

„Întotdeauna, eu și numai eu trebuie să dau peste dezastre de-astea..."

Claire Giuliani, unul dintre internii care erau de gardă, constată cu groază amploarea rănilor pacientului, un tânăr francez puțin mai în vârstă decât ea : vertebrele și coastele fracturate, ambele picioare rupte, plus laba unuia dintre ele, clavicula făcută praf, cușca toracică înfundată, șoldul și umărul drept deplasate. Fără a mai pune la socoteală leziunile interne care impuneau tratament de urgență: explozia splinei, ruptură de intestine...

*

Elliot era îngrozit: șocul fusese atât de violent, că l-ar fi putut ucide pe Archibald. Acesta căzuse pe spate, ca și cum ar fi încercat să-l protejeze pe Martin și să ia asupra lui cea mai mare parte a brutalității impactului.

Avea bazinul și vertebrele fracturate, rinichii distruși, splina și vezica îi explodaseră, prezenta un edem cerebral și multiple leziuni interne. Nu trebuia să fii doctor ca să îți dai seama că, în stadiul ăsta, șansele de supraviețuire erau nule și că, până și în cazul unei minuni, leziunile probabile la coloana vertebrală și măduva spinării nu îi vor mai permite niciodată prietenului său să se țină pe picioare.

*

Vremea prânzului

Pe holurile care duceau spre blocurile operatorii, acolo unde i se permisese să aștepte, Gabrielle, cuprinsă de febrilitate, încerca să zărească gesturile chirurgilor care, în spatele ușilor din sticlă mată, încercau să-i salveze pe cei doi bărbați ai vieții ei.

Chiar dacă nu știa exact cum de Martin și Archibald ajunseseră să facă saltul mortal de pe pod, era convinsă că acest sfârșit tragic se înscria în logica nemiloasei lor înfruntări.

A refuzat să aleagă între ei, a vrut să-i păstreze pe amândoi, să îi apropie, să-i iubească împreună; dar, fără îndoială, există dueluri a căror miză inevitabilă nu poate fi decât moartea.

Ora 20.00

Când Claire Giuliani ieși din sala de operație, cu ochii încercănați și chipul sleit de oboseală, era deja întuneric de câteva ceasuri bune. Morocănoasă, își aruncă mănușile și halatul la pubelă, apoi își scoase boneta de chirurg și își eliberă pletele jilave de transpirație. O șuviță roșcată îi căzu pe ochi, dar nu se osteni s-o dea la o parte. Își luă o cafea de la un automat și ieși în parcare. În seara aceea aerul era înghețat, ceea ce nu putea să îi displacă. Nu se afla decât de câteva săptămâni la San Francisco și deja îi era dor de Manhattan. Se săturase de așa-zisa viață fără griji, de toți oamenii ăștia încântători și grozavi, de spiritul pozitiv care contamina totul. Ea nu era nimic din toate astea: nici grozavă, nici încântătoare, nici pozitivă. Târa după ea un pesimism persistent și prefera asprimea iernii newyorkeze zilelor călduțe de pe coasta californiană. Își înăbuși un căscat. O usturau ochii: din cauza oboselii – doar operase toată ziua –, dar și din cauza frustrării că munca ei nu fusese prea de folos. „Frumușelul" era făcu zob și nu prea mai funcționa la parametri normali: traumatism facial, contuzie pulmonară, pneumotorax... Și, date fiind rezultatele tomografiei, ar fi putut paria că va face un hematom cerebral peste noapte. În cazul ăsta, va trebui să-l opereze din nou și, dată fiind starea lui generală, era puțin probabil că avea să reziste. Și chiar dacă-și va reveni din comă, cine ar putea crede că o asemenea cădere nu va provoca leziuni rahidiene care îl vor condamna definitiv la paralizie?

Furioasă, își smulse plasturele cu nicotină lipit de braț, apoi scotoci prin cutia din bordul mașinii după un pachet vechi de țigări.

Sprijinită de capota mormanului ei de fiare – un Volkswagen Beetle revopsit de mântuială, într-un mov intenționat hidos –, își aprinse prima țigară după două luni, cu un amestec de capitulare și sfidare.

„Hai, blestemăție de nicotină, hai și mă perpelește la foc mărunt!..."

Cu țigara în dreapta și telefonul în stânga: suma tuturor dependențelor ei. Toată ziua Claire aruncase priviri îngrijorate către ecranul Blackberry-ului, dorindu-și cu disperare să vadă clipind luminița roșie care indică primirea unui SMS sau a unui e-mail. Aștepta un telefon sau un semn de la un bărbat. Un bărbat de care totuși fugise, când părăsise New York-ul. Un bărbat care o iubise, dar căruia ea nu-i spusese niciodată „te iubesc". Un bărbat cu care se purtase urât. Un bărbat pe care-l înșelase, îl dezamăgise, îl rănise. Doar pentru a vedea dacă o poate iubi în continuare. Doar pentru a vedea dacă e în stare să îndure ce putea fi mai rău. Pentru că ea nu știa să iubească altfel. Și poate că într-o bună zi, dacă bărbatul îi va fi în continuare alături, dacă va avea încăpățânarea și răbdarea să o aștepte, va izbuti să-și deschidă inima în fața lui și să-i spună acele cuvinte care vor schimba totul.

Își pipăi telefonul mobil. Bărbatul nu o mai sunase de o săptămână. Poate că renunțase și el, ca atâția alții. Încercă să și-l alunge din gând și se conectă mașinal la serverul spitalului. Sărind de la o pagină web la alta, dădu peste o teză coordonată de Elliot Cooper, consacrată accidentelor de pe Golden Gate. Află de acolo că, din 1937, de la inaugurarea podului, 1 219 oameni se sinuciseseră aruncându-se în ocean: aproape douăzeci în fiecare an. Și din 1 219 oameni, doar 27 supraviețuiseră!

„Nici măcar 2%..." își spuse în sinea ei cu tristețe.

Din experiență, știa că genul ăsta de statistici cu greu puteau fi înșelate.

*

Ora 20.15

Piuitul repetat al unui sonar de submarin.

O încăpere rece, cufundată într-o lumină albăstruie: sala de reanimare a spitalului Lenox.

Două tărgi din oțel, aflate la o distanță de câțiva metri.

Între cele două tărgi, o femeie, așezată pe un scaun, cu spatele încovoiat, cu fața-n palme, obosită de atâta plâns.

O păzitoare, o veghetoare.
Pe tărgi, doi bărbați cu ochii închiși, în comă.
Doi bărbați care s-au luptat, în loc să încerce să se înțeleagă.
Doi bărbați care iubeau aceeași femeie, fiecare în felul lui.
Sau, mai degrabă, care nu știau cum s-o iubească.

*

Ora 20.30

Claire Giuliani își zdrobi ultima țigară și se-ncheie la haina militară, cu gulerul plin de petlițe mari, cu butoane argintii. Teoretic, serviciul ei se terminase. Era seara de 24 decembrie. Urma să împlinească treizeci de ani. Dacă ar fi fost o fată normală, acum ar fi fost pe cale să petreacă alături de familie sau de un iubit, ori poate chiar în sala de gardă, pe care internii o împodobiseră cu ocazia sărbătorilor. Dar Claire nu era pur și simplu în stare să se adapteze. Nu-i plăcea decât exclusivitatea dureroasă a relațiilor în doi și, în lipsa acestora, învățase să se mulțumească doar cu singurătatea, la cultivarea căreia și meseria ei avea un cuvânt greu de spus. O meserie care, obligând-o să trăiască în preajma morții, o distrugea tot mai mult în fiecare zi, permițându-i, în același timp și împotriva tuturor uzanțelor, să țească niște legături invizibile între ea și pacienți. Legături care o mențineau pe picioare și care, în seri precum aceasta, păreau a fi singura ei punte de legătură cu restul lumii.

Aparent, Claire reușise în viață. Era chirurg și, dacă și-ar fi acordat puțin timp și ceva mai multă atenție, ar fi putut fi chiar drăguță, ba chiar ar fi putut juca, în viața de zi cu zi, rolul eroinei din *Anatomia lui Grey*, cu trup mlădios și minte sexy. Dar ea nu era așa...

Se uită iar la ecranul telefonului. Luminița roșie tot nu clipea.

Și dacă l-ar suna ea?

Dacă și-ar asuma riscul de a se arăta fragilă în fața unui bărbat? O făcuse cândva, demult, și ieșise zdrențe din povestea aia, fără vlagă, ca un pământ ars și pustiit. Își promisese să nu mai retrăiască niciodată așa ceva dar, odată cu trecerea timpului,

înțelesese că era mult mai lesne de trăit cu remușcările decât cu regretele.

Afișă pe ecranul micuț al telefonului agenda cu contacte și se opri în dreptul numărului atribuit enigmaticului *Him*[1].

Puse un deget tremurător pe butonul de apel, mai cugetă câteva secunde apoi, într-un moment de avânt, hotărî să facă pasul când...

O altă ambulanță năvăli în trombă, oprindu-se exact în fața porților automate și debarcând o targă pe care zăcea o fată foarte tânără, fără suflare, cu obrazul mânjit de urme de rimel.

Claire se apropie. De ce nu era nimeni aici, ca să întâmpine pacienta?

Mașinal, se aplecă asupra tărgii. Pușloaica purta o pereche de blugi cu talie joasă (prea joasă), un tricou roz mulat (prea mulat), împodobit cu o inscripție ambiguă: „Nici sfântă, nici ușuratică".

— Ce ai aici? îl întrebă pe unul din brancardieri.

— O adolescentă de paisprezece ani, cu tentativă de suicid prin ingestie de produse toxice: clorat de sodiu, erbicid Glifosat și pentaclorofenol.

„Claire, ce faci?" întrebă un murmur îndepărtat. Ea își plecă privirile spre telefon. Era vocea lui, vocea lui. Ezită o frântură de secundă, apoi alese să închidă aparatul pentru a se ocupa de pacienta „ei".

O tentativă serioasă de sinucidere la numai paisprezece ani...

Hotărât lucru, în seara asta trecutul se întorsese s-o hărțuiască în mod straniu.

---

[1] „El" (engl. în original). (N.a.)

25

Zona de plecare

Nu te gândi la lucrurile pe care nu le ai ca
și cum ele ar fi deja aici; fă mai curând
socoteala celor mai prețioase bunuri pe care
le posezi și încearcă să-ți închipui cât de mult
le-ai fi căutat, dacă nu le-ai fi avut.
MARC AURELIU

Întuneric.
Întuneric.
Întuneric.
Un murmur:
...Dragostea mea...
Întuneric
Un bâzâit.
Piuitul regulat al unui submarin.
Un suflu puternic și cadențat ca o respirație mecanică.
O lumină abia ghicită, apoi...

Martin își deschise cu greu ochii. Transpira, avea capul greu și gâfâia. Pleoapele i se lipeau, îi erau pline de un lichid cleios și vâscos. Îl ardea fața; se șterse la ochi cu dosul mânecii și se uită în jur. Era într-un aeroport, prăbușit într-un fotoliu metalic, într-o sală de așteptare. Se scutură și, dintr-un salt, fu în picioare.

Aruncă o privire spre ceas: 25 decembrie, ora opt și zece minute dimineața.

În fotoliul de alături, o adolescentă cu plete de un blond deschis avea parte de aceeași trezire dureroasă. Îi remarcă aerul îngrozit, rimelul scurs pe față și tricoul roz pal, cu inscripția „Nici sfântă, nici ușuratică".

Unde se afla?

Înaintă spre peretele din sticlă. Aerogara era toată numai lumină și spații deschise: o catedrală futuristă din oțel și sticlă,

un dom transparent în formă de elipsă, cu un capăt care înainta în mare, ca o navă imensă. Pe pistele de decolare, aliniate în șir indian, avioanele argintii așteptau răbdătoare să-și ia zborul. Scăldată într-o lumină caldă și aurie, clădirea semăna cu o bulă cristalină așezată lângă apă, în care nu răzbătea niciun zgomot din exterior.

Raiul? Iadul? Purgatoriul? Nu. Cu toate că, puștan fiind, Martin urmase orele de catehism, nu crezuse niciodată nici în dogmele Bisericii, nici în reprezentarea lor schematică.

Și atunci, ce să fi fost? Un vis?

Nu, era prea precis, prea clar pentru a fi altceva decât realitatea. Își masă tâmplele și ceafa cu degetele mari. Își amintea tot ce făcuse în aceste ultime ceasuri: trădarea Gabriellei, furtul diamantului, înfruntarea de pe pod cu Archibald, căderea lor de la șaptezeci de metri înălțime. Pe-asta n-o mai visase, așadar nu putea fi decât... mort.

Încercă să-și înghită saliva, dar avea gâtul uscat. Își șterse transpirația de pe față.

La capătul șirului de uși de îmbarcare, zări un chioșc cu băuturi, ale cărui mese dădeau spre piste: Golden Gate Café.

„Un nume predestinat", își spuse în sinea lui, înaintând spre tejgheaua în spatele căreia servea o mulatră superbă, cu ochi deschiși la culoare, într-un pantalon scurt minuscul și un maiou decoltat.

— Ce să fie, pentru domnul?

— Păi... Puțină apă, se poate?

— Minerală sau plată?

— Aveți Évian?

Ea-și flutură pletele strălucitoare și se uită la el ca la un necioplit:

— Evident!

— Da' Coca-Cola aveți?

— Dar de unde veniți, mă rog?

El își plăti sticla cu apă și doza de suc – 10 dolari! –, apoi se întoarse la șirul de fotolii metalice. Adolescenta cu tricou provocator era tot acolo, tremurând și clănțănind din dinți. Martin îi întinse sticla lui cu apă, dându-și seama că fata murea de sete.

— Cum te cheamă?

— Lizzie, răspunse ea, după ce goli dintr-o sorbitură zdravănă aproape jumătate de sticlă.

— Te simți bine?

— Dar unde suntem? întrebă puștoaica, smiorcăindu-se.

Martin se prefăcu a nu fi auzit întrebarea. Era leoarcă de sudoare, corpul îi era străbătut de frisoane. În vulnerabilitatea ei, îi amintea de Camille, fetița asupra căreia veghease ani de-a rândul. Îi oferi și cutia cu suc și o lăsă singură puțin, cât să facă niște cumpărături la unul dintre buticurile de suveniruri de la capătul terminalului.

Când se întoarse la ea, îi aruncă un hanorac cu glugă, în culorile Universității Berkeley.

— Pune-ți ăsta, o să răcești.

Fata îi făcu un semn timid din cap, care probabil că însemna „mulțumesc" în limbajul adolescenților rătăciți, apoi își trase bluza pe ea.

— Câți ani ai?

— Paisprezece.

— Unde locuiești?

— Aici, în San Francisco, lângă Pacific Heights.

— Îți amintești care-a fost ultimul lucru pe care l-ai făcut înainte de a te trezi aici?

Lizzie își șterse lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

— Nu mai știu nimic. Eram acasă... Am plâns mult, apoi am înghițit niște chestii... niște chestii ca să mor.

— Ce chestii? Pastile?

— Nu, că mama a pus lacăt pe dulăpiorul cu medicamente.

— Atunci ce?

— M-am dus în ghereta din fundul grădinii și am înghițit ce-am găsit acolo: otravă pentru șobolani și erbicid.

Martin era consternat:

— Dar de ce ai făcut asta?

— Din cauza lui Cameron.

— Cine-i? Iubitul tău?

Ea încuviință din cap.

— Nu mă mai iubește. Și totuși, era așa de puternică iubirea noastră....

O privi cu tristețe. La cincisprezece, douăzeci, patruzeci ori șaptezeci și cinci de ani era de fiecare dată aceeași poveste: nenorocita asta de boală a iubirii care distruge totul în calea ei, momentele astea atât de trecătoare de fericire pentru care trebuie să plătim întotdeauna un preț exorbitant...

Martin încercă totuși să glumească:

— Dacă de la paisprezece ani încerci să-ți pui capăt zilelor din cauza tipilor înseamnă că mai ai multe de tras, mititico!

Dar Lizzie simțea că, totuși, ceva era în neregulă:

— Unde suntem? întrebă din nou, cu o privire îngrozită.

— Habar n-am, recunoscu Martin, ridicându-se în picioare, dar îți promit că o să ieșim noi cumva de aici!

*

Fugea.

Cu puștoaica în spatele lui, Martin fugea.

Nu-l mai interesa realitatea acestui loc, era sigur că trebuie să iasă de acolo, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Nu era un vis, nu era nici raiul, nici iadul – doar în ceruri nu se vindeau cutii de coca-cola la cinci dolari. Era altceva.

Și de acest „altceva" trebuia să fugă.

Hotărî să aibă încredere în tăblițele indicatoare și le urmă metodic pe cele pe care scria „Ieșire-Taxi-Autobuz". Ele au fost cele care i-au condus până în zona *duty free*, pe un coridor foarte lung, unde toate mărcile de lux, de la Hermès la Gucci, aveau câte un butic. Apoi au traversat marele *food court* care, împânat cu vreo douăzeci de panouri, oferea un evantai bogat de specialități culinare: hamburgeri, salate, sushi, pizza, cuș-cuș, kebab, fructe de mare...

La intervale regulate, Martin se întorcea spre Lizzie, încurajând-o să grăbească pasul.

Au luat un lift, apoi o scară rulantă de mare viteză, interminabilă, asemenea celor din Gara Montparnasse din Paris, numai că aceasta din aerogară nu era în pană.

Construită pe lungime, clădirea era liniștitoare, curată și luminoasă. Mai multe echipe de curățenie ștergeau pereții vitrați, a căror suprafață se unduia precum luciul apei, în ritmul variațiilor luminii aurii.

Era o mulțime densă, care se îngrămădea într-o atmosferă de început de vacanță. Bonete, eșarfe, nasuri cu guturai, pachete-cadou: unele grupuri se pregăteau de Crăciun. Altele, din contra, arborau culorile verii, purtând bermude colorate și un bronz de surferi.

Martin o înșfăcă pe Lizzie de mână și grăbi pasul, împingând câțiva pasageri care le stăteau în cale: tipi șifonați care o făceau pe oamenii de afaceri, adolescenți adormiți pe sub căștile iPod-urilor...

Peste tot, pe pereți, orologiile aminteau de timpul care trece.

Cu nasu-n vânt, atent la panourile indicatoare, Martin fugea, stăpânit de sentimentul de urgență. Acum, ieșirea era aproape. O trase de brat pe Lizzie pentru a accelera și mai mult.

Gata, au ajuns în marele hol al plecărilor! Pentru prima oară, Martin auzea activitatea de afară: zgomotele circulației, atmosfera mai puțin aseptică, asperitățile, viața...

În clipa în care au depășit ușile glisante care dădeau spre trotuar, au simțit un soi de aspirare violentă, care le-a sfârtecat timpanele și le-a încețoșat vederea.

Când Martin deschise din nou ochii, se afla în fața aceluiași șir de scaune metalice ca la trezire. În spatele lui, același butic cu suveniruri, același Golden Gate Café, cu chelnerița mulatră cu plete scânteietoare.

O privi pe Lizzie cu un aer dezolat: se întorseseră de unde plecaseră!

*

— N-are rost să cauți ieșirea, băiețaș! Suntem prinși aici.

Martin întoarse capul.

Cu chipul impasibil și privirea pătrunzătoare, Archibald trase cu sete dintr-o havană și slobozi un nor de fum. Se vedea treaba că în aeroport nu era interzis fumatul. Așadar, era adevărat: Dumnezeu însuși fuma țigări de foi... Sau poate că a face un

cancer odată ce erai mort era mai puțin grav decât să-l faci cât mai erai încă în viață...

— Totul e numai din vina ta, începu Martin, îndreptând spre bătrân un deget acuzator.

— E și vina ta, pe cât e și a mea, nuanță Archie. Dacă n-ai fi încercat să joci în stil mare, am fi încă acolo, jos.

Archibald se simțea în formă. Oboseala, durerile și greturile cauzate de boală dispăruseră ca prin farmec.

— Ne-ai omorât pe amândoi, se înfurie Martin. Din cauza orgoliului tău nemăsurat!

— În privința orgoliului, cred că și tu ești un mare specialist, băiețaș.

— Și nu-mi mai spune tu mie „băiețaș"!

— Ai dreptate, scuză-mă, băiețaș. Dar te înșeli când spui că suntem morți.

— Gândește-te și tu puțin: am căzut de la cel puțin șaptezeci de metri în apa înghețată. Îți poți închipui carnajul!

— E drept, recunoscu Archibald strâmbându-se, dar, cu toate astea, nu am murit. Cel puțin nu încă.

— Bun, foarte bine, și atunci unde suntem?

— Chiar așa: unde? interveni și Lizzie.

Archibald îi zâmbi adolescentei apoi, cu o fluturare din mână, își invită interlocutorii să-l urmeze.

— Trebuie să cunoașteți pe cineva.

— Nu! refuză Martin, nu înainte de a ști unde ne aflăm.

Archie dădu din umeri, apoi le răspunse, ca și cum ar fi fost un lucru evident:

— Suntem în comă.

*

Martin, Archibald și Lizzie au împins ușa Spațiului pentru Rugăciune al aerogării. Locul era alcătuit dintr-un birou de primire și mai multe săli micuțe, destinate principalelor confesiuni: o capelă creștină, o sinagogă, o moschee, un sanctuar budist și unul shintoist.

Responsabil de acest loc era părintele Shake Powell, parohul aeroportului: un negru înalt, la fel de masiv ca un practicant de

catch, care purta adidași Nike Air, pantaloni bufanți, o vestă cu glugă și un tricou cu inscripția *Yes we can*[1], cu chipul lui Obama.

Shake Powell își primi musafirii în biroul său, o încăpere confortabilă, dar golașă, care dădea spre piste. Cu toate că era foarte ocupat, preotul era gata să răspundă întrebărilor nou-veniților. Le oferi câte o cană cu cafea și, fără a se lăsa prea mult rugat, le spuse povestea lui.

Originar din New York, Powell se afla în vizită la fratele lui, în San Francisco, cu zece luni în urmă, când s-a trezit cu un cuțit înfipt în spate, pe când intervenea în cearta dintre doi oameni ai străzii. Odată ajuns în Zona de plecare, fusese instruit de fostul paroh al aeroportului, înainte ca acesta să plece spre ceruri.

Sarcina sa îl pasiona. Aici, susținea el, Domnul era pretutindeni: în arhitectură, în lumină, în pereții de sticlă deschiși spre cer. Uneori, i se întâmpla chiar să celebreze nunți sau botezuri.

Zona de plecare era o frontieră, un fel de *no man's land*, un loc propice rugăciunii și cugetării. În acest „altundeva", oamenii se trezeau puși în fața celor mai intime dintre temerile lor. La ceasul plecării, simțeau nevoia să se spovedească. Părintele Powell nu încerca să-i judece, ci să-i înțeleagă. În cazul unora, avea de-a face cu teama de necunoscut, cu remușcări și regrete. În cazul altora, acest soi de refugiu era o oportunitate prețioasă și neașteptată, care le permitea să devină oameni mai buni sau să se împace cu ei înșiși.

— În Zona de plecare, am văzut sufletul omenesc în toată vastitatea lui: cu măreția, dar și cu toată micimea lui, explică preotul, terminându-și cana cu cafea.

Martin l-a lăsat pe Shake Powell să-și ducă raționamentul până la capăt. Din spusele lui, a dedus că toți călătorii de pe acest aeroport misterios erau oameni intrați în comă, după un accident sau o tentativă de sinucidere; dar rămăsese o întrebare:

— Mereu vorbiți despre Zona de plecare... începu el.

— Exact.

— Dar e o zonă de plecare *încotro*?

---

[1] Sloganul folosit în campania prezidențială din 2008 de actualul președinte al Statelor Unite, Barack Obama.

Powell se uită pe rând când la Marin, când la Lizzie, apoi clătină din cap:

— Uitați-vă la avioane, îi îndemnă, întorcându-se spre fereastră.

Martin își îndreptă privirea spre spațiul pentru decolare și aterizare. Se vedeau clar două piste paralele și un șir de avioane de transport de capacitate mare, cenușii, care străluceau în soare și așteptau semnalul de la turnul de control ca să decoleze în direcții opuse.

— Nu pot exista decât două destinații, îi anunță Shake Powell încheindu-și vesta de jogging, pe sub care se întrezăreau niște mușchi impresionanți.

— Întoarcerea la viață sau plecarea spre moarte... completă cu tristețe Martin.

— Ai priceput, băiețaș, încuviință Archibald.

*

Lizzie privea gânditoare palmele enorme ale preotului, care își tatuase pe falange literele L.I.F.E. și D.E.A.T.H. – „viață" și „moarte".

Tremurând toată, își luă inima-n dinți și întrebă:

— Dar cum ne putem cunoaște destinația?

— E trecută pe biletul vostru.

— Ce bilet? întrebă Martin.

— Cel pe care-l primește fiecare călător din Zona de plecare.

— Un bilet ca ăsta, interveni Archibald, punând pe masă propriul tichet de îmbarcare.

Plecare	Destinație	Dată	Oră	Loc
Zona de plecare	***Viață***	26.12.08	07.05	32F

Martin se încruntă. Purta aceleași haine ca în momentul accidentului: costumul care îi venea ca turnat oferit de domnișoara Ho și o cămașă șifonată, care îi ieșise din pantaloni. Se scotoci prin buzunarele hainei, își găsi portofelul, telefonul și un cartonaș pe care-l puse, la rândul lui, pe masă:

Plecare	Destinație	Dată	Oră	Loc
Zona de plecare	***Moarte***	26.12.08	09.00	6A

— N-ai noroc, băiețaș! se strâmbă Archibald.

Apoi, cei doi bărbați se întoarseră spre Lizzie, cu fețe întrebătoare.

Pierdută în hanoracul ei, copila era îngrozită. Își întoarse cu neîndemânare buzunarele jeanșilor pe dos și sfârși prin a pescui un tichet de îmbarcare îndoit în patru, pe care-l despături cu o mână tremurătoare. Cartonașul era purtătorul unei vești sumbre:

Plecare	Destinație	Dată	Oră	Loc
Zona de plecare	***Moarte***	26.12.08	09.00	6B

26
Frumoasele lucruri ale cerului[1]

Și atunci, pentru ultima dată, am văzut Pământul:
un glob stabil, de un albastru strălucitor,
călătorind în imensitatea eterului. Iar eu, fragilă
fărâmă de praf dotată cu suflet, pluteam tăcut în
vid, despărțindu-mă de acest albastru îndepărtat
pentru a mă avânta întru necunoscut.
William Hope Hodgson

Zona de plecare
Ora 23.46

Bolta Celestă era cel mai luxos restaurant din Zona de plecare.

Treizeci de mese rotunde, acoperite cu fețe de masă de culoare crem, erau armonios aranjate într-o sală frumoasă, cu un design modern și elegant. Pe perete, o draperie uimitoare, luminescentă, țesută din sute de fibre optice, învăluia încăperea într-o lumină filtrată, blândă, creând o atmosferă călduroasă și rafinată.

În centrul sălii, un șemineu contemporan adăuga ansamblului o notă de confort catifelat.

Până și aici, la porțile cerurilor, clienții semănau cu cei prezenți în orice local de lux: chinezi și ruși proaspăt îmbogățiți, magnați ai petrolului din Orientul Mijlociu, elita globalizată louis-vuitton-izată...

În mijlocul acestui areopag, Martin și Archibald se instalaseră la o masă din apropierea imensilor pereți vitrați în care se

[1] Titlul unui roman de Dinaw Mengestu, inspirat dintr-un vers al lui Dante. (N.a.)

reflecta lumina pistelor de pe care, în ciuda orei înaintate, avioanele decolau unul după altul.

— Nu prea pari în largul tău, băiețaș, remarcă Archibald, delectându-se copios cu chifteluțele din timus de vițel, cu garnitură de tăiței de casă cu ciuperci.

Martin abia se atinsese de mielul lui gătit după o rețetă din Aveyron.

— E clar că ai chef să-ți umpli burdihanul când știi că vei ieși viu de-aici! Îți amintesc, totuși, că eu o să mor!

— Toți o să murim într-o bună zi, obiectă Archibald.

— Da, numai că mie chestia asta o să mi se întâmple mâine dimineață!

— Ai dreptate, e complet nedrept, admise hoțul. Eu am de două ori anii tăi și, pe de-asupra, recunosc că sunt cel care te-a tras în nenorocirea asta...

Își umplu din nou paharul cu vin și puse sticla pe măsuța de servit de lângă ei: Mouton-Rothschild 1945, Romanée-Conti 1985. Cele mai alese soiuri pentru o seară cu totul specială.

— Ești sigur că nu vrei să guști vinul? insistă Archibald. Ar fi păcat să mori fără să fi încercat minunăția asta.

— Du-te naibii cu vinul tău cu tot! răspunse Martin pe un ton dur, dar cu o voce fără vlagă.

Lizzie adormise pe banchetă, cu capul sprijinit de umărul lui. În fața ei se aflau resturi de Burger Royal, cu adaos de șuncă și brânză de capră.

Archibald scoase din buzunar o cutie de chibrituri, pescui un băț și, cu cuțitul, își ciopli o scobitoare; năravvechi, care se potrivea cu locul ăsta discret și rafinat ca nuca-n perete.

— Mă întreb dacă nu cumva, înainte de desert, ar trebui să mă las ispitit de porumbelul ăsta dezosat cu garnitură de pateu din ficat de gâscă, spuse el, frunzărind meniul. Tu ce crezi?

De data asta, Martin preferă să nu mai răspundă provocării.

Privea pe fereastră, admirând cerul și stelele. Și, mai presus de orice, era fascinat de astrul strălucitor pe care-l luase drept Luna, dar care poate că era chiar Pământul: planeta albastră care plutea, îndepărtată, cu locuitorii ei care se iubeau, se ucideau și o distrugeau metodic.

Planeta asta pe care se simțise mereu singur, dar de care, iată, nu izbutea să se despartă.

— Trebuie să vorbim, băiețaș...

Martin ridică ochii. Deasupra paharelor de cristal, privirea lui Archibald strălucea ca o flacără. Trăsăturile i se înăspriseră și pe fața slabă a hoțului se vedea limpede că ceasul glumelor trecuse.

— Și despre ce-ai vrea să vorbim?

— Despre Gabrielle.

Martin suspină:

— Ce vrei să știi? Ce intenții am cu ea?

— Exact.

— Am avut cele mai nobile intenții din lume, dar nu mai are rost, pentru mine oricum s-a terminat...

Se hotărî să-și toarne un pahar cu vin înainte de-a continua.

— Și apoi, află de la mine un lucru: fiică-ta e periculoasă! La fel de periculoasă ca și tine! O țicnită care se năpustește să distrugă orice urmă de fericire de îndată ce o adulmecă.

Se înființă un ospătar care le luă farfuriile. Cum nu se putea hotărî asupra desertului, Archibald comandă, autoritar, două cafele.

— Fiule, în seara asta am două vești pentru tine, una bună și una proastă.

Martin suspină:

— În halul în care sunt, poți începe cu aia bună.

— Vestea bună e că ești singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

— De unde naiba știi tu asta? Nu te-ai ocupat deloc de fiică-ta în ultimii treizeci de ani! N-o cunoști.

— Așa crezi tu. Dar am să-ți spun ceva.

— Dă-i drumul...

— Chiar dacă aparențele sunt împotriva mea, o cunosc pe Gabrielle mai bine ca oricine altcineva.

— Mai bine decât mine?

— Da, în mod sigur, da' asta nici nu a fost prea greu.

Văzând mânia care sclipea în ochii lui Martin, Archie ridică mâna, încercând să-l domolească:

— Gabrielle e o femeie extraordinară. S-ar zice că ai fost în stare să remarci acest lucru chiar foarte tânăr fiind, ceea ce îți face cinste.

Știind că mai vârstnicul lui companion era foarte zgârcit cu complimentele, Martin îi acceptă lauda cu satisfacție.

— Gabrielle e un om integru, sincer și generos, continuă Archie. E drept, uneori e puțin cam prea complicată, ca toate femeile...

Martin încuviință din cap. Pe terenul ăsta, bărbații se înțeleg întotdeauna.

— Gabrielle, continuă Archibald, e o femeie pentru toată viața, o piatră prețioasă unică, mai rară chiar decât diamantul pe care voiam să-l fur.

Li s-au adus cafelele, însoțite de un platou cu bunătăți. Archie se și repezi la o tartă de fructe cu smochine.

— Gabrielle are caracter și personalitate, dar dacă ai răbdare și încerci să pătrunzi dincolo de aparențe, întrezărești în ea cicatricele pe care i le-a lăsat viața. Dar știu că ți-ai dat repede seama și de asta.

— Bun, unde vrei să ajungi? se enervă Martin, înainte de a sorbi o gură de cafea fierbinte.

— Unde vreau să ajung, băiețaș? Nu s-ar spune că ești prea perspicace, nu? Gabrielle nu are nevoie de un fătălău necopt care rămâne blocat în trecut. Nu are nevoie de încă un tip care să o facă să sufere chiar mai mult decât alții. Are nevoie de un bărbat care să fie totul pentru ea: prieten, amant, confident, îndrăgostit, uneori chiar și dușman... Pricepi ce înseamnă asta?

— Eram bărbatul ăsta, ticălosule, și așa ar fi fost și astăzi, dacă nu ți-ai fi băgat tu coada.

Exasperat, Martin se ridică de la masă și...

*

Spitalul Lenox
Ora 1.09

— Doctor Giuliani, treziți-vă!

Infirmiera aprinse neoanele cămărușei de odihnă rezervate medicilor de gardă. Claire deschise ochii. Nu dormea. De altfel,

nu mai dormea de ani de zile. Abia ce ațipea câteva minute când și când, câteva fărâme de somn furate nopții. Fărâme de somn care nu izbuteau să o pună pe picioare și care îi dădeau o impresie constantă de uzură, acompaniată de cearcăne precoce și deja de nești.

— Uitați rezultatele tomografiei lui Martin Beaumont. E în hipertensiune!

Claire își pescui ochelarii de vedere și se uită la radiografie în lumina neonului. Această a doua tomografie craniană era alarmantă: între duramater și creier se acumulase sânge, formând un hematom de mărime îngrijorătoare. Mai multe ramuri ale cine știe cărei artere trebuia să se fi spart în același timp în interiorul membranelor meningeale pentru a putea genera o asemenea hemoragie. Hematomul comprima creierul în interiorul cutiei craniene și, dacă nu se acționa imediat, vasele sanguine urmau să se comprime la rândul lor, lăsând celulele fără oxigen și antrenând leziuni ireversibile.

Trebuia operat de urgență pentru a avea o șansă să-l evacueze, dar organismul lui Martin era atât de slăbit, încât Claire se îndoia că va supraviețui.

— Anunțați anestezistul, îl ducem în blocul operator!

*

Zona de plecare
Ora 1.12

Archibald împinse ușa localului numit Harry's Bar.

Ambianța confortabilă și plăcută amintea de cluburile londoneze, cu tâmplăria din lemn de acaju, cu fotolii Chesterfield din piele patinată și banchete tapetate cu catifea vișinie.

Traversă fumoarul și dădu de Martin, care se instalase la bar, sorbind un Mojito.

Văzând cocteilul tânărului polițist, nu-și putu reține o strâmbătură sceptică:

— Asta nu-i mai degrabă o băutură de gagici?

Martin hotărî să-l ignore.

Archibald cântări din priviri, ca un adevărat cunoscător, impresionanta selecție de sticle de whisky, ordonate în spatele barului precum cărțile vechi într-o bibliotecă. Privirea i se lumină dintr-odată când zări o adevărată comoară: un Glenfiddich Rare Collection din 1937, cel mai vechi scotch din lume.

Își comandă un pahar și contemplă plin de satisfacție aspectul chihlimbariu al prețiosului lichid.

— Lasă sticla pe masă, băiete! îi cerul el barmanului.

Martin îl privea cu coada ochiului. Archibald inspira efluviile din pahar cu o neascunsă plăcere, delectându-se cu aromele de caramel, ciocolată, piersică și scorțișoară. Apoi sorbi o înghițitură din acest malț unic și savură îndelung aromele subtile.

Turnă un pahar și i-l oferi lui Martin:

— Gustă asta, băiețaș! O să vezi, e altceva decât poșirca ta.

Martin suspină, dar Archibald izbutise să-i stârnească curiozitatea. Sorbi și el o înghițitură de whisky și, fără a fi un specialist, se lăsă sedus de parfumurile complexe ale puternicului nectar.

— Ei, cum e? Ce zici?

— E drept că te arde! recunoscu Martin, luând încă o înghițitură.

— Știi că începi să-mi placi! Hai, vino, să ne așezăm undeva în liniște, propuse el, luând și sticla de Glenfiddich.

Martin ezita să-l urmeze. Era teribil de supărat pe Archibald, dar nu avea curajul să-și petreacă ultimele ceasuri singur. Și apoi, compania dușmanului lui dintotdeauna îi plăcea la fel de mult pe cât de tare îl indispunea.

Cei doi bărbați s-au instalat pe canapelele din piele care încadrau o măsuță joasă din lemn de acacia și mango lăcuit.

Cu mobilierul lui de lux, locul respira spiritul unui *gentlemen's club* din vremurile bune de odinioară, când bărbații se adunau în astfel de încăperi pentru a savura o havană și un coniac pe muzica lui Sinatra, înainte de a începe o partidă de bridge.

— Îți ofer o țigară?

Martin refuză propunerea:

— Cunoști și alte plăceri ale vieții în afară de a bea, a fuma și a fura tablouri?

— Hai, las-o baltă, doar n-o să-mi dai tu mie lecții cu iarba ta și cu Coca Zero. Crezi că astea-s mai bune pentru sănătate?

Martin înalță din sprâncene. Archibald zâmbi pe sub mustață:

— Ei bine, da, și eu te cunosc puțin, Martin Beaumont...

— Și ce anume cunoști, mai precis?

— Știu că ești un tip curajos și sincer. Știu că ești un idealist, că se poate avea încredere în tine și că, în felul tău, ai o inimă mare.

— Dar...

— Dar ce?

— Când se începe cu un car de complimente, de obicei, se încheie cu un potop de reproșuri, nu?

Archibald făcu ochii mari:

— Reproșuri? Da, pot să-ți fac câteva, dacă ții neapărat.

Martin ridică mănușa:

— Hai, nu te jena.

— În primul rând, nu înțelegi femeile.

— Eu! Eu nu înțeleg femeile!

— Da. În sfârșit, e drept că vezi în ele chestii pe care alții nu-s în stare să le vadă, dar nu înțelegi ce vor să îți spună de fapt când îți vorbesc. Nu știi să le decodifici spusele.

— Nu, zău? Ia explică-mi și mie cum vine asta...

Archibald miji ochii, căutând un exemplu.

— Când o femeie îți spune „nu", asta înseamnă de cele mai multe ori „da, dar mi-e teamă".

— Hm, continuă.

— Când îți spune „poate", asta înseamnă de cele mai multe ori „nu".

— Și când spune „da"?

— Când spune „da" înseamnă „da, poate".

— Dar despre „da" pur și simplu ce zici?

Archie ridică din umeri:

— „Da" pur și simplu nu există în limbajul feminin.

Martin era destul de neîncrezător:

— După părerea mea, ești mai bun hoț, decât psiholog...

— E drept, s-ar putea să-mi lipsească experiența recentă, acceptă Archibald.

— Da' nu mai bine am vorbi despre Gabrielle?

— Dar despre ea vorbeam, băiețaș, credeam c-ai înțeles...

— De ce ai încercat să ne desparți?

Archie înălță privirea spre cer:

— Dar e exact pe dos, nătângule! Eu sunt cel care a venit să te caute, eu am făcut totul ca să-mi iei urma, eu te-am atras la San Francisco, și asta numai ca s-o regăsești, căci știam că nu te-a uitat!

Tonul era destul de ridicat.

— Și după aceea? întrebă Martin.

— După aceea, e drept că mi s-a făcut teamă și am vrut să te testez, recunoscu Archibald.

— Ai stricat totul!

— Nu, pentru că fără mine, nu ai fi avut niciodată curajul să vii aici și s-o regăsești! Asta e problema ta, Martin Beaumont: te temi!

Martin nu era prea sigur că pricepe. Archie insistă:

— Știi spusa lui Mandela: „Lumina, nu umbra noastră, e cea care ne înspăimântă cel mai mult." Ceea ce te sperie pe tine, băiețaș, sunt calitățile, nu defectele tale. E teribil, nu-i așa, să ajungi să-ți spui că ai prea mulți ași în mânecă?! E mult mai liniștitor să te scalzi în mediocritate, blestemând întreg pământul...

— Ce vrei să-mi spui de fapt?

— Încerc să-ți dau un sfat: lasă-ți temerile deoparte și asumă-ți riscul de a fi fericit.

Martin se uită la Archibald. Pe chipul lui, nici urmă de amenințare ori animozitate. Doar înțelegere. Pentru a doua oară, Martin se simți legat de el printr-o stranie fraternitate.

— Mi-ai spus adineauri că ai două vești, una bună și una rea.

— Exact aici voiam să ajung.

— Care e vestea proastă?

Archibald tăcu puțin, pentru a crea un efect mai puternic, apoi îl vesti:

— Vestea proastă e că tu ești cel care se va întoarce, fiule! îi aruncă, punându-i dinainte tichetul lui de îmbarcare, ca și cum ar fi pus pe masă un careu de ași.

Plecare	Destinație	Dată	Oră	Loc
Zona de plecare	***Viață***	26.12.08	07.05	32F

— Nu înțeleg.

— Ce credeai, că s-a terminat cu iubirile și cu necazurile? Ei bine, nu-i chiar atât de ușor: te întorci în locul meu.

— Un troc?

— Da. Tichetele de îmbarcare nu sunt nominale. Nimic nu ne împiedică să le schimbăm.

— De ce faci asta?

— Să nu-ți imaginezi că mă sacrific. Oricum, nu mai aveam nici puterea, nici posibilitatea de a-mi realiza visele.

— Ești bolnav?

— Mai curând condamnat: un nenorocit de cancer.

Martin plecă fruntea, iar în ochi îi coborî vălul tristeții.

— Și... de ce eu?

Acum, barul era gol. Mai era doar barmanul care, îndărătul tejghelei, își vedea de ștersul paharelor.

— Pentru că tu, băiețaș, ești singurul care a știut să rezolve ecuația. Pentru că ai avut curajul de a mă urmări până aici. Pentru că ai fost mai viclean decât FBI-ul, mafioții ruși și toți polițiștii din lumea asta la un loc. Pentru că tu gândești cu capul, dar și cu inima. Pentru că ai încasat destule lovituri, dar ai rămas mereu în picioare. Pentru că, într-un anumit sens, tu ești eu, cu diferența că vei izbuti acolo unde am dat greș: tu vei ști să iubești...

McLean turnă ultimele două pahare, iar sticla se goli de tot. Le ridicară, ciocniră și schimbară biletele.

Apoi, Archie se uită la ceas și se ridică de pe scaun.

— Acum te rog să mă scuzi, dar nu mi-a mai rămas prea multă vreme și am un ultim lucru de făcut înainte de a se lumina de ziuă.

Își puse haina și, după o scurtă ezitare:

— Știi, apropo de Gabrielle... Poate părea complicată, dar, în realitate, e limpede precum cristalul. Să n-o faci să sufere, nici măcar o secundă.

— Îți promit, spuse Martin.

— Bun, asta e, nu mă prea pricep la despărțiri...

— Baftă.

— Baftă și ție, băiețaș.

27

Anywhere out of the world[1]

Și mie ce-mi rămâne, după ce te-am iubit?
Îmi rămâne doar vocea, văduvită de ecoul neașteptat
Îmi rămân doar degetele, care nu se mai agață de nimic
Îmi rămâne doar pielea, care-ți caută mâinile
Și mai ales teama, teama de a te iubi și mâine,
Așa, aproape mort.
Charles AZNAVOUR

Spitalul Lenox
Ora 3.58

Pentru prima oară, după foarte multă vreme, un zâmbet adevărat lumină chipul lui Claire Giuliani. Operația se desfășurase extraordinar de bine. Deschisese cutia craniană și evacuase hematomul din capul lui Martin.

Intervenția era pe sfârșite. Se uită la monitoare: constantele erau bune. Tânărul francez avea o constituție cu adevărat zdravănă!

Claire era mulțumită. Din iPod-ul ei racordat la boxe se auzea un cântec de Bob Marley.

*

Zona de plecare
Ora 3.50

„No Woman No Cry" al lui Bob Marley răsuna din difuzoarele date la maximum ale aerogării.

---

[1] *N'importe où hors du monde*, „Oriunde în afara lumii", poem de Charles Baudelaire. (N. a.)

Martin rătăcea prin fața peretelui de sticlă care dădea spre pistele mărginite de balize luminoase. Ariile de staționare se întindeau cât vedeai cu ochii, găzduind zeci de avioane identice: aparate mari, de cursă, cu patru reactoare și punte dublă, a căror coregrafie regulată era orchestrată de un imens turn de control, cu ziduri albăstrui.

Animat de poftă de viață și de o încredere renăscută, Martin depănă în gând firul ultimelor șase luni: de la prima lui înfruntare cu Archibald pe un pod din Paris, până la ciudata discuție din noaptea asta, dintr-un bar *out of the world*[1]. Șase luni în care trăise, fără a-și da seama, o transformare radicală și violentă, care-l făcuse să devină bărbat. Această ultimă conversație îl eliberase de toate temerile. De acum înainte se simțea ales, învestit cu o misiune.

Pe lungul culoar învăluit în lumină, strângea în mână tichetul de îmbarcare încredințat de Archibald: propriul lui „Sesam, deschide-te!", biletul lui de întoarcere la viață și la iubire.

Pe lungul culoar învăluit în lumină, îi venea să alerge și să-și strige ușurarea.

Pe lungul culoar învăluit în lumină, trăia din nou.

*

Zona de plecare
Ora 4.22

Restaurantul era gol. Fuseseră stinse toate lustrele din sala cea mare. Lumina slabă care se ridica dinspre plinte crea o ambianță de club de noapte tăcut, din care au plecat toți dansatorii.

Ghemuită pe bancheta ei, cu șuvițele lipite de chipul descompus, Lizzie era cufundată într-un somn agitat.

Martin o acoperi cu haina lui, apoi se așeză în fotoliul din fața fetei.

Avea paisprezece ani; el va face curând treizeci și cinci.

Ar fi putut să-i fie fiică.

---

[1] „Din altă lume" (engl. în original).

Nu o cunoștea decât de câteva ceasuri, dar se simțea deja răspunzător pentru ea.

Își aprinse o țigară, pe care o fumă în tăcere, închizând ochii.

Copilăria...

Copilăria lui...

Amintirile îl copleșeau, dar nu erau nici bune, nici rele. Un ecou pe care l-ar fi dorit îndepărtat, dar care răsuna de fiecare dată prea puternic.

Periferia, Évry...

Atmosfera uneori de carceră a curții școlii în recreații.

Pentru a se pune în acord cu sine însuși, luase întotdeauna apărarea celor mai slabi, câteodată cu riscul de a plăti scump: excluderea, represaliile, lipsa de recunoștință din partea celor pe care-i ajutase.

I se părea că nu a avut niciodată niciun merit făcând ceea ce a făcut.

Faptul că, întotdeauna, cel mai puternic trebuie să îl apere pe cel mai slab, în loc să-l oprime ori să-l ignore: purta sentimentul ăsta în el, ca pe un fel de ideal de fraternitate.

Un ideal care-l condusese întotdeauna și care-i permisese, chiar și în cele mai întunecate ceasuri ale meseriei lui, să se privească în oglindă fără a întoarce privirea.

*

Zona de plecare
Ora 4.35

Archibald grăbi pasul. Solul era neted și argintat, ca o oglindă.

Străbătuse deja câțiva kilometri buni, dar, oriunde s-au fi îndreptat, avea senzația că aeroportul se multiplica la nesfârșit. A traversat un șir de hale, a urcat pe o duzină de scări rulante, a străbătut mai multe galerii comerciale, dar degeaba: îi era imposibil să se depărteze de pereții ăștia vitrați, imenși și transparenți, care ștergeau orice urmă de diferență dintre clădire, cer și mare.

Asemenea celui de la Hong Kong, aeroportul părea să se înalțe pe o insulă artificială. În interior, toate erau curate, moderne, prea noi, de parcă ar fi fost o clădire care își aștepta inaugurarea.

Archie privi ora înscrisă pe panourile de afișaj și mâna i se crispă pe tichetul de îmbarcare. Mai avea numai câteva ore până la plecare, dar, de când nimerise în acest colț din afara lumii, un lucru i se impusese cu forța evidenței. Poate era naiv, poate mergea pe o pistă greșită, dar trebuia să-și ducă ideea până la capăt. Ori de câte ori dădea de un „locuitor permanent" al aeroportului – om de pază, chelner, vânzător, personal de întreținere –, îl oprea și îi punea aceeași întrebare. La început n-a făcut mare lucru, dar vânzătoarea de produse de patiserie de la standul Ladurée l-a orientat pe o pistă. Și i-a redat speranța.

Simțea că se apropia de ceasul adevărului, de momentul în care își va putea răscumpăra toate păcatele.

La urma urmelor, în tot noianul ei de nenorociri, viața îți oferea uneori adevărate momente de grație. De ce moartea ar fi altfel?

*

Zona de plecare
Ora 6.06

Pe Lizzie a trezit-o mirosul de cacao.

Când deschise ochii, deasupra pistei se ridicau zorile. În curând, soarele își va trimite primele raze pe un cer încă roz și violaceu.

În ciuda unei nopți de somn, copila nu era prea vioaie: avea hainele șifonate, pletele în neorânduială, unghiile roase până la sânge.

Se frecă la ochi; avu nevoie de câteva minute bune ca să-și dea seama unde se află și se uită cu groază la orologiul mural, apoi la ecranul de sticlă translucidă care afișa programul plecărilor.

Se scotoci prin buzunar și scoase biletul de avion:

Plecare	Destinație	Dată	Oră	Loc
Zona de plecare	***Moarte***	26.12.08	09.00	6B

Încă trei ore. Trei ore până la...

— Iaurt grecesc, zmeură proaspătă, litchi, pâine prăjită și o ciocolată caldă! rosti Martin pe un ton zglobiu, punând pe masă tava cu micul dejun.

Îi zâmbi, se instală alături de ea pe banchetă și îi unse cu unt o felie de pâine.

Ea sorbi o gură de cacao, apoi mușcă zdravăn din felia de pâine prăjită. Nu se putea trăi doar cu apă chioară și iubire, nici măcar în zona de plecare...

— Ia te uită, tocmai ce a trecut poștașul pe aici, glumi el, întinzându-i un plic.

Cu privirea nehotărâtă, ea rămase neclintită, cu plicul în mână.

— Hai, deschide-l!

Adolescenta desfăcu plicul și găsi în el un bilet nou de avion:

Plecare	Destinație	Dată	Oră	Loc
Zona de plecare	***Viață***	26.12.08	07.05	32F

— Ora de plecare a fost devansată, îi explică Martin, iar destinația nu mai este aceeași.

— Asta înseamnă că n-o să mai mor? întrebă fata, plină de speranță.

— Nu, Lizzie, n-o să mai mori.

Îi tremurau buzele, avea vocea gâtuită:

— Dar cum...

— Archibald, îi explică Martin, bărbatul care a fost cu noi aseară. Ți-a lăsat ție biletul lui.

— Dar de ce a făcut asta?

— Pentru că el e foarte bolnav și oricum nu mai avea mult de trăit.

— Dar nici măcar nu i-am mulțumit!

— Lasă, am făcut-o eu pentru tine, o liniști Martin.

În ochii adolescentei apărură lacrimi...

— Și tu?

— Nu-ți face griji pentru mine, răspunse bărbatul, străduindu-se să zâmbească. În schimb, aș vrea să te rog să îmi faci un serviciu.

— Un serviciu? întrebă ea, ștergându-se la ochi cu mâneca.

— Mi-ai spus că locuiai în Pacific Heights...

— Da, încuviință fata, chiar în spatele Parcului Lafayette.

— Așadar, dacă suntem cu adevărat în comă, te vei trezi la Spitalul Lenox.

— Acolo m-au dus când mi-am despicat bărbia pe când jucam baschet!

Îi arătă o cicatrice fină, care pornea din colțul buzelor.

— Uau! se extazie Martin. Trebuie să te fi durut cam tare!

— Ba nu, sunt o tipă dură! spuse ea, cu o anumită mândrie.

Martin îi făcu strengărește cu ochiul și apoi îi explică ce anume aștepta de la ea:

— După ce vei fi în stare să vorbești, spune-le că vrei să vezi o femeie pe nume Gabrielle.

— E vreo doctoriță?

— Nu, e femeia... e femeia pe care o iubesc.

Adolescenta nu-și putu stăpâni curiozitatea:

— Și ea, ea te iubește?

— Da, răspunse Martin cu o ușoară ezitare. În sfârșit, e mai complicat... dar știi cum e, nu?

— Mda. Cu poveștile de dragoste e complicată treaba, chiar și pentru adulți, nu?

El încuviință din cap:

— Da, e mereu același chin. Doar că într-o bună zi, când dai de omul potrivit, la momentul potrivit, toate devin simple și clare.

Fata clătină din cap:

— Și Gabrielle e omul potrivit?

— Da, zâmbi Martin. Și e și momentul potrivit.

— Și ce trebuie să-i spun?

*

Spitalul Lenox
Ora 6.15

— Domnule doctor, avem o problemă cu pacientul misterios!

Elliot luă rezultatul ecografiei hepatice pe care i-l întindea infirmiera.

Archibald avea o hemoragie la nivelul ficatului.

Își luă ochelarii: rana era profundă, cauzând o acumulare abundentă de lichid în spatele lobului drept.

Dar cum a fost cu putință? Cu câteva ore înainte, la prima intervenție, nu suspectase nimic de genul acesta.

Trebuia să-l deschidă din nou, de urgență, chiar dacă o nouă laparotomie risca să-l omoare.

„La dracu!"

*

Zona de plecare
Ora 6.56

— Hei, Lizzie!

Șirul de pasageri din fața Porții 6 se subția pe măsură ce progresa îmbarcarea celor care aveau norocul de a se „întoarce".

Copila se întoarse. Martin o prinse din urmă, pentru a-i spune pentru ultima oară:

— De acum înainte, fără prostii, OK?

Ea își plecă privirea. Martin continuă:

— O lași baltă cu raticidele, insecticidele, venele tăiate și medicamentele, de acord?

— De acord, răspunse ea, schițând un zâmbet.

Primul după foarte multă vreme.

— Și apoi, nu-ți face griji: iubirea e grozavă, dar nu e singurul lucru din lumea asta.

— Ah, nu? întrebă ea cu seriozitate.

„Ba da, doar asta contează. Doar asta e cu adevărat importantă..." își spuse în sinea lui. Dar preferă să se arate ceva mai încurajator:

— Familia, prietenii, călătoriile, cărțile, muzica, nici astea nu-s prea rele, ce zici?

— Mda, acceptă fata fără prea mult entuziasm.

Acum, adolescenta era singurul pasager care nu se urcase încă la bord.

— Hai, fugi, drum bun, îi spuse Martin, bătând-o prietenește pe umăr.

— Pe curând? întrebă ea, întinzându-i biletul stewardesei.

Martin îi zâmbi și îi făcu un ultim semn cu mâna.

Apoi puștoaica dispăru.

*

Ora 7.06

Claire Giuliani se aplecă pe fereastra mașinii:

— Hai, tataie, înaintează! îi strigă șoferului imensei berline care se târa în fața ei.

Beetle-ul ei mov era blocat în ambuteiaj.

— Nu se poate! Șapte dimineața, ziua de Crăciun și deja ambuteiaje! explodă Claire.

Pe deasupra, ploua de se rupea cerul și rabla ei nu agrea deloc apa.

Habitaclul afumat era saturat de acordurile de chitară ale trupei Doors și de lălăielile alcoolizate, dar geniale, ale lui Jim Morrison, pe o versiune-pirat a „L.A. Woman".

Exact la mijlocul melodiei, unui muzician i-a venit smintita idee să cânte la clavecin o arie de Mozart.

Claire își stinse țigara și se încruntă.

Nu, asta nu era în cântec, era pur și simplu tonul de apel al telefonului ei mobil.

La celălalt capăt al firului, infirmiera ei preferată, căreia îi lăsase instrucțiuni să o țină la curent cu evoluția stării de sănătate a celor doi pacienți „ai ei".

Era limpede, starea lui Martin Beaumont se degradase rapid. Rezultatele ecografiei dezvăluiseră o hemoragie necontrolată la nivelul pancreasului. Ciudat! Pe ecografia de astă-noapte leziunile nu i se păruseră chiar atât de grave...

Trebuia să-l deschidă iar, dar oare cât va mai rezista organismul acestui bărbat la un asemenea tratament?

*

Spitalul Lenox
Sala de reanimare
Ora 7.11

Globule roșii, leucocite, trombocite, plasmă...

Sângele...

Sângele murdar și otrăvit al unei puștoaice de paisprezece ani.

Vreme de ceasuri bune, lichidul roșu a fost filtrat prin dializor pentru a fi curățat de substanțele toxice, pentru ca mai apoi, odată epurat, să se întoarcă în venele lui Lizzie. Un tratament-șoc, care a realizat într-un timp record ceea ce rinichii ar fi făcut în două zile.

Lungită, cu ochii închiși, adolescenta a trecut și printr-o spălătură intestinală. I s-au administrat cărbune activ și doze puternice de vitamina K1, pentru a-i curăța sângele, a cărui coagulare era blocată de otrava pentru șobolani.

Acum, pe monitor, constantele erau bune.

Acum, nimic nu o mai împiedica pe Lizzie să deschidă ochii.

Ceea ce și făcu.

*

Spitalul Lenox
Sala de așteptare de la Urgențe
Ora 7.32

Gabrielle introduse două monede în automatul de cafea.

Nu mai dormise de 48 de ore.

Cu urechile vâjâind, cu picioarele moi, cu trupul străbătut de frisoane, nu mai știa nici măcar dacă era zi sau noapte, amiază sau miez de noapte.

Vorbise cu Elliot, pe care-l cunoștea de multă vreme, precum și cu chirurgul care se ocupase de Martin. Cei doi medici nu-i dăduseră nicio speranță.

— Sunteți Gabrielle ?

Cu ochii încețoșați, se întoarse și se trezi în fața unui bărbat cam de vârsta ei, cu hainele la fel de șifonate, la fel de tras la față și cu ochii la fel de încercănați. Numai că în privirea lui juca un licăr de ușurare.

— Fiica mea, Lizzie, tocmai a ieșit din comă după o intoxicație, îi explică. Și primul lucru pe care l-a spus a fost că vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Poftim?

— Susține că are un mesaj pentru dumneavoastră.

— Trebuie să fie o greșeală, nu cunosc nicio Lizzie, răspunse Gabrielle laconic, la fel de împietrită în durerea ei.

El încercă să o rețină, aproape implorând-o.

— În ultimii trei ani, de când m-am despărțit de soția mea, cred că nu mi-am dat seama că fata mea a crescut. În orice caz, sunt sigur că nu am vorbit destul de mult cu ea sau, mai curând, nu am știut să o ascult. Acum cred că suntem gata amândoi să încercăm să stăm de vorbă și să avem încredere unul în altul. M-a pus să-i promit că voi face totul ca să vă duc la ea, așa că îmi permit să insist: acordați-i câteva minute, vă rog.

Gabrielle făcu un efort supraomenesc să iasă din apatie:

— Spuneți că are un mesaj pentru mine?

— Da, un mesaj de la un anume Martin.

*

Spitalul Lenox
Sălile de operații 1 & 2
Ora 7.36

Elliot deschise abdomenul lui Archibald printr-o incizie largă, de la pubis până la stern.

Claire inciză peretele abdominal al lui Martin.

„Ia să vedem acum ce ai tu de fapt în burtă, *handsome*[1] !"

[1] „Frumosule" (engl. în original).

Elliot comprimă ficatul cu amândouă mâinile, inspectând fiecare leziune și încercând să oprească hemoragia.

„E plin de sânge peste tot!"
Tamponări, hemostaze, drenaje: Claire a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-și stabilizeze pacientul.

Rana era profundă și sângera abundent. Elliot depărtă marginile pentru a curăța ce se putea curăța, apoi făcu o triplă clampare, sperând că va putea sutura breșa cu fir resorbabil.

Claire încerca să evalueze rana prin ochelarii de chirurg și ceea ce vedea o îngrijora. Suspecta o ruptură de Wirsung, principalul canal excretor al pancreasului, asociată cu o leziune duodenală.
„Nu ești prea norocos, nu-i așa?"
Pentru moment, nu putea face mare lucru. După ce va fi complet stabilizat, va trebui să-l deschidă pentru a treia oară și să încerce o chirurgie digestivă mai amplă.
Dar va mai trăi, oare, până atunci?

Elliot se străduia din răsputeri, dar simțea că Archibald nu va câștiga această ultimă bătălie. Suferise deja transfuzii masive și îndurase mai multe decât poate suporta de obicei un corp omenesc. Vârsta, boala, rănile multiple, organele care-l lăsau care mai de care...
Când corpul își atinge propriile limite, când viața se stinge, ce altceva poți face, decât să-l lași să plece?

*

Spitalul Lenox
Sala de reanimare
Ora 7.40

— Tatăl tău mi-a spus că vrei să-mi vorbești?
— Da.

Lizzie avea un nod în gât și tenul diafan. O privea pe Gabrielle cu un amestec de fascinație și compasiune.

— Am fost acolo, jos, cu ei, începu fata.

— Unde „acolo, jos"? Care „ei"? întrebă Gabrielle pe un ton rece.

— Am fost în comă, cu Martin și cu Archibald.

— Ai fost în comă *în același timp cu ei*, o corectă Gabrielle.

— Nu, insistă Lizzie cu tărie, în ciuda vocii încă slabe. Am fost *cu ei*. Am stat de vorbă cu ei și Martin m-a rugat să vă transmit un mesaj.

Gabrielle ridică mâna, pentru a o împiedica să continue.

— Ascultă-mă, îmi pare rău. Trebuie să fii foarte obosită și puțin tulburată de ceea ce ți s-a întâmplat, numai că eu nu cred în astfel de lucruri.

— Știu. Martin m-a avertizat că n-o să mă credeți.

— Și?

— Și m-a pus să învăț câteva propoziții pe de rost: „Dragă Gabrielle, voiam doar să-ți spun că mâine plec înapoi în Franța. Să-ți spun doar că pentru mine, din toată această vacanță californiană, nimic nu a însemnat mai mult decât cele câteva momente pe care le-am petrecut împreună în cafeneaua campusului, vorbind despre cărți, despre filme, despre muzică, și punând lumea la cale."

Gabrielle închise ochii și un fior rece îi străbătu șira spinării. Primele rânduri din prima scrisoare, cea de la care începuse totul...

— Martin mi-a dat sarcina să vă spun că s-a schimbat, continuă Lizzie. Că a înțeles unele lucruri și că tatăl dumneavoastră era un tip cumsecade.

În ciuda durerii, Gabrielle nu era dispusă să înghită orice, dar de data asta trebuia să se încline în fața evidenței: spusele acestei copile nu erau simple aberații.

— Și ce altceva ți-a mai spus? o întrebă pe Lizzie, venind să se așeze pe marginea patului, lângă copilă.

Acum, puștoaica tremura în pijamaua subțire, de spital. Plecă pleoapele, încercând să se concentreze mai bine.

— Nu vrea să fiți îngrijorată pentru el...

Într-un elan matern, Gabrielle o înveli cu pătura și îi dădu la o parte o șuviță care i se lipise de obraz.

— Martin susține că va găsi un mijloc de a se întoarce...

Lizzie vorbea din ce în ce mai greu:

— Când închide ochii și își închipuie cum veți arăta amândoi peste ani, are mereu în minte aceleași imagini: soare și râsete de copii.

Gabrielle auzise destul. O mângâie pe Lizzie pe frunte, dându-i de înțeles că acum se putea odihni.

Se ridică. Ieși din cameră ca o somnambulă și traversă mai multe holuri, apoi se prăbuși pe un scaun, cu capul în mâini.

Undeva, în mintea ei încețoșată, își croia cale o voce anume. O voce apropiată și totodată îndepărtată, o voce venită din trecut, și care citea rândurile unei scrisori vechi de aproape cincisprezece ani:

Sunt acolo, Gabrielle, de cealaltă parte a fluviului.
Te aștept.
Podul care ne desparte poate să pară gata să se prăbușească,
dar să știi că e unul solid, construit din trunchiurile unor
arbori care au înfruntat multe furtuni.
Înțeleg că ți-e teamă să îl traversezi.
Și mai știu că, poate, nu îl vei traversa niciodată.
Dar lasă-mi măcar o speranță!

Se ridică brusc. Teama întipărită pe chipul ei fu înlocuită de hotărâre. Dacă tot ceea ce îi povestise Lizzie era adevărat, poate mai exista o persoană care i-ar fi putut ajuta pe Martin și pe Archibald.

Chemă liftul pentru a se îndrepta spre parcarea subterană, unde își lăsase mașina. După câteva clipe de așteptare, cum nu mai avea răbdare, o luă la goană pe scări, cu inima bubuind.

„Stai să vezi, Martin Beaumont, dacă mi-e frică să traversez podul.

Stai să vezi dacă mi-e frică să vin după tine..."

Zona de plecare
Ora 7.45

Archibald continua să înainteze în Zonă.

Tot mai repede, tot mai departe.

Cu cât înainta mai mult, cu atât Zona se golea: dar pământul era din ce în ce mai strălucitor, coridoarele erau tot mai lungi, inundate de aceeași lumină care îți dădea amețeli.

Acum, știa că acest teritoriu nu mai era periculos, căci îi trecuse toate încercările și îi dejucase toate capcanele.

Zona nu era un loc în care se termina totul, ci locul în care toate începeau.

Zona nu era un loc al întâmplării, ci unul al întâlnirilor.

Zona era un loc în care trecutul, prezentul și viitorul se întâlneau.

Un loc în care credința înlocuia raționalitatea.

Un loc în care se trecea de la frică la iubire.

*

Ora 8.01

O ploaie încăpățânată, presărată de fulgere și tunete, se abătuse de ceasuri bune asupra orașului.

Gabrielle ridicase plafonul mașinii, dar violența furtunii inunda parbrizul sub un potop de șuvoaie cărora ștergătoarele vechiului ei Ford Mustang nu le făceau față.

Oricât ar fi cunoscut tânăra drumul pe de rost, fu nevoită să se concentreze pentru a nu rata ieșirea 33, care ducea spre un cartier lipsit de farmec, din periferia de sud, unde se aflau grupate mai multe clădiri administrative.

Se opri în parcarea deschisă a unei clădiri cenușii, cu zece etaje: centrul de îngrijire Mount Sinery.

În hol, recepționera o întâmpină cu familiaritate și-i dădu un ecuson de vizitator. Gabrielle îi mulțumi, apoi luă ascensorul până la ultimul etaj: cel al pacienților internați pe durată lungă.

De aproape cincisprezece ani, gesturile astea repetate o dată pe săptămână deveniseră mecanice.

Ultima cameră de pe ultimul coridor avea numărul 966.

Gabrielle intră în încăpere, înaintă spre fereastră și ridică storul, pentru a lăsa să pătrundă lumina cenușie de afară.

Apoi se întoarse spre pat:

— Bună, mamă!

28

Te voi iubi mereu...

Când orchestra va tăcea, eu voi dansa în continuare...
Când avioanele nu vor mai zbura, eu voi pluti singur...
Când timpul se va opri, eu tot te voi iubi...
Nu știu unde, nu știu cum...
Dar te voi iubi mereu...
„Timpul care ne-a mai rămas", cântec
scris de Jean-Loup DABADIE,
interpretat de Serge REGGIANI

Zona de plecare
Ora 8.15

— Bună, Valentine!

Cu un foarfece într-o mână și o stropitoare din metal lăcuit în cealaltă, Valentine se pregătea să-și deschidă buticul. În mijlocul pereților din sticlă și al zidurilor albe, imaculate, vitrina ei sărea în ochi. Avea farmecul și pecetea vremurilor de odinioară, semănând cu tarabele florăreselor din cartierele pariziene.

Valentine se întoarse. Îmbătrânise, fără doar și poate. Chipul ei purta urmele timpului, dar părul tuns scurt, alura sportivă și intensitatea privirii aminteau de femeia strălucitoare care fusese în tinerețe. Și, mai presus de orice, își păstrase acel nu-știu-ce magic care, în ochii lui Archibald, o făcea mai delicată decât o sculptură de Michelangelo, mai armonioasă decât o pânză de Da Vinci, mai senzuală decât un model al lui Modigliani.

Amândoi și-au pierdut graiul, s-au căutat din priviri, iar ochii li s-au umezit.

— Știam că vei veni, odată și-odată, spuse ea, apoi se repezi în brațele lui.

Periferia orașului San Francisco
Centrul de îngrijire Mount Sinery
Ora 9.01

Gabrielle se apropie de pat și cuprinse mâna mamei în palme. Valentine avea chipul senin, se vedea că respiră, dar ochii ei, deși larg deschiși, priveau cu disperare în gol.

— Nu mi-e bine, mamă, mă simt rătăcită...

Valentine intrase în comă în decembrie 1975, în urma accidentului cardio-vascular de după naștere. De treizeci și doi de ani, doar o împletitură de perfuzii și o sondă de alimentare o mențineau artificial în viață, fără a uita, firește, de ajutorul unei infirmiere și de acela al unui kinetoterapeut, care o masa în fiecare zi, pentru a evita necrozarea pielii.

Gabrielle mângâie cu duioșie fruntea mamei, dând la o parte o șuviță de păr, de parcă ar fi vrut să o coafeze.

— Mamă, știu că nu e vina ta, dar mi-ai lipsit atât de mult în toți acești ani...

În primele luni de la accident, doctorii au diagnosticat o stare vegetativă persistentă. Din punctul lor de vedere, nu exista nicio îndoială: Valentine nu era conștientă și nu exista nicio șansă de restabilire.

— De atâta vreme mă simt singură și părăsită, mărturisi Gabrielle.

Chiar dacă presa mediatiza din când în când cazuri miraculoase de ieșire din comă, pentru corpul medical era limpede că, dacă vreme de un an pacientul nu dădea niciun semn de conștiență, șansele lui de revenire la o activitate cerebrală normală erau aproape nule.

Și totuși...

Totuși, era atât de tentant să speri încă.

Valentine avea cicluri de trezire, urmate de perioade de somn. Respira neasistat, gemea, se foia, tresărea, chiar dacă se spunea că era vorba despre reflexe, nu de gesturi voluntare.

— Fără cineva alături, nu mai am puterea să continui. Fără cineva alături, trăitul mă ucide.

Gabrielle citise zeci de cărți, vizitase sute de site-uri web. Și-și dăduse repede seama că, până și pentru specialiști, starea vegetativă rămânea un mister. Nimeni nu știa *cu adevărat* ce se petrece în capul bolnavilor...

— Mamă, toate astea trebuie să aibă un sens! Ai supraviețuit mai bine de treizeci de ani închisă în tăcerea ta. Dacă trupul tău a rezistat toți acești ani, trebuie să o fi făcut cu un anumit scop, nu?

La zece ani după accident, mama Valentinei fusese ispitită să renunțe. La ce-i folosea încrâncenarea asta? La ce-i folosea să refuze doliul? În repetate rânduri fusese pe punctul de a-și da acordul să se oprească alimentarea artificială a fiicei pentru ca aceasta să se stingă prin deshidratare. Dar nu se putuse hotărî niciodată. În privința asta, rolul lui Elliot Cooper fusese determinant. Chirurgul se implicase mult în urmărirea stării de sănătate a Valentinei, înnoindu-i an de an analizele și RMN-ul, pentru a ține astfel pasul cu ritmul progresului imagisticii medicale.

Examinând materia albă a creierului Valentinei, Elliot căpătase convingerea că prelungirile neuronale disociate de accident se regeneraseră lent, dar nu suficient pentru a o face să iasă din comă.

Pentru el, creierul pacientei nu se stinsese. Era, mai degrabă, în stare de veghe, după ce traversase o succesiune de stări, mergând de la comă până la starea vegetativă, pentru ca mai apoi să se stabilizeze într-o stare de conștiență minimală.

Gabrielle se apropie și mai mult de mama ei. Afară, furtuna se dezlănțuise și turna cu găleata; șuvoaiele se izbeau în geamuri și făceau să se cutremure storurile vechi și șubrede.

— Dacă există un strop de adevăr în ceea ce se spune... dacă de acolo, de departe, mă poți, totuși, auzi... dacă și tu ești acolo, jos, cu ei, atunci trebuie să mă ajuți!

Adeseori avusese impresia că mama ei schița un zâmbet când intra în încăpere sau când îi povestea ceva amuzant. Îi plăcea să creadă că ochii Valentinei se umezeau când îi împărtășea necazurile ei sau că mama o urmărea discret, din priviri, când

se mișca de ici, colo. Era însă aceasta realitatea sau doar ceea ce voia să creadă?

— Fă o minune, mamă! o imploră Gabrielle. Găsește un mijloc să mi-l aduci pe Martin înapoi. E singurul bărbat pe care-l vreau, singurul pe care-l iubesc și singurul care mă poate face să devin cea care vreau să fiu...

*

Zona de plecare
Ora 8.23

Valentine și Archibald, unul în brațele celuilalt, erau înconjurați de flori proaspete: trandafiri de culoarea lavandei, streliția cu reflexe roșiatice, orhidee și crini sidefați.

— Vezi, glăsui Archibald, mi-am ținut promisiunea de a te căuta până la capătul lumii, dacă într-o bună zi va fi să te pierd.

Ea se uită cu tandrețe la el:

— Nu m-ai pierdut niciodată, Archie.

— Dar fericirea noastră a fost atât de scurtă! Doar câteva luni...

— Dar nu ne-am despărțit niciodată cu adevărat. În toți acești ani, am fost acolo pentru Gabrielle și pentru tine, am vegheat mereu asupra voastră.

Ea respira seninătate și încredere. Archibald, din contra, era tulburat, plin de remușcări și sentimente de vinovăție.

— Pari fericită, observă el.

— Ție îți datorez asta, dragostea mea. Ți-am spus deja: tu ești cel care m-a vindecat. Fără amintirea, fără prezența ta, nu aș fi avut niciodată curajul să aștept atâta vreme.

— Am stricat totul, Valentine, iartă-mă. Nu am știut să o cresc pe fata noastră, nu am știut s-o ocrotesc, nu am știut s-o iubesc. Pentru mine, viața fără tine nu... Nu mai avea sens.

Valentine îl mângâie pe obraz:

— Archie, știu că ai făcut tot ce ți-a stat în puteri. Și să nu cumva să-ți închipui că sunt supărată pe tine.

Archibald privi ceasul micuț de lângă casa de marcat. Minutele defilau în viteză pe ecran. Abia ce o regăsise pe Valentine și iată, trebuia să o părăsească din nou.

— Trebuie să plec, îi explică, scoțându-și biletul.

O lacrimă neașteptată se prelinse pe obrazului bărbatului și i se pierdu în barbă. Prima după treizeci și doi de ani.

— E peste puterile mele să te pierd a doua oară! rosti el, plecându-și fruntea.

Valentine nu apucă decât să deschidă gura pentru a răspunde, când un zgomot violent îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

Înainte ca ei să-și dea seama ce se-ntâmplă, culoarul pe care venise Archibald se închisese. Acum, era blocat de un perete de sticlă în care bătea cu putere un bărbat, care încerca să ajungă la ei.

„Martin!"

Archibald se apropie de geam.

Băiețașul nu plecase!

Firește că nu. Pesemne că-i dăduse biletul său puștoaicei, dar asta nu era deloc o surpriză.

După loviturile cu piciorul, au urmat izbiturile cu umărul, tot fără rezultat.

Atunci Archibald înșfăcă unul dintre scaunele metalice aflate la intrarea în butic și-l izbi cu toate puterile în peretele transparent. Degeaba, se întorase îndărăt ca un bumerang. Repetă manevra, dar avu parte de același eșec.

„Nu-i absolut nimic de făcut!"

Acum, cei doi bărbați se aflau față în față, despărțiți de mai puțin de un metru. Atât de departe, atât de aproape...

Simțeau răsuflarea morții, care le dădea târcoale.

De ce Zona îi supunea și acestei ultime încercări?

Archibald se uită la Valentine, sperând să afle în ea stropul de înțelepciune care lui îi lipsea.

Se apropie și femeia de perete. Ea știa că în interiorul Zonei, așa cum se întâmplă în fiecare dintre noi, se dă o permanentă luptă între forțe contradictorii.

Lupta dintre lumină și întuneric.

Lupta dintre înger și demon.

— Tot ceea ce se întâmplă are o logică, spuse bătrâna, întorcându-se spre Archibald. Toate acțiunile noastre au un sens. Și, de fiecare dată, noi suntem cei care trebuie să găsim o soluție.

Martin, de cealaltă parte a peretelui, auzise totul.

Această barieră de sticlă era frica lui, o simțea. Frica pe care nu izbutise niciodată să și-o depășească.

Dacă iubirea era singurul antidot la frică și dacă soluția este de fiecare dată în noi, atunci...

Diamantul!

Cheia Paradisului!

Scotoci prin buzunarele hainei: diamantul oval era tot acolo, fascinant, strălucind, de un albastru ușor întunecat, simbol al purității și norocului, cu condiția să nu cadă în mâinile vreunui zgârcit.

Apropie piatra legendară de geam.

Va fi având, poate, toate defectele din lume, dar zgârcit nu a fost niciodată.

Căci, dacă stăteai să te gândești bine, din dragoste pentru Gabrielle ajunsese el să pună mâna pe diamant. O iubire stângace, imatură, dar atât de puternică și de sinceră!

Puse vârful bijuteriei pe perete și, cu un gest amplu, zgârie suprafața vitrată, desenând o dâră circulară.

„Bine jucat, băiețaș!" își spuse Archibald în sinea lui, apucând scaunul și azvârlindu-l în geam.

De data asta, geamul zbură în mii de țăndări, eliberând o cale de trecere pentru Martin.

— Și acum, ce facem? întrebă Archibald.

— Acum, mă lași pe mine să vorbesc, răspunse Valentine.

*

Zona de plecare
Ora 8.40

O rază de soare lumina vitrina micii florării a Valentinei și poleia lemnăria exterioară.

Valentine îl invitase pe Martin să se așeze la o măsuță lungă, pe rotile, aflată în fața magazinului. Aceasta era încărcată de vase în care se aflau compoziții florale ce surprindeau prin ori-

ginalitate și creativitate. Stânjenei sălbatici se amestecau acolo cu maci aprinși, cu strălucitoare floarea-soarelui, cu lalele multicolore și garoafe roșii ca sângele.

— Știi, eu te cunosc bine, începu Valentine.

Destupă un termos învelit în piele și le servi două căni cu ceai, apoi continuă:

— În toți acești ani, Gabrielle mi-a vorbit numai și numai despre tine: că Martin așa, că Martin pe dincolo...

Gesturile femeii erau calme și ferme, ca și cum ar fi rămas indiferentă la urgența situației.

— Și el mi-a vorbit adesea despre tine, adăugă, arătând spre soțul ei.

La ceva distanță, Archibald se dădea de ceasul morții lângă poarta de îmbarcare. Începuse îmbarcarea pasagerilor și o mulțime compactă și tăcută se înghesuia cu docilitate pentru a se instala în interiorul avionului în care cei doi bărbați aveau locuri rezervate.

— Nu trecea o săptămână fără să îmi dea vești despre „băiețaș", glumi Valentine.

Martin o privea fascinat: aceeași inflexiune a vocii ca și fiica ei, aceeași ținută mândră a capului, aceeași intensitate a privirii.

— Știi de ce Gabrielle nu a venit la întâlnirea de la New York?

Fața lui Martin se crispă și, vreme de câteva secunde, această întrebare care-l chinuise atâția ani pluti dureros în aer, înainte ca Valentine să îi dea explicația:

— În toamna lui 1995, când bunica Gabriellei a murit, i-a lăsat o scrisoare prin care îi mărturisea existența mea. Îți dai și tu seama: timp de douăzeci de ani propria mea fiică m-a crezut moartă, în timp ce eu eram în comă!

Martin se resimți în urma șocului. Întoarse capul și privirea i se pierdu printre bulele colorate ale unei sculpturi florale, care reprezenta o floare a Lunii[1] părea acoperită de o chiciură translucidă.

---

[1] *Epiphyllum oxypetalum*, adesea numită „floarea Lunii", este o plantă care nu înflorește decât o dată pe an, la căderea nopții, și se usucă în dimineața următoare. (N.a.)

— Gabrielle a aflat vestea la începutul vacanței de Crăciun, continuă Valentine. Își făcuse deja bagajele ca să vină la întâlnirea cu tine, dar această dezvăluire a dat-o peste cap. La început, și-a petrecut zilele la spital, încremenită la căpătâiul meu, implorându-mă să mă trezesc.

Din difuzoarele aeroportului, o voce chema ultimii pasageri să se prezinte la ghișeele de înregistrare.

Indiferentă la toată această agitație, Valentine sorbi o gură de ceai, apoi continuă:

— Nu ai de ce să te temi, Martin. Gabrielle este exact așa cum ai intuit-o: îndrăgostită și credincioasă, visând să ofere totul celuilalt. Câtă vreme vei fi acolo pentru ea, va fi acolo pentru tine.

— Dar nu mă mai pot întoarce, spuse Martin, arătându-i biletul.

— Ba da, poți, afirmă Valentine, scoțând din buzunarul vestei un carton gălbui, străpuns de vârful din inox al unui ac de flori.

Martin examină documentul. Era un vechi bilet de avion, e drept, ceva mai aparte:

Plecare	Destinație	Dată	Oră	Loc
Zona de plecare	***Viață***	–	–	–

— De ce nu sunt trecute data și ora întoarcerii?

— Pentru că e un bilet *open*[1], răspunse ea. Pleci când vrei.

Martin făcu ochii mari. Nu prea era sigur că înțelesese bine:

— Timp de treizeci și trei de ani ați avut posibilitatea să vă întoarceți? Dar de ce nu ați...?

Ea ridică mâna, întrerupându-l:

— În coma mea, aud totul, Martin, mai ales diagnosticele sumbre ale doctorilor. M-aș fi putut întoarce la viață, dar în ce stare? După accidentul vascular cerebral, corpul meu a rămas încremenit într-o paralizie completă și ireversibilă. Nu am vrut

[1] Bilet care impune o dată de plecare, dar oferă călătorului posibilitatea să își aleagă după bunul său plac data de întoarcere. (N. a.)

să fiu o greutate nici pentru Archibald, nici pentru Gabrielle. Alegând să rămân aici, mi-am oferit rolul de Frumoasa din Pădurea Adormită. Un rol mai ușor de jucat decât acela de legumă cu ochi vii. Înțelegi?

El făcu un semn afirmativ din cap.

— Acum vreau să-mi faci un serviciu, Martin.

— Vreți să accept biletul dumneavoastră?

Valentine plecă fruntea. Pulberea soarelui la răsărit mângâia crenguțele de liliac aranjate în fața ei, într-un vas din porțelan chinezesc.

— În primul rând, vreau să mi-l dai pe-al tău...

29
Eternally yours[1]

Un sărut face mai puțin
zgomot decât un tun,
dar ecoul lui durează mai mult.
Olivier WENDELL HOLMES

Zona de plecare
Pista nr. 1
Ora 9.00

Avionul ajunse în capul pistei și se opri.

— Un minut până la decolare, anunță o voce de femeie, de la postul de pilotare.

Aparatul avea hublouri mari, scaune confortabile și culoare luminoase.

Valentine se agață de mâna lui Archibald.

— Știi, e prima oară când luăm împreună avionul...

— Ți-e frică? întrebă el.

— Cu tine, niciodată.

Se aplecă spre ea și o sărută, cu timiditate aproape, ca și cum ar fi fost întâia oară.

Zona de plecare
Pista nr. 2
Ora 9.00

Ajuns în capul pistei, avionul se opri brusc, așteptând autorizația de decolare. Cele patru motoare torceau încetișor. Așezat la hublou, Martin simțea că-l ustură ochii. Să fi fost din cauza oboselii? A soarelui orbitor care se reflecta pe

[1] „Al tău, pe vecie" (engl. în original).

asfalt? A tensiunii acumulate în aceste ultime zile? A golului pe care-l simțea în stomac din cauza acestei călătorii în străfundurile ființei sale, pe cât de împovărătoare, pe atât de mântuitoare?

*

Cele două avioane se aflau față-n față, pe piste paralele, având ca puncte de plecare destinații radical opuse.

Și-au luat elan în același moment, făcând să duduie bitumul sub roțile trenurilor principale.

Când s-au încrucișat, un fel de interferență a zgâlțâit cele două aparate, amintindu-le călătorilor că „amor" și „mor" se află la doar o literă distanță.

— Acum, vom fi împreună pentru totdeauna, observă Valentine.

Archibald încuviință din cap și strânse și mai tare mâna soției lui. Din ziua în care o văzuse, nu-și mai dorise nimic altceva.

Doar să fie cu ea.

Pe vecie.

*

Ajunse la capătul pistei, cele două avioane s-au cabrat cu grație.

Când aeronava s-a ridicat în aer, Martin a simțit o durere brutală iradiind din fiecare bucățică din trupul lui, ca și cum ar fi luat foc.

Și apoi totul s-a făcut alb...

*

San Francisco
Spitalul Lenox
Ora 9.01

Aflat la căpătâiul prietenului său, doctorul Elliot privea fix monitorul, cu dâra lui disperat de plată. Lângă el, tânăra inter-

nistă care-l asista nu înțelegea ce-l oprea pe mentorul ei să pronunțe ora decesului.

— S-a sfârșit, doctore?!

Elliot nici măcar n-o auzi. Archibald era de seama lui. Erau din aceeași generație și se cunoșteau de mai bine de treizeci și cinci de ani. Era dureros pentru el să-l vadă plecând.

— S-a sfârșit, doctore, nu? repetă internista.

Elliot se uita la fața lui Archibald. Părea ușurat, aproape senin. Hotărî să păstreze în memoria această impresie.

— Ora decesului, nouă și două minute, anunță el încetișor, închizându-i pleoapele.

*

Periferia orașului San Francisco
Centrul de îngrijire Mount Sinery
Ora 9.01

Gabrielle chemase un medic și o infirmieră.

Starea de sănătate a mamei sale se degradase văzând cu ochii, fără niciun motiv aparent. După ce bătuse câteva minute nebunește, inima Valentinei era acum pe punctul de a ceda.

— Încarcă la două sute de Jouli! ceru doctorul, aplicând pentru a doua oară paletele pe torsul Valentinei.

Primul șoc electric nu a permis sincronizarea contracțiilor mușchilor miocardului. Nici a doua încercare nu a avut mai mulți sorți de izbândă. Medicul a încercat și un masaj cardiac, comprimând pieptul femeii cu palmele împreunate, într-un ritm regulat; dar omul își dăduse dintru început seama că lupta era deja pierdută.

Rămasă singură cu mama ei, după ce a fost declarată moartă, Gabriellei i s-a părut că are o expresie liniștită și luminoasă, ceea ce o alina întrucâtva.

— La revedere, mamă! șopti ea, sărutând-o pentru ultima oară.

San Francisco
Spitalul Lenox
Sala de odihnă a personalului medical
Ora 9.02

Claire Giuliani introduse două monede de câte cincizeci de cenți în automatul de cafea. Apăsă pe butonul pentru cappuccino, dar aparatul nu îi distribui și un pahar, așa că lichidul cremos se împrăștie pe grătarul metalic, apoi începu să se prelingă pe pantofii ei.

„Numai mie mi se poate întâmpla una ca asta!" se necăji ea.

Furioasă, începu să izbească în aparat, atât pentru a-și descărca nervii, cât și cu speranța de a recupera măcar fisele.

Și, ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, pagerul îi clipi, emițând un sunet strident. Părăsi începerea și se năpusti spre sala de reanimare.

— E incredibil! strigă o infirmieră, de cum o văzu. Pacientul dumneavoastră s-a trezit!

„Ce vorbești acolo, toanto? Cum vrei să se trezească, la cât anestezic am băgat în el?"

Se aplecă deasupra lui Martin. Cu ochii închiși, neclintit, respira cu regularitate. Claire profită de ocazie pentru a verifica și constantele, care erau mulțumitoare.

Era pe punctul de a ieși când... Martin deschise ochii.

Privi încet de jur-împrejur; apoi, cu un gest eliberator, își smulse perfuziile care-i străpungeau gâtul, nasul și brațele.

Se întorsese.

Epilog

San Francisco
După 6 luni

În lumina palidă a răsăritului se ivi un Mustang roșu-aprins.

Vechiul coupé ajunse în fața Muzeului de Artă Modernă, aflat în sudul Financial District, la câțiva pași de grădinile primăvăratice și jeturile de apă de la Yerba Buena Center. Templu al artei contemporane, clădirea cu arhitectură inovatoare semăna cu un cilindru de sticlă care țâșnea, asemenea unei fântâni arteziene de lumină, dintr-o suprapunere de cuburi din cărămizi portocalii.

— Dacă e fetiță, Emma mi se pare foarte frumos. Sau Léopoldine, dacă vrem să fim cu adevărat originali... zise Martin.

Așezat pe scaunul din dreapta șoferului, purta în continuare un guler flexibil în jurul gâtului, amintire a accidentului. Era prima lui escapadă de la ieșirea din comă, după șase luni de spital și recuperare.

— Léopoldine! Tu ești zdravăn la cap? Îți amintesc că *mai întâi* trebuie să faci copii, și abia după aia să le alegi numele. Și acum serios, în dimineața asta avem alte treburi de rezolvat...

Cu grație și agilitate, Gabrielle sări din mașină. În această dimineață de duminică drumul era pustiu, încă scăldat în răcoarea și calmul aurorei.

Martin se extrase cu greu din automobil, sprijinindu-se într-un baston din lemn de nuc, cu mânerul răsucit.

Gabrielle nu se putu împiedica să-l tachineze:

— Ce sexy ești așa, iubitule! Parc-ai fi „Doctor House"!

El ridică din umeri și se aplecă în spatele mașinii, pentru a desface banda care ținea laolaltă trei lăzi din lemn, lipite una de cealaltă.

— Lasă-mă pe mine, spuse Gabrielle ridicând-o pe prima, din care ieșea colțul unei pânze de Picasso, reprezentând un chip destructurat.

Lăzile conțineau comorile furate de Archibald în decursul ultimilor douăzeci de ani. Erau picturile lui preferate, pentru care nu ceruse niciodată răscumpărare: pânzele mitice ale lui Ingres, Matisse, Klimt ori Goya... care în curând aveau să-și regăsească locul cuvenit în diferite muzee ale lumii.

Cu titlu de moștenire, în timpul discuției deopotrivă dureroase și mântuitoare din micul golf Saint Simeon, Archibald îi dăduse fiicei sale adresa secretă unde erau depozitate tablourile.

În nici două minute, din trei drumuri dus-întors, Gabrielle depusese toate cele trei lăzi la intrarea celebrului muzeu.

Când se întoarse la mașină, observă că mai rămăsese un tablou, pe jumătate ascuns în spatele banchetelor: *Autoportretul* lui Van Gogh, cu privirea halucinantă a pictorului, cu barba și coama lui de foc, care ieșeau în evidență pe fundalul turcoaz.

— Poate l-am putea păstra pe ăsta, îndrăzni Martin.

— Sper că glumești!

— Hai! Doar unul! insistă el. În amintirea tatălui tău! Tabloul primei noastre întâlniri de pe Pont Neuf!

— Nici nu încape vorbă! Am ales să fim cinstiți, atunci așa trebuie să fim până la capăt!

Dar Martin nu era dispus să renunțe:

— Recunoaște și tu că ar arăta bine în apartamentul nostru! Ar da un aer clasic salonului. Nu am nimic cu mobilele tale de la Ikea, dar...

— Mobilele mele arată foarte bine, i-o reteză Gabrielle.

— Mda, depinde de perspectivă.

Cu o urmă de regret, se hotărî într-un sfârșit să restituie capodopera. Clătinându-se, făcu la rându-i cei câțiva pași până la muzeu, pentru a depune la intrare tabloul „Omul cu urechea tăiată".

Apoi se întoarse la mașină, care demară în trombă.

Fordul Mustang coborî pe Van Ness Avenue, apoi se întoarse pe Lombard Street.

Soarele la răsărit scălda orașul într-o lumină intensă, în nuanțe trandafirii, care-și schimba tonul de la un minut la altul, în vreme ce vântul din larg aducea dinspre sud o mireasmă marină estivală.

În depărtare, învăluită într-o ceață fină, lăptoasă, se detașa silueta imensă și familiară a Golden Gate, salutată de un concert neîncetat de semnale de ceață, emise de feriboturi și vase cu pânze.

Pentru a ajunge la pod, Gabrielle o luă pe scurtătură și opri pe banda dreaptă, exact acolo unde Martin și Archibald avuseseră ultimul lor duel.

— E rândul tău! spuse ea.

La fel ca în urmă cu șase luni, Martin trânti portiera și sări peste gardul de protecție care mărginea pista cicliștilor.

Se uită în jos cu o strângere de inimă și văzu valurile înspumate care se izbeau de pilonii înfipți zdravăn în ocean. Cu chipul biciuit de vânt, fu frapat de miraculoasa șansă care i se oferise, aceea de a fi încă în viață.

Cu o mână în buzunar, pipăia fațetele netede ale diamantului pe care-l învârtea între degete.

— Fă un legământ! îi strigă Gabrielle.

Scoase pumnul din buzunarul hainei și îl deschise în bătaie vântului. În palma lui, Cheia Paradisului strălucea precum o mie de sori.

Văzând-o sclipind astfel, nu puteai să te mai îndoiești că această piatră le adusese numai nefericire celor prin mâna cărora trecuse.

Nu se punea problema să o păstreze; nu se punea problema să o restituie grupului financiar căruia îi aparținea și care, de altminteri, nici nu îndrăznise să o reclame.

Martin aruncă o ultimă privire prețioasei pietre și, cu toată puterea, o azvârli în Pacific.

„Din partea «băiețașului»!" își spuse în sinea lui, adresându-i un ultim gând mut lui Archibald.

Antibes, 6 iunie 2008
Montrouge, 16 martie 2009

Între noi

Drumurile ni se încrucișează dimineața, în metroul și autobuzele pariziene.

Drumurile ni se încrucișează după-amiaza, pe terasele cafenelelor și pe băncile grădinilor publice.

Drumurile ni se încrucișează la sfârșit de săptămână și la început de vacanță, în vagoanele TGV-ului ori pe scaunele înguste ale avioanelor.

Drumurile ni se încrucișează adesea și, câteodată, am norocul de a vă vedea citindu-mi poveștile, de a vă auzi vorbind despre personajele mele.

Drumurile ni se încrucișează în miile de mesaje pe care îmi faceți onoarea de a mi le trimite și pe care le citesc pe toate, fără excepție.

Drumurile ni se încrucișează în librării, în timpul lansărilor urmate de semnarea de autografe.

Câteva cuvinte schimbate, un zâmbet, o privire: nu e nevoie să spui sau să faci prea multe. Înțeleg și eu, înțelegeți și voi.

Drumurile ni se încrucișează și asta îmi face bine.

Pentru că asta îmi stârnește dorința de a continua să vă spun poveștile mele.

Dorința de a perpetua această relație stranie și frumoasă, înfiripată de-a lungul cărților.

Dorința de a prelungi această legătură aparte, pe care articolele din presă sau emisiunile televizate nu vor fi niciodată în stare să o traducă.

Dar nu acesta este esențialul.

Pentru mine, esențial este să vă mulțumesc.
Să vă mulțumesc că îmi așteptați poveștile.
Să vă mulțumesc că le dați viață.
Să vă mulțumesc că le împărtășiți.

Pe curând, între două pagini...

Guillaume
24 martie 2009

Cuprins

1 – În vara aceea de demult 13

Prima parte – Sub cerul Parisului 33
2 – Cel mai mare dintre hoți... 35
3 – Fratele meu întru singurătate 41
4 – Doi bărbați prin oraș 50
5 – Amanții de pe Pont Neuf 59
6 – Parisul se trezește 70
7 – Dueliștii 78
8 – Cheia Paradisului 91
9 – Domnișoara Ho 103
10 – Vârtejul vieții 112
11 – Ziua în care vei pleca 115
12 – Lasă-mă să vărs o lacrimă 123
13 – Jumătatea lipsă 131

Partea a doua – Străzile din San Francisco 137
14 – Valentine 139
15 – Alter ego 150
16 – *California, here I come!* 157
17 – Setea de celălalt 166
18 – Amintiri, dar și regrete... 175

19 – Vezi, n-am uitat nimic... 182
20 – *Two lovers* 194
21 – Cât de mult ne-am iubit 200
22 – Scrisoarea Valentinei 211
23 – *Halfway to hell* 214

Partea a treia – În preajma îngerilor 223
24 – Marea evadare 225
25 – Zona de plecare 232
26 – Frumoasele lucruri ale cerului 241
27 – *Anywhere out of the world* 251
28 – Te voi iubi mereu... 266
29 – *Eternally yours* 275

Epilog 279

Între noi 283

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele lui Guillaume Musso au fost traduse în peste treizeci de țări și s-au vândut în peste cinci milioane de exemplare

Inima Gabriellei este sfâșiată între două feluri de iubire. Cea pentru tatăl ei și cea pentru Martin, bărbatul de care s-a îndrăgostit cândva. Primul este un polițist pasionat de meseria lui, celălalt este un hoț celebru. Însă amândoi au dispărut cu cincisprezece ani în urmă. Într-o bună zi, la aceeași oră, tatăl rătăcitor și iubitul rămas pe un alt continent reapar, în chip straniu, în viața ei. Curând, Gabrielle își dă seama că cei doi sunt prinși într-o cursă mortală. Destinele lor nu pot fi separate. Pe cine să salveze și pe cine să piardă?

Vocea editorului Povești de dragoste imposibile, presărate cu senzațional, fantastic, alegeri extreme, călători în timp, poduri peste lumi – Guillaume Musso este deja un star internațional al genului. În *Ce-aș fi eu fără tine?*, scriitorul combină excelent romantismul incurabil cu suspansul trepidant al romanului de acțiune.

„Guillaume Musso este un alchimist al succesului. *Ce-aș fi eu fără tine?* este, în același timp, o poveste de iubire pasională, un [illegible] de film polițist, o călătorie fantas[illegible]

„Un roman fenomenal, despre destine [illegible] cu personaje fermecă[illegible]

Public Soir

CE AS FI EU FARA TIN
24.90 lei
Pret recomandat de editura
ROMANE
YAL02179
MUSSO

www.all.ro
ISBN 978-973-724-349-2